

บทที่ 8

ดารา : ทักษะคติต่อวงการบันเทิง

ขณะที่โทรทัศน์นำเสนอสิ่งต่างๆ ต่อผู้ชม ในรูปแบบของความบันเทิงหรือสาระความรู้ ดังนั้นโทรทัศน์จึงได้รับความนิยมและความสนใจอย่างมากทั้งจากผู้ชมและสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เนื่องด้วยเพราะโทรทัศน์เปรียบเสมือนสื่อที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกอารมณ์ ตลอดจนภาพและเสียงที่เหมือนจริง ทำให้ผู้ชมไม่ต้องใช้จินตนาการในการสร้างภาพ เช่น การอ่านหนังสือ หรือฟังวิทยุ ดังนั้นโทรทัศน์จึงเป็นสื่อที่เร้าอารมณ์ได้ดีที่สุด อีกทั้งราคาในการชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ก็ไม่ได้แตกต่างไปจากการเสียบค่าไฟฟ้าเพื่อการใช้ประโยชน์ในด้านความสนุกสนานแต่อย่างไร ส่วนรายการบันเทิงต่าง ๆ ที่สถานีวิทยุโทรทัศน์นำเสนอ นั้น นับได้ว่าเป็นช่วงที่ผู้ชมติดตามชมมากที่สุด สื่อมวลชนเองก็ได้ให้ความสนใจวิเคราะห์วิจารณ์รายการบันเทิงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันรายการบันเทิงที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ รายการละครโทรทัศน์ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 และช่อง 7 ต่างแข่งขันกันสร้างละครโทรทัศน์แนวต่าง ๆ ออกมาเพื่อให้ผู้ชมได้เลือกชมได้ตามใจชอบ สังเกตได้ว่าการรับชมละครโทรทัศน์นั้นมีข้อแตกต่างกันในด้านของตัวแปรของ เพศ วัย การศึกษา และกลุ่มที่สังกัด จากการสอบถามของผู้วิจัยพบว่า เด็กในกลุ่มวัยรุ่นจะนิยมชมละครโทรทัศน์ที่มีดาราวัยรุ่นหรือนักร้องแสดงนำ และเป็นละครแนวรักโรแมนติก กู้ก๊ก สดใส สำหรับละครแนวตลาด (แนวตลาด หมายถึง เรื่องของสามัญ ภรรยา เรื่องการชิงรักหักสวาท) กลุ่มที่นิยมชมละครโทรทัศน์แนวตลาดนิยมนี้ จะเป็นกลุ่มแม่บ้าน หรือ ผู้หญิงวัยทำงานเป็นหลัก

ละครโทรทัศน์จึงจัดได้ว่า เป็นสื่อที่ผู้ชมในสังคมไทยให้ความนิยมติดตามชมกันมาตลอด การหาความบันเทิงด้วยการชมโทรทัศน์นั้นจึงเป็นการหาความบันเทิงภายในสถานที่ได้ได้รับความนิยมอย่างที่สุดจากประชาชนผู้ชม เพราะไม่ต้องเสียเวลา เสียเงินเพื่อไปซื้อบัตรชมภาพยนตร์หรือละครในสถานที่บันเทิงต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นการหลีกเลี่ยงสิ่งรบกวนใจต่าง ๆ ได้อย่างดี และเป็นการใช้เวลาว่างในการอยู่พร้อม กันภายในครอบครัวที่ดีวิธีหนึ่ง ละครโทรทัศน์จัดได้ว่าเป็นรายการบันเทิงที่นิยมสูงสุดของผู้ชม ไม่จำกัดทั้งวัย เพศ

และอายุ เพราะละครได้สร้างขึ้นมาอย่างหลากหลาย เปิดโอกาสให้ผู้ชมเลือกเสพย์ได้โดยไม่ต้องเสียเงิน และเมื่อมีการแข่งขันสูงในวงการละคร-โทรทัศน์เช่นนี้ ทำให้คนดูได้กำไรยิ่งขึ้น รวมทั้งเมื่อคารามีมากขึ้นกว่าสมัยก่อนเป็นจำนวนมาก การที่คาราจะแสดงตัวหรือออกมาพบปะกับผู้ชมจึงมีมากกว่าสมัยก่อน ดังนั้นการที่ผู้ชมคนดูจะได้สัมผัสกับความคิด ทัศนคติของคาราแต่ละคนจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อย ผู้วิจัยจึงได้ทำการสัมภาษณ์โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยา

งามพิศ สัตย์สงวน (2539) กล่าวไว้ว่า การสังเกตพฤติกรรมของผู้ให้ข่าวสำคัญ โดยใช้เทคนิควิจัยทางมานุษยวิทยาเกี่ยวกับการสังเกตทั่วไป (general observation) ซึ่งเป็นเทคนิควิจัยที่ใช้การสังเกตบุคลิกลักษณะท่าทางการพูด รวมทั้งการแสดงพฤติกรรมของคาราผู้นั้น อีกทั้งใช้วิธีการเข้าสู่สนามวิจัย คือการเข้าสู่สถานที่ที่คาราไปปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน ทั้งนี้เพราะปัจจุบันคาราและนักร้องมักเป็นสิ่งที่คู่กัน ทั้งนี้เพราะในสังคมวงการบินได้เกิดค่านิยมที่คารามาเป็นนักร้อง นักร้องมาเป็นคารา กลายเป็นค่านิยมและเฟื่องฟูมากที่สุดในยุคปัจจุบัน จึงเกิดศิลปะสองแขนงที่มาผสมผสานกันได้ในยุคของธุรกิจบันเทิงนี้ ผู้วิจัยจึงได้เข้าไปสังเกตการณ์ที่ลานเพลิน 7 สีคอนเสิร์ต เพราะสถานที่แห่งนี้เป็นที่รวมของผู้ชมที่มีความชื่นชอบคาราขวัญใจวัยรุ่นของตน ไม่เพียงแต่ในบทของคาราละครทีวีที่ตนชื่นชอบเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการร้องเพลงซึ่งผู้ชมต่างคลั่งไคล้ที่จะเบียดเสียดกันเข้าไปเพื่อชื่นชมนักร้องนักแสดงที่ตนนิยมเหล่านั้น

ผู้วิจัยใช้เทคนิควิจัยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ(Key-informant interview) ผู้ให้ข่าวสำคัญในงานวิจัยนี้ คือ คาราละครโทรทัศน์ เพราะเป็นผู้ที่อยู่ในวงการและเป็นบุคคลที่เป็นสื่อที่สำคัญหรือตัวแปรที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้ในการสัมภาษณ์คาราละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ (informal interview) และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) สำหรับการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ ผู้วิจัยจะถามในเรื่องทั่ว ๆ ไปของผู้ให้ข่าวสำคัญหรือคาราโทรทัศน์ผู้นั้น ส่วนการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จะถามในเรื่องที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการแสดงของนักแสดงผู้นั้นที่แสดงหรือเล่นบทบาทตามละครโทรทัศน์ในเรื่องต่าง ๆ แล้วได้รับผลกระทบหรือการยอมรับจากผู้ชมอย่างน้อยเพียงใด ทัศนคติในเรื่องเกี่ยวกับผลกระทบที่คารานักแสดงผู้นั้นได้รับจากการที่เขาและเธอเหล่านั้นรับบทบาทการแสดงต่าง ๆ และทัศนคติที่มีต่อวงการบันเทิงที่ประกอบอาชีพนี้อยู่ พร้อมทั้งเก็บ

ประวัติชีวิต (the life history) ของผู้ให้ข่าวสำคัญหรือดารานักแสดงเหล่านี้ด้วย ทั้งนี้เพราะประวัติชีวิตเป็นสิ่งสำคัญที่จะบ่งบอกอุปนิสัย พฤติกรรมหรือทัศนคติของนักแสดงเป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีการวิจัย “การสร้างสถานการณ์จำลอง” (hypothetical situation) คือการสร้างคำถามโดยยกตัวอย่างให้แก่ผู้ให้ข่าวตอบ เช่น ถามว่าถ้าให้รับบทเป็นตัวละครร้ายจะรับแสดงหรือไม่ แล้วจะมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง เป็นต้น รวมทั้งได้ใช้เทคนิควิจัยในการจดบันทึกสัทนาม ซึ่งเป็นวิธีการวิจัยทางมานุษย-วิทยาที่สำคัญ การจดบันทึกช่วยงานวิจัยในครั้งนี้ได้อย่างมาก เนื่องจากมีรายการโทร-ทัศน์ต่าง ๆ ที่นำดารามาสัมภาษณ์และถามความคิดเห็นต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ จึงเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิงในงานวิจัยครั้งนี้ด้วย ดารานักแสดงที่เลือกเป็นผู้ให้ข่าวสำคัญครั้งนี้เป็นดารายอดนิยมรวมทั้งเป็นผู้กำกับ ได้สัมภาษณ์ทั้งนักแสดงรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ รวมทั้งดาราที่มาเป็นนักร้อง หรือนางงามที่มาเป็นดารา ซึ่งจะทำได้เห็นมุมมองและทัศนคติที่แตกต่างกันออกไปของผู้ที่อยู่ในวงการเหล่านี้ โดยได้เก็บข้อมูลทั้งหมด 5 คน ได้แก่

1. คุณสุประวัติ ปัทมสูตร ดาราและผู้กำกับอาวุโส
2. คุณกชลิษา แมกอินทอช นางเอก นางแบบ และพิธีกร
3. คุณชุติมา นัยนา นางสาวไทย นักแสดงและนักร้อง
4. คุณชลิต เฟื่องอารมณ์ นักแสดง
5. คุณธีรศักดิ์ พันธุจริยา นักแสดง นายแบบ และนักร้อง

1. สัมภาษณ์คุณสุประวัติ ปัทมสูตร

วันที่ 25 ตุลาคม 2539 เวลา 11.00 น. ณ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คุณสุประวัติเป็นตัวแทนอีกมุมมองหนึ่งของนักแสดงรุ่นเก่าปัจจุบันนักแสดงที่เป็นที่นิยมมักจะเป็นนักแสดงวัยรุ่นและเข้ามาในวงการแล้วประสบความสำเร็จในระยะเวลาอันสั้น การสัมภาษณ์คุณสุประวัติ นั้น จะเป็นการนำเสนอมุมมองของนักแสดงรุ่นเก่าที่มีความคิด ทัศนคติต่อวงการบันเทิงในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งคุณสุประวัติจะเป็นผู้ที่ให้ข้อคิดเปรียบเทียบกับวงการบันเทิงในอดีตและปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

ประวัติส่วนตัวก่อนเข้าวงการ

คุณสุประวัติเข้าสู่วงการบันเทิงประมาณ 40 ปีมาแล้ว ก่อนที่คุณสุประวัติจะเข้ามาในวงการบันเทิง สมัยนั้นความคิดของคนทั่วไปที่จะเข้ามาในอาชีพการนักแสดงนั้น จะมีความแตกต่างจากในสมัยนี้เป็นอย่างมาก เพราะในอดีตสังคมไทยไม่ยอมรับอาชีพนี้ ไม่ให้เกียรติ มองว่าเป็นอาชีพที่เค็นกินรำกิ้น และไม่เป็นที่พึงประสงค์ของสังคมไทยในสมัยนั้น ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับทั้งจากผู้ปกครองและอาจารย์แนะแนวที่สอนใน โรงเรียนที่คุณสุประวัติเรียนหนังสืออยู่ ต่างคัดค้านความพยายามของคุณสุประวัติที่ต้องการจะเข้ามาอยู่ในอาชีพการแสดง (ปัจจุบันการแสดงเป็นอาชีพหลัก) ขณะนั้นท่านศึกษาอยู่ชั้นมัธยม 6 ซึ่งในสมัยนั้นมีถึงมัธยม 8 กลุ่มเพื่อนที่รักกันที่เรียนอยู่ด้วยกันทุกคนรวมทั้งครูอาจารย์ ญาติพี่น้อง เพื่อน ๆ มีทั้งคุณแม่และพี่สาว ทุกคนมีวัตถุประสงค์เหมือนกัน คือ ต้องการให้ท่านเรียนต่อมัธยม 7-8 ดำเนินชีวิตไปตามความนิยมของสังคมในสมัยนั้น คือการเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อออกไปรับราชการ ในสมัยนั้นการรับราชการเป็นเรื่องที่ดีมากในทัศนคติของคนรุ่นนั้น เพื่อนในสมัยเดียวกันต้องไปเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจสำหรับเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงเป็นอาจารย์พยาบาล เข้ามหาวิทยาลัยเรียนไปตามสายที่ผู้ปกครองวางไว้ ถ้าคนใดคิดไปจากที่วางไว้ จะเป็นคนคิดปรกติ ซึ่งตัวคุณสุประวัติเป็นคนคิดปรกติในสมัยนั้น แต่ท่านก็เลือกที่จะเป็นนักแสดงเพราะใจรัก และไม่มีญาติพี่น้องที่อยู่ในวงการนี้เลย

เปรียบเทียบการเข้าสู่วงการสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบัน

คุณสุประวัติกล่าวถึงเรื่องใจรักการแสดงในสมัยก่อนกับสมัยนี้ไว้ว่าไม่เหมือนกัน สมัยนี้คนที่มิใจรักทางการแสดงจะมีวิธีการที่จะเข้าสู่วงการแสดงได้หลายทาง สำหรับวิธีการเข้าสู่วงการแสดงด้วยใจรักในสมัยก่อนจะเป็นอะไรที่เลื่อนลอยไม่มีอนาคตที่ชัดเจนแน่นอน ในการที่จะก้าวเข้ามาสู่ตรงนี้ซึ่งเป็นจุดที่คิดกับสมัยนี้เป็นอย่างมาก เช่น ในสมัยนี้มีความชัดเจนพอสมควรในการเข้าสู่วงการ ถ้ามีความสามารถพอสมควร หน้าตาสวย เป็นลูกครึ่งไทย-ตะวันตก พุดไทยไม่ชัด จะเป็นที่ต้องการของผู้จัดเป็นอย่างมาก วิธีการเข้าสู่วงการเป็นแบบง่าย ๆ เช่น จากการถ่ายโฆษณา สมักรเป็นนายแบบนางแบบที่โมเดลลิ่งเดินเที่ยวตามศูนย์การค้าหรือสถานบันเทิงเพื่อผู้จัดหรือแวมมองเห็นว่าหน้าตาหล่อหน้าตาสวย ซึ่งคิดกับสมัยก่อนที่ไม่มีแวมมองหรือผู้ชักชวน การเข้าสู่วงการจะยากมากด้วยปัจจัยหลาย

ประการ เพราะในสมัยนั้นวงการบันเทิงไม่เปิดกว้าง ไม่มีแมวมอง โมเดลลิ่ง หรือการถ่ายโฆษณา

การศึกษา

การศึกษาจบชั้นมัธยม 6 แต่ไปเรียนมัธยม 7 อยู่ได้ประมาณ 3 เดือน ก็หนีเรียน เพื่อน ๆ จึงไปบอกผู้ปกครอง (คุณแม่และพี่สาว) ว่า "ไม่ไหวแล้วหนีเรียนไม่ได้ อยู่บ้านเพื่อน" การที่หนีไปนั้นก็เพื่อออกไปเล่นดนตรีตามที่ใจต้องการ ได้แสดงตามที่ใจชอบ เมื่อหนีออกจากบ้านไปแล้วก็ไม่ได้ทำอะไร ไปล่าบากอยู่ตามต่างจังหวัด เพราะความต้องการที่จะมาเป็นพระเอกละคร หลังจากที่พี่สาวตามไปเจอ ได้กลับมาเรียนต่อที่โรงเรียนพณิชย์เซตุนจนจบการศึกษา

วงการบันเทิงในอดีต

สมัยที่คุณสุประวัติเข้าสู่วงการบันเทิงนั้น มีทีวีอยู่ช่องเดียว คือ ช่อง 4 บางขุนพรหม ซึ่งกำลังทดลองออกอากาศ เป็นวงการบันเทิงที่ไม่มีคนนอกเข้ามายุ่งเกี่ยวได้ เพราะทางสถานีโทรทัศน์ได้จัดทีมงานขึ้นมาซึ่งจะเป็นรุ่นของคุณกำธร สุวรรณปิยศิริ คุณสมจินต์ ธรรมทัต คุณสะอาด เปี่ยมพงศ์สานต์ คุณศักดิ์ จารุจินดา คุณอารีย์ นักดนตรี ในสมัยนั้นทางสถานีโทรทัศน์จะมีคนอยู่ แล้วนำดารากววงการภายในมาสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนในการแสดง เพราะสถานีโทรทัศน์จะสร้างพลังตรงนี้เพื่อให้เกิดภาพพจน์ที่ดี เพื่อให้คนชอบ ให้คนรู้สึกถึงรากฐานของการทำงานที่ดี มีวิธีการแสดงหรือวิธีการนำเสนอในศิลปะของไทยและต่างชาติ ด้วยการนำเสนอได้หมดทุกรูปแบบ ทั้งการร้องรำทำเพลง ขับร้องเพลงไทยเดิม เพลงจีน ละครทุกแบบ สารคดี เกมโชว์ ปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่ารากฐานการทำงานในวงการบันเทิงนี้มาจากคนกลุ่มนี้หมด เป็นสิ่งที่บอกได้ว่าการที่คนนอกจะเข้าไปนั้น เป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับคุณสุประวัติถูกเพื่อนพี่น้องอาจารย์และทั้งทุกคนรอบตัวคัดค้านในการที่จะประกอบอาชีพนี้

การเล่นดนตรี

คุณสุประวัติเป็นคนชอบการแสดงโดยเริ่มจากการเล่นดนตรี ซึ่งไม่เคยได้รับการฝึกฝนมาก่อน ในสมัยนั้นท่านจะช่วยวงดนตรี ช่วยตักตวง เพราะมีใจรักไม่ได้คิดถึงค่าตัว

หลังจากนั้นได้ติดตามวงดนตรีเพื่อนไปปิดวิก (ปิดวิก คือ การเปิดแสดงตามงานวัดหรือสถานที่ต่าง ๆ ที่ใช้เป็นที่เปิดให้แสดงมหรสพโดยเก็บเงินจากผู้ชมในราคาถูก)

การก้าวเข้าสู่วงการละครวิทยุ

คุณสุประวัติเริ่มเล่นละครวิทยุในช่วงที่ตรงกับสมัยพระเอกนางเอกชื่อดังของเมืองไทยคือ มิตร-เพ็ชรา เป็นช่วงสมัยหนึ่งที่ภาพยนตร์ไทยดังมาก เรียกว่าใครสร้างก็สามารถทำเงินได้ จนมีคำโฆษณาว่า “ล้านแล้วจ้า” (คำโฆษณาภาพยนตร์ไทยของคอกดิกักัญญาบาลย์) ซึ่งเป็นช่วงที่คุณสุประวัติเปลี่ยนจากการเล่นดนตรีไปสู่วงการละครวิทยุ เริ่มละครวิทยุกับคณะที่ไม่โด่งดังมากโดยการไปสมัครที่คณะละครวิทยุเอง สมัยนั้นคณะละครวิทยุที่ดังมากชื่อคณะวิธานมน ยกตัวอย่างความดังของละครวิทยุในสมัยนั้นว่า “เวลาเราเดินไปตามถนนสายต่าง ๆ จะได้ยินละครวิทยุไปตลอด และคนฟังในสมัยนั้นจะเปิดเสียงดังมาก เช่น เดินจากบางกระบือ มาศรีร่ย่าน เทเวศน์ จะเปิดสถานีวิทยุช่องนี้ตลอด” เป็นละครวิทยุประเภท “หญิงใหญ่ หญิงเล็ก กำลังจะไปตบนางเอก” เป็นเรื่องอุกรสนิยมของผู้คนในสมัยนั้นมาก และสมัยนั้นรดรางต้องมีการสับหลัก ต้องมีสถานีไว้คอยบริการสับหลักในที่ต่าง ๆ เช่น สถานีบางกระบือ สถานีกรมชลประทาน สถานีศรีร่ย่าน สถานีเทเวศน์ ฯลฯ เมื่อรดรางมาถึงเพื่อจอดที่จะรอลหลัก อีกคันมาจอดและไม่ต้องหลักกันแต่ก็จะจอดรอ เพราะละครวิทยุกำลังสนุก คนขับรดรางจะจอดรอฟังละครวิทยุของคณะนี้ และผู้โดยสารที่อยู่ในรถจะไม่มีอาการโกรธคนขับหรือนายตรวจเลยว่าทำไมมาจอดรอ ทุกคนไม่โกรธเลยตรงกันข้ามกลับยิ้มแย้มแจ่มใสดี นั่นแสดงว่าอิทธิพลของละครวิทยุในขณะนั้นดังมาก สำหรับคนที่คิดจะเข้าสู่วงการจะเป็นไปด้วยความยากลำบาก คนที่อยู่ในวงการก็จะมีอยู่กลุ่มเดียวเท่านั้น ส่วนตัวคุณสุประวัติเองนั้นต้องการเข้ามาอยู่ในวงการมาก เพราะมีแผนการณ์อยู่ในใจว่า จะเข้ามาตรงนี้ต้องทำอะไร และคิดว่าละครวิทยุนี้ดี เพราะถ้าให้เข้าสู่วงการละครโทรทัศน์โดยตรงคงเข้าไปไม่ถึง ขณะที่คิดจะเข้าสู่ละครวิทยุนี้ คณะวิธานมนที่ดังขณะนั้นแตกวง และคุณชลอศรีจากคณะวิธานมนแยกตัวมาตั้งคณะใหม่ ประกาศรับสมัคร 3 วัน มีคนสนใจเข้าไปสมัครเป็นพัน แสดงว่าความต้องการของคนที่ต้องการเข้าวงการมีมากและหาที่ไปไม่ได้ เมื่อคุณสุประวัติไปสมัครนั้นได้ปัดรับสมัครไปแล้ว แต่ด้วยความมุ่งมั่นจึงไปสมัครอีกคณะหนึ่งที่จนกว่ามาก คนที่เล่นละครวิทยุคณะนี้ต้องหิวพิมพ์ติดไปพิมพ์กันเอง นั่งรถเมล์ไปออกอากาศซึ่งละครวิทยุ สมัยนั้นต้องไปออกอากาศกันสด ๆ สถานีวิทยุอยู่ที่บางลำพู

คุณสุประวัติได้ไปดูการทำงานของละครวิทยุคณะนี้ โดยไปกับเพื่อนสองคนเพราะความที่ ต้องการเล่นมากและเห็นว่าคณะนี้ถ้าขั้นจริงๆ ต้องได้เข้าไปเล่นได้แน่ ไม่เหมือนคณะละคร วิทยุดังที่มีรถเก๋งรับส่งผู้เล่น และได้เล่าถึงความสามารถส่วนตัวว่า “ไม่ได้เรียนด้านนี้มาก่อน เลยไม่เคยฝึกฝนมาก่อน” เปรียบเทียบกับสมัยปัจจุบันที่มีคณะศิลปกรรม-ศาสตร์ คณะนิเทศ ศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ที่สอนเกี่ยวกับการละคร สมัยนั้นไม่มีการสอนในเรื่องศิลปะการ แสดง เพราะถือว่าเป็นการ “เดินกินรำกิน” รัฐบาลเองก็ไม่ได้จัดว่าศิลปะการแสดงนี้อยู่ใน ศาสตร์แขนงใด กายเข้าไปครั้งแรกขอสมัครเป็นพนักงานพิมพ์ดีดและช่วยทำงานทุกอย่าง ในคณะละครวิทยุ

เริ่มเล่นละครวิทยุ

ช่วงแรกยังไม่ได้เล่นละครวิทยุได้แต่พิมพ์ดีดบทละคร ต่อมาตัวละครขาดจึง ไปช่วยทำเสียงประกอบ เจ้าของคณะเห็นแววดีให้ไปพากย์เสียงเป็นพระเอกของคณะ จึงเริ่ม พัฒนาความสามารถจากละครวิทยุ จากคณะเล็กไปคณะใหญ่จากคณะวัชรภรณ์ก็ไปอยู่ที่ คณะเสนีย์บุษยกศ

แสดงเป็นตัวประกอบในละคร

ในขณะที่เล่นละครวิทยุอยู่นั้น ที่คณะเสนีย์บุษยกศมีรายการที่วิอยู่ด้วย ซึ่ง ตอนนั้นคุณสุประวัติเริ่มแสดงเป็นตัวประกอบให้กับละครโทรทัศน์บ้างแล้ว แสดงเป็นตัวเล็ก ๆ เช่น คนขายกาแฟช่วยประกอบละคร ไม่มีใครเห็นความสำคัญ หลังจากนั้นที่สาวคุณ สุประวัติตามไปเจอโคนทำโทษและให้กลับบ้าน แต่ตอนนั้นไม่สามารถเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยม ได้ทัน จึงต้องไปเข้าเรียนพาณิชย์ อาจารย์บังคับถ้าขาดเรียนจะส่งจดหมายไปให้ผู้ปกครอง เรียนจนจบพาณิชย์ที่โรงเรียนพาณิชย์เปิดใหม่เป็นของรัฐบาล ชื่อโรงเรียนพาณิชย์เซตุน แต่ ไม่ชอบและไม่คิดที่จะเรียนต่อทางนี้ ไม่คิดที่จะใช้ประโยชน์จากการเรียนเพื่อไปทำงานเพราะ ใจรักผูกพันอยู่กับการแสดง

ตั้งวงดนตรีนักเรียน

ขณะที่เรียนอยู่ที่พาณิชย์ได้ตั้งวงดนตรีของนักเรียนขึ้นเอง ทุกคนชื่นชอบมาก เช่น เวลาว่างการแสดง ผู้จัดที่สนามหลวงต้องจ้างให้แสดง ซึ่งเป็นวงดนตรีนักเรียนวงเดียว

ที่สนามหลวงต้องจ้างไปแสดงโดยใช้อุปกรณ์ของโรงเรียน มีคุณฉันทนา กิตยาพันธ์ มาเป็นนักร้องให้ เป็นเด็กใหม่กันทุกคน คุณฉันทนาดังกว่าทุกคน พี่สาวคุณฉันทนาซึ่งเล่นดนตรีเป็นเพื่อนอยู่ในวงด้วยกันนำน้องสาวมาช่วยร้อง มีคุณเพชรรัตน์ เจริญสุข ตั้งวงดนตรีด้วยกัน แล้วร้องเพลงเริ่มโต้ตอบกันขึ้นมา ในตอนนั้นก็ถือได้ว่าได้ทำงานสมใจที่ต้องการ

เริ่มหัดละครร้อง

การเริ่มเป็นนักแสดงอีกครั้ง เริ่มจากที่อาจารย์ในโรงเรียนพาณิชย์ท่านหนึ่งได้ไปรับราชการในกรมทรัพยากรธรณีด้วย ขณะนี้ท่านเป็นเลขานุการกรม คุณเสงี่ยม บุญเกียรติ ได้มาชวนคุณสุประวัติให้เข้ารับราชการ พอมารับราชการแล้ว อาจารย์สุพจน์ จันวรภา (จบจากวิศวกรรมเหมืองแร่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ไปเป็น รองอธิบดีกรมศิลปากร ซึ่งในช่วงที่ใช้วิชาชีพวิศวกรรมเหมืองแร่เป็นเลขานุการกรม-ทรัพยากรธรณี ซึ่งเป็นสายตรงของอาจารย์) ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ดังมากเกี่ยวกับละครศึกคำ-บรรพ ละครร้องรำ พอถึงเวลาเย็นอาจารย์ก็ให้ข้าราชการไปหัดร้อง หัดรำที่บ้าน หลังจากหัดร้องหัดรำอยู่ประมาณ 6 เดือน อาจารย์จึงตั้งคณะละครศึกคำบรรพขึ้นมา ซึ่งต่อมาผลงานของอาจารย์ได้แก่ เรื่อง พระนเรศวรมหาราช นางเสือง ที่ใช้นิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเล่นตลอด และคนที่เข้าไปมีส่วนด้วยคือข้าราชการของกรมทรัพยากรธรณีได้เริ่มเข้าไปเป็นพระเอกให้อาจารย์ในสมัยนั้น เริ่มแสดงในวังที่ต้องถวายทอดพระเนตรต่อหน้าพระพักตร์ที่พระตำหนักไกรกังวล หัวหิน ไปแสดงแล้วจัดเป็นคณะละครออกเสนอรายการที่สถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม

การแสดงละครโทรทัศน์ครั้งแรก

จากจุดที่เริ่มต้นแสดงละครให้โทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหมครั้งแรกนั้นได้ทำให้ก้าวเข้าสู่การเป็นพระเอกละครอย่างเต็มตัว ละครโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม ขณะนั้นเป็นของของคุณอารีย์ นักดนตรี คุณอรวรรณ ได้กำหนดให้คุณสุประวัติแสดงเป็นตัวพระเอก ตอนที่ท่านอยู่กับคณะละครวิทยุเสนีย์บุคคเสก เจ้าของคณะคือคุณเสนีย์ ซึ่งทำละครโทรทัศน์ให้กับช่อง 7 ด้วย (สมัยนี้คือช่อง 5 สมัยนั้นเรียก ช่อง 7 สนามเป้าเป็นขำคำ) ไม่เห็นแววคุณสุประวัติจึงให้เล่นแค่ละครวิทยุ เพราะไม่ได้แสดงความสามารถให้ทางคณะเห็นได้แต่แสดงความสามารถเล่นละครวิทยุอย่างเดียว ขณะที่คุณสุประวัติอยู่ที่คณะละครวิทยุ

ของคุณเสนีย์ สมัยนั้นละครโทรทัศน์มีคุณอาคม มกรานนท์ เป็นพระเอกดังมาก แต่คุณสุประวัติก็ไม่ได้แสดงความสามารถให้เห็นเพราะไม่มีความมั่นใจ จึงไม่เกิดความเจริญเติบโตกับคณะเสนีย์บุศยเกษ เช่น แสดงเป็นพนักงานพิมพ์ดีดอยู่ในออฟฟิศ นั่งพิมพ์ดีดอย่างเดียว เกิดความประหม่าใจสั้น พอกล้องเริ่มจับ คุณอรสา อิศรางกูร ณ อยุธยา ซึ่งแสดงเป็นนางเอกของเรื่อง จะต้องเดินไปเดินมา เพื่อรอพระเอกที่จะออกจากห้อง ในเรื่องคุณอรสาเป็นสาวเปรี้ยว เดินไปเดินมาแล้วตัวพระเอกคุณอาคมจะต้องออกมา แต่ไม่ได้ ออก เพราะว่าติดพูดโทรศัพท์อยู่ เนื่องจากเป็นละครสดไม่ได้อัดเสียงต้องแสดงกันสด ๆ คุณอรสาจึงหงุดหงิดไม่รู้จะทำอะไรเพราะเป็นละครสด จึงเดินเลยมาที่พนักงานพิมพ์ดีด ซึ่งที่จริงแล้วในบทไม่มีคุณอรสาไม่รู้จะทำอะไร จึงถามพนักงานพิมพ์ดีดว่า "พิมพ์อะไรอยู่คะ" ตอนนั้นเหงื่อแตกมากเพราะกำลังออกอากาศอยู่ รู้สึกประหม่ามากเพราะในบทไม่มี ให้นั่งพิมพ์ดีดอย่างเดียว ก็เลยตอบไปว่า "พิมพ์ดีดครับ" คนในนั้นก็หัวเราะกันใหญ่ จากนั้นมาทางคณะก็รู้ว่าไม่มีแววที่จะเล่นละครโทรทัศน์ได้เลย ขณะที่ตอนนั้นเล่นเป็นพระเอกละครวิทยุได้แล้ว

เริ่มแสดงในวงการละครสมัครเล่น

หลังจากนั้นมาได้แสดงละครของคณะอาจารย์สมภพเรื่องเดียวกันก็เป็นที่รู้จักกัน โดยแสดงละคร เรื่อง หน่อหาญ เป็นละครดึกดำบรรพ์เป็นคณะละครสมัครเล่น แสดงคู่กับนักแสดงที่ไม่ใช่นักแสดงอาชีพ ต่อมาอาจารย์สมภพได้ปรับจากคณะละครสมัครเล่นทั้งหมดมาเป็นละครที่มีตัวแสดงละครอาชีพมาคู่เป็นพระเอกนางเอก เช่น ให้คุณสุประวัติแสดงคู่กับคุณนันทวัน เมฆใหญ่ เรื่องศรีปราชญ์ นางเสื่อง หน่อหาญ เล่นละครทุกชาติ ทุกภาษา ละครชวา ละครสมัยสมเด็จพระนารายณ์ จากตรงนั้นก็เริ่มก้าวเข้ามาสู่วงการแสดงละครเวทีเต็มตัวเริ่มมีความภูมิใจในความสามารถของตัวเอง

การแสดงละครโทรทัศน์ที่ช่อง 4 บางขุนพรหม

ละครของช่อง 4 บางขุนพรหมขณะนั้นมีการแบ่งรุ่นของพระเอก เป็นพระเอกรุ่นใหญ่ คุณสะอาด เปี่ยมพงศ์สานต์ คุณสมจินต์ ธรรมทัต คุณกำธร สุวรรณปิยศิริ พระเอกรุ่นกลาง คุณสุประวัติ คุณพิศาล อัครเสนีย์ คุณภูษิต อภิมันท์ คุณนิรุต ศิริจรรยา คุณภิญโญ ทองเจือ พระเอกพวกนี้จะอยู่ทีมเดียวกัน พอเวลาแสดงละครก็จะหมุนเวียนกันไป สมมติว่า คุณสุประวัติแสดงเป็นตัวผู้ร้ายในผู้ชนะสิบทิศเป็นตัว สอพิณยา ส่วนคุณนิรุต

แสดงเป็นตัวพระเอก จเด็ค หรือคุณพิศาลแสดงเป็นตัวพระเอกในละอองดาว คุณสุประวัติ ต้องมาแสดงเป็นพระรองลงมาอีกที แต่เมื่อคุณสุประวัติแสดงเป็นตัวพระเอกในเกียรติศักดิ์ ทหารเสือ คุณพิศาลก็ต้องมาเล่นเป็นตัวรอง จะหมุนเวียนกันแสดงบทบาทไปอย่างนี้ แสดง อยู่ช่วงนั้นประมาณ 4-5 ปี จะแสดงเป็นตัวเด่นอยู่ช่วงนั้น โดยแสดงเป็นทั้งพระเอกและผู้ร้าย สลับกัน

เคล็ดลับในการแสดง

สมัยที่ก่อนผู้ชมยังไม่ค่อยติดภาพจน์ตัวร้าย และเวลาที่คุณสุประวัติแสดง เป็นตัวร้าย จะมีเคล็ดอยู่อย่างหนึ่ง เช่น เล่นเป็นตัวสอพิण्या ตัวร้ายในผู้ชนะสิบทิศ หมายความว่า ถ้าตัวซ้งอีกข้างหนึ่งเป็น คุณพิศาลกับคุณนิรุต คือ จะเด็ดกับมังกร เป็นตราซ้งที่ หนักมาก ดังนั้นอีกข้างต้องเป็นคุณสุประวัติเล่นเป็นสอพิण्याกับคุณสมจินต์เล่นเป็นไขลู ถึง จะกานตาซ้งกันได้ คุณสุประวัติเคยรับฟังความคิดของนักแสดงรุ่นพี่คนหนึ่งคือ คุณประจวบ ฤกษ์ยามดี ว่า "ถ้าฉลาดเล่นอะไรให้คนดูรักแล้ว คนดูก็รักและไม่เกลียด" คุณประจวบ สามารถแสดงเป็นตัวผู้ร้ายได้น่ารัก เวลาแสดงคนดูอยากดู มันเป็นเคล็ดการแสดงของคุณ ประจวบ ซึ่งเคล็ดของคุณสุประวัติประจำตัว คือเมื่อแสดงเป็นตัวผู้ร้าย มีพระเอก มีพระรอง นำมารวมใหม่กันทั้งหมด เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น และถ้าเรื่องอะไรก็แล้วแต่ในสิ่งที่อยู่ในโลก ถ้า ไม่พูดคำว่าผู้ร้าย พูดว่าสอพิชญ์อยู่และเป็นตัวของตัวเอง มีเหตุผลของตัวเอง แล้วทำให้คนดูเท ความรู้สึกมา ถ้าถามว่าความเป็นผู้ร้ายมันเกิดขึ้นตรงไหน ตัวสอพิण्याเกิดขึ้นตรงไหนทำไม ถึงเรียกว่าผู้ร้าย มันมีเหตุผลทางการเมือง สมมติว่าอยู่เมืองมอญ มีเหตุผลที่ต้องให้มอญระ สงครามพม่าให้ได้ และถามว่าผู้ร้ายเพราะอะไร ทุกคนตอบไม่ถูก เมื่อตอบไม่ถูกเราต้องจับ เคล็ดตรงนี้ให้ผู้ชมรู้ให้ได้ เหตุผลของสอพิण्याมีพอเพราะความถูกต้องของบ้านเมือง เพราะฉะนั้นสิ่งที่สอพิण्याทำไมใช่ผู้ร้าย แต่ถ้าบอกว่าคุณละพวกกับพระเอกแล้วเป็นผู้ร้าย ก็ เป็นอันว่าจบ เพราะฉะนั้นผู้แสดงต้องทำตรงนี้ให้ได้ ให้คนดูรู้ให้ได้ว่าเล่นเป็นคนละพวกกับ พระเอก แล้วคนดูดูแล้วสนุกและต้องการที่จะสัมผัสด้วยแล้วละครก็จะดีขึ้นมา ดังนั้นพอ ละครใครเล่นเป็นผู้ร้าย จะกำกับให้เขาคิดว่าเขาไม่ใช่ผู้ร้ายเขาต้องมีเหตุผลของตัวเอง แต่ เหตุผลอาจจะเหลวก็ได้ เช่น ไปฆ่าเขาตายแต่เป็นเหตุผลของตัวเอง ทำให้รู้ว่าต้องมีเหตุผลที่ต้องไป ทำ เพราะฉะนั้นเวลาทำจะออกมาดี เหมือนละครที่กำลังจะจบ กำลังเริ่มออกอากาศตอนนี้ คือ เรื่อง เข็มวิมาน คุณแอน วาสนา พูนผล บอกกลับมาขณะที่กำลังเลือกตัวแสดงว่า "พอ

หนูไม่สามารถที่จะเล่นตัวนี้ได้แล้ว เพราะว่าคนดูติดภาพพจน์ตัวร้ายแล้ว เพราะฉะนั้นขอเลิกเล่น” จึงได้นำเกล็ดการแสดงแบบนี้อธิบายให้ฟัง ฮาวีรีใหม่ มีเหตุการณ์แสดง มันกลายเป็น เหตุผลที่ดีพอสมควร ทำให้มันถูกต้องมันจะอยู่ได้ การที่คุณแอนกลัวว่ามันจะจมไปอยู่กับบท ผู้ร้ายตลอด ใครจะจ้างก็จ้างเฉพาะบทผู้ร้ายแล้ว แต่บอกว่าตรงนี้สามารถเปลี่ยนความรู้สึกคน ดูได้ สามารถที่จะพลิกตัวผู้ร้ายอย่างจริงจัง เช่น ทำเป็นเรื่องดั่งต้อง หรืออะไรต่ออะไร คนดู จะรักขึ้น

เริ่มเขียนบทละครและกำกับการแสดง

เมื่อเริ่มแสดงมากขึ้น มีความสามารถและทักษะเพิ่มขึ้นมีศิลปะในด้านการ แสดงมากขึ้น จึงเริ่มเขียนสคริปเป็นละครตลกให้ช่อง 4 ทำเป็นงานการกุศลเกี่ยวกับวันปี ใหม่ วันสงกรานต์ บางครั้งมีโอกาช่วยคนอื่นกำกับบ้าง จนเริ่มกำกับเองก็กลายมาเป็น ผู้กำกับละครโดยไม่รู้ตัว ในขณะที่กำกับละครนั้นมีผู้อื่นเห็นว่ากำกับภาพยนตร์ได้ ก็คุณสันติ เสวตวิมล หรือ แม่ช้อยนางรำ ได้แนะนำกับเพื่อนจ้างในราคาที่เป็นกันเอง แปลกใจที่ว่ามัน ทำทาศิ ดกลงใจที่จะกำกับ ในขณะที่รับทำไม่ถึงอาทิตย์มีหนังอีกเรื่องมาจ้างให้กำกับอีก ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นไม่เคยทำหนังหรือกำกับภาพยนตร์เลย กำกับเรื่องแรก “ชีวิตนี้เพื่อเธอ” มี คุณวาสนา สิทธิเวช และ คุณวิฑูรย์ กฤษณา แสดงนำ เรื่องที่สอง “รอยลิจิต” ของคุณนาย แดง คุณจิรวรรณ กัมปนาทแสนยากร เป็นภาพยนตร์ที่มีพระเอก นางเอกใหม่ คือ คุณพอ เจตน์ แก่นเพชร และ คุณสุพรรณษา เนื่องภิรมย์ เรื่องแรกออกฉายได้ห้าล้านกว่า เจ้าของหนังดีใจมากนำเงินไปแถมให้ที่บ้าน เอาสัญญาไปให้เซ็นกับใหม่ เพื่อจะทำหนังเรื่องใหม่เรื่อง “รักเธอสุดหัวใจ” ไปถ่ายทำที่พม่าก็รับทำ ส่วนเรื่อง “รอย-ลิจิต” ไม่ค่อยได้เงิน อาจเป็นเพราะ ไม่ถูกตลาด แต่ระดับคนดูที่ดูรอบก่อนที่ฉายจริงทุกคนเข้ามาจับมือกันหมดบอกว่าหนังเรื่อง นี้จะต้องดังระเบิด มีข้อสัญญากับเจ้าของหนังคือคุณนายแดง ว่านอกจากค่าตัวแล้วจะต้องแบ่ง ผลประโยชน์ให้ห้าเปอร์เซ็นต์จากรายได้ทั้งหมด เพราะดูจากวันฉายที่ไฟว์สตาร์ให้กับเจ้าของ หนังดู เจ้าของหนังบอกจ่ายให้ก่อนสองแสนบาท แล้วห้าเปอร์เซ็นต์ตกลงภายหลัง ดัดสินใจ ไม่รับสองแสนบาท ขอห้าเปอร์เซ็นต์จากรายได้ หนังไม่ได้เงินแต่ไม่ขาดทุนจึงได้มา ประมาณสามหมื่นบาทไม่มีคนดูเท่าที่ควร ไม่ทราบสาเหตุว่าเพราะอะไร ต่อมาก็กำกับอีก หลายเรื่อง เช่น “พ่อจ๋า” คุณตู่ นันทิดา แก้วบัวสาย แสดงเป็นนางเอก คุณสรพงษ์ ชาตรี แสดงเป็นพระเอก และเรื่อง “แผลรัก” ได้รางวัลสุพรรณหงษ์ทองคำ เขียนบทกำกับการ

แสดง และแสดงเป็นพระเอกเอง มีคุณนันทนา เงากระจ่าง เป็นนางเอกของบริษัทเอแพ็ก ดัดต่อวางเพลงจนสมบูรณ์เป็นม้วนหนังแล้วไม่มีใครให้ความสนใจ เพราะคุณสุประวัติแสดงเป็นพระเอก เป็นไปได้ไม่ได้ที่หนังจะได้เงิน ทุกคนรู้แล้วว่าเจ้าของหนังต้องขาดทุนแน่ แต่พอหนังของคุณาวุฒิเข้าฉายไม่ทันจะต้องอีกประมาณ 3 อาทิตย์ถึงเข้าฉายได้จึงนำเรื่อง "แผลรัก" มาฉายก่อนโปรแกรม ได้เงินมาประมาณล้านกว่า (ถือว่าได้เงินในสมัยนั้น) จากนั้นมาจึงกำกับหนังอีกประมาณ 2-3 เรื่อง รวมกับที่กำกับมาแล้วอีก 6-7 เรื่อง ก็รู้สึกตัวว่าไม่ใช่คนที่จะทำอาชีพหนัง เพราะประการหนึ่งเหนื่อย ประการสองเงินได้ยากมาก เงินต้องขึ้นอยู่กับหนังว่าได้กำไรหรือไม่ ถูกเจ้าของหนังเบียดบัง เช็กเค็งบ้าง และต้องรอกอยสายหนังมาจ้าง ตอนนั้นหนังที่กำกับเองก็มีแสดงด้วยในบางเรื่องแต่แสดงร่วมด้วยไม่ค่อยมาก แต่ในส่วนที่คนอื่นกำกับจะแสดงด้วยมาก เช่น เรื่อง "คู่รัก" แม้กระทั่งสมัยนี้เช่นเรื่อง "กลิ้งไว้ก่อน พ่อสอนไว้" "สยัมภีม" "สมศรี" เป็นต้น หลังจากหมดยุคของภาพยนตร์ไทยได้มาอยู่กับวงการละครโทรทัศน์ ซึ่งขณะที่กำกับภาพยนตร์ การกำกับละครโทรทัศน์ยังมีไม่มากนัก และได้ลาออกจากราชการ เพราะรู้สึกไม่มีเวลาพอที่จะทำราชการและทำหนัง ทำละครไปพร้อมกัน

การคัดเลือกนักแสดงในสมัยก่อน

การคัดเลือกนักแสดงในสมัยนั้น สิ่งที่ถูกต้องที่สุดคือสิ่งที่คนดูต้องการมากที่สุด ใกล้เคียงกับในสมัยนี้ที่ดูรูปร่างหน้าตาของพระเอกนางเอกเป็นหลักแต่มากกว่านั้น ยกตัวอย่างเช่น นางเอกเป็นคุณเพ็ชรา เขาวราษณ์ กนดูต้องการและยอมรับมากที่สุด เล่นได้เป็นร้อย ๆ เรื่องถูกต้องหมด นางเอกทำอะไรถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้อง คนดูยอมรับไม่มีคำวิจารณ์ เช่น เวลาอยู่ในป่าทำผมหัวสูง เดินแล้วกิ้งไม้ชนปีก ๆ เลข แต่ทรงผมหน้าตาไม่เป็นไร นางเอกต้องดูเหมือนสวยตลอด เล่นบทดีน่าสงสารทุกเรื่อง

การกำกับละครโทรทัศน์

เริ่มกำกับละครโทรทัศน์ให้ช่อง 3 เป็นรุ่นแรกของการทำละคร หลังจากที่คุณภัทราวดี ศรีไตรรัตน์ ทำละครก่อนประมาณ 2 เดือน คุณสุประวัติทำละครต่อเป็นคนที่สองของวงการละครโทรทัศน์ช่อง 3 ทำมาประมาณ 20 ปี รุ่นที่ทำละครต่อมาเป็น คุณถาวร สุบรรณ คุณอดุล ดุลยรัตน์ คุณชนะ คราประยูร คุณนพพล โกมารชุน ช่วงแรกที่ทำละคร

ยังไม่ดังมากในวงการละครโทรทัศน์ มาดังในช่วงที่ทำละครรวมทั้งเขียนบทละครด้วย เช่น ในเรื่อง "เลขานินทานาย" เป็นละครแนวกึ่งกึ่งเพราะผู้จัดเห็นว่าเป็นคนตลกจึงให้กำกับ หลังจากนั้นเริ่มจับทางถูกว่าแนวการทำละครที่ถูกต้องคนดูเป็นอย่างไร แต่ละครแนวกึ่งกึ่งจะไม่เป็นละครใหญ่ ที่จริงชอบทำละครชีวิตมากกว่า ต่อมาได้กำกับละครชีวิตเรื่อง "ใครกำหนด" ซึ่งเป็นละครชีวิตที่ไม่หนักมาก จนกระทั่งมาทำละครใหญ่เรื่อง "สี่แผ่นดิน" ทำด้วยความรู้สึกตื่นเต้น ก่อนทำประมาณหนึ่งเดือนได้พบอาจารย์ศีกฤทธิ (ม.ร.ว.ศีกฤทธิ ปราโมช) เจ้าของบทประพันธ์

รางวัลจากการทำงาน

ได้รับรางวัลละครเวที "รางวัลหน้ากากทองคำ" จากละครเรื่อง "ธรรมเนียมพยาน" เป็นละครที่ดีพอสมควร เป็นบทประพันธ์ของอาจารย์สมภพนำมาดัดแปลงแสดงที่ โรงแรมมณเฑียร เป็นละครที่ดีมากเพราะพูดจากันด้วยบทกลอนขับร้องด้วยเพลงไทยเดิม เป็นละครชีวิตของท่านศรีปราชญ์ ละครเรื่องนี้ได้รางวัลใหญ่ ๆ ทั้งหมด 4 รางวัล คือ ผู้แสดงนำยอดเยี่ยมคุณสุประวัติ ผู้แสดงสนับสนุนยอดเยี่ยมฝ่ายชาย คุณชลประกัล จันทรเรือง (ครูช่าง) ผู้แสดงสนับสนุนยอดเยี่ยมฝ่ายหญิงคุณโฉมฉาย ฉัตรวิไล และละครยอดเยี่ยม ส่วนที่เข้ารอบ คือ คุณอุทุมพร ศิลาพันธ์ที่เป็นแสดงเป็นนางเอก กำกับการแสดงคือคุณสุประวัติ และบทละครของอาจารย์สมภพ ซึ่งท่านสิ้นไปก่อนที่จะประกาศรางวัลประมาณ 4 เดือน

การสนับสนุนนักแสดง

หลังจากกำกับละครมานาน ก็รู้สึกว่าตัวเองมาทำละครแล้วชอบ ในละครที่ทำให้ช่อง 3 ถ้าเป็นละครชีวิตแล้วมีส่วนให้นักแสดงได้รับรางวัล และเข้ารอบซึ่งมากพอสมควร รวมทั้งนักแสดงที่แจ้งเกิดส่วนหนึ่ง คือ รางวัลเมฆขลา และรางวัลโทรทัศน์ทองคำ ซึ่งมีอยู่ 2 สถาบัน เช่น เรื่อง "อาญารัก" "คนมีดาว" ที่คุณก๊ก นาถยา แดงนุหงา ได้รางวัลนักแสดงนำยอดเยี่ยมฝ่ายหญิงมาเป็นเรื่องแรก เรื่อง "อาญารัก" เป็นเรื่องเข้ารอบซึ่งมากที่สุด แต่เรื่อง "สี่แผ่นดิน" ได้รับรางวัลมากที่สุด คือ ได้ 6 รางวัลต่อหนึ่งสถาบัน อีกสถาบันได้ 3 รางวัล และเรื่อง "อุบาย" เป็นต้น คุณสุประวัติมีความคิดที่จะรวบรวมทำเก็บไว้เป็นเกียรติประวัติ

หรือผลงาน แม้คนรอบข้างจะเห็นว่าเป็นคนตลก แต่คุณสุประวัติจะมีความรู้สึกถ้าทำละครชีวิตแล้วจะดีกว่าละครตลก การทำละครชีวิตละครที่ทำออกมาจะดูไม่โอเวอร์เกินไป

เทคนิคในการทำละคร

เทคนิคในการทำละคร ถ้าเป็นละครกึ่งกึ่งจะเป็นของง่าย เพราะเป็นชีวิตประจำวัน ในมุมมองของคนทั่ว ๆ ไปจะเห็นว่าคุณสุประวัติเป็นคนตลกขบขัน สำหรับเทคนิคในการทำละครชีวิตจะมองแตกต่างไปจากคนอื่น เช่น มองภาพการทำละครของคนอื่นแล้วมากเกินไปรับไม่ได้ แต่ในขณะที่บางสถานี ผู้กำกับบางคนคิดว่าถ้าเสนอตรงนี้แล้วคนดูต้องติด ซึ่งเป็นมุมมองของแต่ละคน แต่คุณสุประวัติมองว่า ไม่ต้องเสนอถึงความรุนแรงหรือการใส่อารมณ์จนโอเวอร์แต่จะเสนอถึงความจริงถึงเบื้องหลังของเนื้อหาละครว่า คนเราเวลาโกรธกันมันโกรธแค่ไหน เวลาที่เราใส่ความโอเวอร์ของอารมณ์ของตัวเองละครไป เราเปลี่ยนเป็นระบายนิสัยของตัวละครให้มันชัดเจนขึ้น เชื่อว่าตรงนี้น่าจะได้อะไรที่ดีกว่า แต่พอถึงอารมณ์ถึงนิสัยแล้วมันเป็นอะไรที่ดีขึ้น และก็ทำอย่างนี้มาตลอดได้รับทั้งผลบวกและผลลบในการทำงานด้วยความคิดแบบนี้ของตัวเองมาตลอด ผลลบคือเราจะไม่ได้เรตติ้งที่สูงมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่สถานีโทรทัศน์ต้องการมากที่สุด ไม่ได้เรตติ้งที่สูงสุดเพราะเรตติ้งเป็นตัวกำหนดทางธุรกิจที่โฆษณาจะเข้ามาขายได้ก็จะสูงขึ้น ถ้าไม่ได้ตรงนี้มันเป็นผลลบ แต่ได้ผลบวกจากผู้ชมที่ดูละครในระดับเดียวกันมีมากพอสมควร อย่างน้อยที่สุดก็ได้ นักเขียนเจ้าของบทประพันธ์ที่ให้เรื่องมา

การทำงานในวงการละครโทรทัศน์

เป็นผู้กำกับอิสระ ไม่ได้เซ็นสัญญากับสถานีใด แต่ช่อง 3 ได้มอบงานเข้ามาให้ทำเรื่อย ๆ ส่วนการทำละครต่างแนวจากผู้กำกับคนอื่น แม้ไม่ได้เรตติ้งเงินสูงสุด แต่ก็ได้เรตติ้งที่น่าพอใจ ช่อง 3 ก็มาว่าอะไรไม่ได้ ถ้าถามว่าทำไมไม่ทำเรตติ้งให้สูง สามารถตอบได้ว่ามันไม่ได้เป็นเรตติ้งที่ต่ำ ปัจจุบันเรตติ้งต่ำของช่อง 3 คือ 6-7 แสน เรตติ้งสูงสุดคือ 3 ล้านกว่า คุณสุประวัติเคยทำ 3 ล้านกว่า โด่งดังมาแล้วจากเรื่อง "ดาวเรือง" ในชุดแรกที่มีนางเอกคือ คุณนง "จริยา สรณะคม" และเป็นรางวัลแรกที่ช่อง 3 ตั้งมาว่าผู้ที่ทำละครได้เรตติ้งสูงสุดจะได้รางวัลไป ซึ่งคุณมยุรฉัตร เหมือนประสิทธิเวช เป็นผู้จัดได้รับรางวัลที่ช่อง 3 ตั้งไว้ สำหรับคุณสุประวัติจะทำละครแบบที่ว่าไม่นิยมโอเวอร์ ไม่ได้ต้องการเรตติ้งจนถึง

สูงสุด แต่คิดว่าเรดดิ้งสูงสุดก็เคยทำมาแล้ว เรดดิ้งต่ำ 6-7 แसन ก็เคยทำมาแล้ว แต่ที่ทำละคร มาคิดว่าต้องนำข้อเท็จจริงของเนื้อหาออกมาให้ชัด ตัดความเย็นเขี้ยวที่ดูแล้ววุ่นวายไม่ได้ ออกไปจะได้เรดดิ้งที่อยู่ได้คือ 1-2 ล้าน ซึ่งเป็นเทคนิคการทำละครส่วนตัว เป็นสิ่งที่ต้อง ศึกษากันว่าเล่าเรียนอยู่ตลอดเวลาว่าตอนนี้โลกไปถึงไหนแล้วของคนที่ต้องทำอาชีพนี้ว่าทำ อย่างไรละครถึงจะอยู่ได้ และละครที่จะให้คนดูตลอดก็ต้องเสนอความทันสมัยพอสมควร ยก ตัวอย่างเช่นหนังจีน เน้นการแสดงแบบโอเวอร์ เช่น การฟันดาบ การใช้กำลังภายใน มันก็ถึง ยุคที่ต้องเสื่อมไปในที่สุด ดังนั้นคุณสุประวัติจึงทำละครในจุดที่คิดว่ามันต้องทำในระดับใด จึงทำไปแล้วก็สู้คนอื่นไม่ได้ ตรงที่ว่าไม่ทันสมัยเท่า แต่ในความทันสมัยมันมีอะไรที่ไม่ทันสมัยตามมาด้วย มันก็คือความไม่คงสมัย ละครที่ทำจะมาในความจริงซึ่งมันอยู่ได้ เป็นความคิดส่วนตัวไม่รู้ถูกหรือผิดแต่คิดว่ามันคงเป็นไปตามความเป็นจริงแล้วมันจะอยู่ได้ ก็ยึดตรง นี้ไปตลอดเวลาว่าโลกไปถึงไหนก็ไปถึงตรงนั้น จะทำละครแบบนี้มาตลอด

ทัศนคติกับคำว่า "น้ำเน่า" ของละครโทรทัศน์

ทัศนคติต่อสื่อมวลชนที่วิจารณ์ว่าละครน้ำเน่า ในความรู้สึกของคุณสุประวัติ คำว่า "น้ำเน่า" มันหายไปมากแล้วในละครสมัยนี้ แม้กระทั่งช่อง 7 ที่บอกว่าน้ำเน่า เดิมนั้นมัน หายไปมากแล้ว แต่คงเป็นคำที่สื่อมวลชนใช้คำว่าน้ำเน่าแล้วสะใจผู้วิจารณ์ แต่ในความรู้สึกก็ น่าจะแยกบ้างว่าการทำละครแต่ละเรื่องมันเป็นอย่างไร บางคนทำละครน้ำเน่าก็น้ำเน่ายังเหลือ อยู่ ในความหมายของน้ำเน่าก็คืออะไรที่วนไปวนมาไม่เปลี่ยนแปลง คือมีคนพยายามทำ ละครสร้างสรรค์ แล้วมันอยู่ไม่ได้ คนดูไม่รับ สปอนเซอร์ก็ไม่มี มันก็อยู่ไม่ได้ แต่สิ่งที่ทำอยู่ ทุกวันนี้ก็คือเนื้อเรื่องจะซ้ำโดยเนื้อหาในบทประพันธ์ แต่เรามาทำวิธีการที่สมัยใหม่ปรับให้ เป็นจริงขึ้นและแอบยกระดับคนดู แต่ว่าไม่ใช่ละครน้ำเน่าดูดีแล้วคนดูก็ชอบแบบนี้ จะค่อยๆ ปรับให้มันดูเป็นธรรมชาติ เป็นน้ำเน่าที่ได้พัฒนาแล้ว

ทัศนคติต่อการยึดเรื่องของละคร

การยึดละครของเวลา ที่คนดูคิดละครเรื่องนี้มาก บางช่องก็ได้ยึดเวลา เรื่องนี้ มีทั้งถูกกับผิด ถูกในทางธุรกิจของผู้จัดคือไม่ต้องลงทุนใหม่นี้คือลักษณะของธุรกิจโดยตรง เลข ความผิดก็คือ "โลกสร้างมาได้ นำเอาศิลปะกับธุรกิจมารวมกัน" ในความเป็นจริงสอง สิ่งนี้ต้องแยกจากกัน ดังนั้นจึงต้องมีการยึด แต่ถ้าเมื่อใดที่ศิลปะอยู่อย่างเดียวละครถ้าเรื่อง

ไทม์มี 7-10 ตอนจบจะสนุกทุกเรื่อง เมื่อเรื่องจะเต็มไปด้วยความกระชับสำหรับละครช่อง 3 จะถ่ายเก็บไว้เป็นสต็อกและไม่เก็บสต็อก ในทางธุรกิจก็คือว่า บางเรื่องสถานีเห็นว่าเรื่องนี้ถ้าจะดี ทางสถานีก็อาจกำหนดมาเลยว่าเรื่องนี้แทนที่จะ 20 ตอน เรื่องนี้ขอ 27 ตอนนะ ซึ่งก็คือการยืดละคร แต่ยืดให้เป็นแล้วจะไม่รู้ว่ายืดมันก็จะไปได้ ละครอาจยาวเท่ากันแต่วิธีการยืดจะแตกต่างกัน ถ้ายืดไม่เป็นแล้วจะรู้ว่ายืดจนคนดูรำคาญ มันจะหมุนเวียนนั่งคุยกันไปคุยกันมา เรียกว่ายืดไม่เป็น ละครถ้ายืดตั้งแต่ต้นยืดเหมือนกัน ยืดอย่างไรให้มันสนุกได้ ละครสองเรื่องเท่ากันแต่บางเรื่องทำแค่ 20 ตอน ทำยาวกว่านี้ไม่ได้แล้ว

ทัศนคติต่อการเปลี่ยนแปลงประพันธ์

ทัศนคติต่อการทำละครที่บางเรื่องต้องปรับให้ถูกใจคนดูในตอนจบ เพราะคนดูไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้นเช่นจบแบบไม่สมหวัง ในมุมมองคิดว่าในจุดนี้คนที่จะพุงไว้ได้คือ เจ้าของบทประพันธ์ว่าไม่ต้องไปยินยอม ซึ่งตรงนี้ก็ไม่ค่อยชอบในการที่จะไปปิดค้นบทประพันธ์ แต่ในความเป็นจริงแล้วจะได้คนดูแก่กลุ่มเดียว ได้ความสนุกในเวลาแค่นั้นเดียว แต่ความรู้สึกก็จะได้ว่าเราไปทำผิดบทประพันธ์เขาทำไม ทุกวันนี้เวลาทำละคร 2-3 ปีมานี้ เห็นแล้วว่าบทมันค่อนข้างจะฉีกแนวไปจากบทประพันธ์เดิมอย่างน้อยต้องคุยกับเจ้าของบทประพันธ์ก่อน หรืออย่างน้อยที่สุดต้องให้ผู้จัดหรือผู้เขียนบทละครว่าไปคุยกับเจ้าของบทประพันธ์ก่อนว่าตรงนี้ขอยืด เช่น เรื่อง "เขมรช่อนปลาย" ให้หนุ่ม คุณสันติสุข พรหมศิริ ซึ่งเป็นผู้แสดงตัวร้ายในเรื่องจะออกมาแค่ 5 ตอน ต้องบอกคุณกฤษณา อโศกสิน ว่าเรื่องมันบางมากหลังจากที่บทคุณสันติสุขหมดแล้ว ดังนั้นขอยืดตัวละครตัวนี้ออกมาอีก คุณกฤษณา ก็ตกลง จากสิ่งสำคัญก็คือว่า ในจุดของการที่บทคุณสันติสุขชัดเจนขึ้น เป็นการช่วยบทนางเอกคือคุณปริยานุช ปานประดับ จะดูไม่เลวร้ายที่ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีสามีอยู่แล้วคือคุณสันติสุข แล้วไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชายอื่น ต้องมีการปูพื้นให้เห็นว่าสามีนั้นเป็นคนอย่างไร ผู้หญิงคนนี้ถึงทนไม่ได้ ต้องการความอบอุ่นจากผู้ชายอื่นต้องให้บทสามีมันชัดเจนขึ้น แล้วก็เลือกคุณสันติสุขมาเล่น ซึ่งเล่นได้ดี ดูเป็นสีทันของละคร ถ้าให้บทของคุณสันติสุขจบไปในตอนนั้นตัวนางเอกจะแย่ เพราะฉะนั้นก่อนจะทำละครเรื่องหนึ่งเราต้องวิจารณ์กัน พอทำละครเรื่องนี้ต้องบอกกับผู้ประพันธ์ไปว่าทนไม่ได้ที่เห็นนางเอกที่มีสามีอยู่แล้วไปมีความสัมพันธ์กับผู้ชายอีกคนหนึ่ง แล้วชีวิตก็จะเดินไปโดยความถูกต้อง แล้วคนดูก็จะสนุก แต่สิ่งที่ค้างอยู่ในใจก็คือ มันเป็นสาเหตุอะไรที่นางเอกเป็นอย่างนี้ แล้วเพราะอะไร ต้องดึงตรงจุดนี้ออกมา

ให้คนดูเห็นให้ได้ว่าเพราะอะไร ดังนั้นตัวของคุณสันติสุขก็จะหยุดอยู่แค่ตรงนี้ไม่ได้ต้องดึงออกมา นี่ก็คือเทคนิคของการทำละครว่า ต้องยึดตรงนี้มาให้เห็นความเลวร้าย แล้วตัวนางเอกคนดูจะค่อย ๆ ลืมไปว่ามาจากไหน จะค่อย ๆ บางไป แล้วพอหย่ากันแล้วตรงนี้จะค่อย ๆ ดี คือเรื่องนี้มันได้แสดงให้เห็นว่าความผิดพลาดที่มันเกิดขึ้นมาครั้งแรก เมื่อมันจะเกิดความคิดพลาดขึ้นมาเป็นครั้งที่สองนางเอกมีสติที่จะดำรงชีวิตอยู่ ดูแล้วตัวเองได้อย่างไร ในขณะที่ผู้ชายตัวพระเอกที่คุณบิลลีแสดง ไร้สติไปแล้วพยายามที่จะเอาตัวนางเอกไว้ เหมือนกับละครเรื่อง "ทรายสีเพลิง" ที่เริ่มปูพื้นว่าทำไมทรายถึงร้ายทั้งที่เป็นนางเอก (คุณลลิตา ปัญโญภาส แสดง) ในความจริงตัวนางเอก คือทรายไม่ได้เลวร้ายแต่ถูกกระทำตั้งแต่สมัยก่อน ผู้กำกับต้องเปลี่ยนบทประพันธ์เพื่อช่วยบทนางเอก และตัวแม่เลี้ยงที่คุณกาญจนาพร ปลอดภัย แสดงต้องดบหน้าเด็ก คือ ทราย ตอนเด็ก คุณกาญจนาพร เล่นไปก็ร้องไห้ไปเพราะบอกว่าชีวิตจริงไม่เคยทำร้ายเด็ก แต่ในความรู้สึกของแม่มันต้องทำได้ คือการที่เด็กคนหนึ่งทำถูกตัวเองจนถึงกับตกน้ำเกือบตาย ในความจริงแม่ต้องโมโหจนดบหน้าเด็กคือทรายที่เป็นตัวนางเอกได้

การรับงานแสดง

การรับงานแสดงไม่ได้ขึ้นอยู่กับงานที่จะรับบทเด่นไม่เด่นอยู่ที่ตัวเราเอง สมมติว่าไม่ใช่ผู้กำกับ ในขณะที่แสดงเราไม่เด่นมากแต่ก็คิดว่าแสดงได้ดีพอสมควรต้องมีเกณฑ์ในการดูบทว่ามีที่มาที่ไปของตัวละครอย่างไร เช่น อยู่เพราะอะไร ทำไมถึงโกงและทำเรื่องราวต่าง ๆ ให้ใคร จะทำให้ได้บทที่ดีพอสมควรในการเลือก ถ้าบทไม่เด่นนักก็คงไม่รับเล่น คือคนในวัยนี้ที่เป็นนักแสดงก็มีอยู่ไม่มาก อย่างน้อยก็มีแฟนละครพอสมควร แสดงว่าฝีมือการแสดงก็คงไม่ได้ค่อย เพราะฉะนั้นเวลาที่รับเล่นต้องไม่ให้เสียเวลาเปล่า ไม่ให้เหนื่อยแล้วไม่ได้อะไรจากคนดู เหมือนกับการไปออกเกมโชว์เหมือนกันว่า ถ้าเราไปแล้วมันทำอะไรแล้วดูดีไม่ได้ ก็ไม่รับเหมือนกับไปฆ่าตัวตายก็ไม่เอาขอหยุดเหมือนกันว่า ถ้ารับงานไปแล้วไม่ค่อยแน่ใจว่างานเป็นอย่างจะขอปฏิเสธ

การเลือกตัวแสดง

ดูจากฝีมือของนักแสดงกับความเหมาะสมของตัวละคร เช่น คุณสันติสุข ที่แสดงเป็นพระเอกแล้วกลับมาให้แสดงเป็นผู้ร้ายอย่างในเรื่อง "เข้มซ่อนปลาย" ดูจากความ

ลึกซึ้งของการแสดง ดูว่าตัวนี้เล่นได้ไหม เล่นแล้วสายตาอยู่ไหม สายตาและปากไปได้ไหม เช่น ปากอย่างสายตาไปอย่าง คุณสันติสุขทำได้ไหมถ้าทำได้ก็แสดงเป็นตัวผู้ร้ายได้ หน้าตา รูปร่าง ลักษณะของตัวละครเหมาะกับคนนี้ไหม แต่โดยปรกติจะไม่ถ้อมมากเวลาจะให้ทำอะไร เรื่องหนึ่ง ส่งมาให้กำกับ ขึ้นแรกดูเรื่องก่อนว่าชอบหรือไม่ ถ้าไม่ชอบก็บอกเอาไว้ก่อน ถ้าชอบก็หาหนังสือเรื่องนั้น ๆ มาอ่าน อ่านเสร็จจะรู้แล้วว่าคาเร็กเตอร์ของตัวละครเป็นอย่างไร ถามไปทางผู้จัดละครว่าตัวละครจัดไว้อย่างไร ทางผู้จัดจะนำตัวที่จัดมาให้ดู บางไป น้อยไป มากไป ก็จะมีการคุยกัน บางครั้งก็มีการเปลี่ยน ขอสลับตัว เอาตัวนี้มาเป็นตัวนั้น แต่ถึงจะทำขนาดนี้แล้วก็จะได้จากที่ต้องการตรงนี้ประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ อีก 70 เปอร์เซ็นต์ธุรกิจจะควบคุม ธุรกิจในที่นี้คือตัวช่องหรือสถานี ซึ่งเป็นตัวออกเงินให้ผู้จัดทำ บอกว่าจัดอย่างนี้ไม่ได้ ตัวนี้กำลังขายดี ตัวนี้ต้องเป็นอย่างนี้ ตัวนี้ต้องเป็นใคร เช่น กำหนดให้คุณบุรุษ ฐานะบุตร มาแสดงเป็นตัวแม่ ซึ่งมองว่ามันไม่ไหว สิ่งที่เราทำได้จะพยายามทำ ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่รับทำ ละครเรื่องนั้น ๆ ก็ให้คนอื่นทำ ถ้ารู้สึกผิดมากไปก็ไม่ทำจะหยุดอยู่แค่นั้น

บางทีตัวละครซึ่งเล่นบทบาทแบบเดิม ซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย ๆ แล้วเขาก็ส่งมาให้เล่นอีก ก็โดยที่เล่นบทบาทซ้ำ ๆ ถ้าเขามาเล่นก็เล่นด้วยแนวซ้ำ ๆ จะรู้สึกที่เราไม่มีอะไรใหม่เลย เราก็มองไม่ไหวเหมือนกัน บางเรื่องเลือกตัวละครด้วยตัวเอง บางทีรู้สึกผิดเราพยายามบอกเขาให้เล่นอย่างนี้ ๆ แต่เขาเล่นไปนิดหนึ่งแล้วเขาก็คืนกลับไปอย่างเดิม เขาคงคิดในใจว่าเรื่องอะไรเขาต้องไม่สวย ต้องทำเสียอย่างนี้ ซึ่งความจริงแล้วมีเหตุผลรวมใหญ่ในการทำให้ตัวนี้ต้องไปรับกับตัวนี้ แล้วตัวนี้ไปรับกับตัวนั้น แต่เขามีเหตุผลอยู่ตัวคนเดียวว่าเขาต้องเล่นอย่างนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพราะฉะนั้นก็ร่วมงานกันได้เรื่องเดียว ได้แต่เสียใจที่เราเลือกผิด แต่ไม่ถึงกับเลิกทำงานร่วมกัน หมายความว่าตราบใจที่ให้เขามาเป็นตัวละครตัวนี้ก็คงไม่ได้ แต่ถ้าตัวละครตัวใดที่มีนิสัยแบบเขาจะเลือกให้เลย นี่คือเทคนิคในการคัดเลือกตัวแสดงให้เหมาะสม ก็ว่าต้องมีวิจารณ์ญาณที่ดีด้วยว่า ตัวนี้สามารถดัดแปลงขนาดไหน ถ้าดัดแปลงเขาไม่ได้ด้วย สิ่งที่เขาคงทนอยู่ทุกครั้ง ด้วยแนวเล่นอย่างนั้น เราต้องไปรอดด้วยว่าสิ่งที่ตัวละครแบบนี้มากี่มาเล่นให้หน่อยนะ ซึ่งไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าจะได้ละครที่เป็นแบบที่ตัวแสดงนั้น ๆ เป็นอยู่ ตอนนี้บุคคลที่เป็นอย่างนี้จะมียุ่ครั้งต่อครั้งประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ในวงการ บุคคลที่สามารถเปลี่ยนอะไรไปได้มีอยู่ 50 เปอร์เซ็นต์ แต่เราขอให้นักแสดงทุกคนเป็นอะไรที่เปลี่ยนได้ทุกคนจะได้มีงานที่ดี เดินไปในทางที่ถูกต้องของศิลปการแสดง

การกำกับนักแสดงใหม่

นักแสดงใหม่ที่เข้ามายังไม่มีฝีมือ วิธีที่ดีที่สุดที่จะให้เขาเล่นได้ดีก็คือต้องเล่นอะไรที่คล้ายตัวเองก่อน คือเล่นเป็นตัวเองก่อนถึงจะชัดเจนและมีเสน่ห์ แล้วจะมีความมั่นใจ แล้วก็ค่อย ๆ ปรับ ค่อย ๆ แก้ พอประสบการณ์มากขึ้น แล้วเล่นละครมากขึ้นแล้ว สิ่งที่จะต้องทำกับนักแสดงใหม่ ตอนนี้กำลังกำกับนักแสดงใหม่คือ คุณชาเร็ด ฮิลเดอ์บรานน์ ที่มาเล่นเป็นพระเอกในเรื่อง "เยี่ยมวิมาน" คุณชาเร็ด อาจมีงานผ่านมาบ้างแล้ว เช่น ละครเรื่อง "ผ้าทอง" "คือหัตถาครองภิกขุ" แต่ตอนนั้นไม่ได้ดูว่าเขาเล่นอย่างไร แต่เมื่อผู้จัดนำตัวคุณชาเร็ดมาให้ดูเพื่อเล่นในเยี่ยมวิมาน ที่กำลังออกอากาศได้ 2 ตอน นึกในใจว่าชาเร็ด บางมาก คือ หนึ่งเสียงบางมาก เสียงแจ้ว ๆ สองหน้าตาใช้ได้ แต่ลักษณะความมั่นใจในสายตาไม่มี ก็เลยบอกว่าเอาอย่างนี้ก็แล้วกันขอส่งไปฝึกน้ำเสียงกับการแสดงพลัง แอ็คติ้งนี้ยังไม่ต้องการอะไรมาก แต่ว่าเวลาเอาอะไรออกมาจากข้างในแล้วขอให้ออกมาอย่างมั่นใจ ขอให้ไปฝึกหนึ่งเดือน ได้บอกผู้จัดเขาไป ผู้จัดก็ส่งไปฝึกกับนักแสดงซึ่งเคยผ่านโรงเรียนการแสดงจากช่อง 3 คือ คุณกษมา นิสัยพันธ์ ฝึกกลับมาดีพอสมควร คือมีพลังในทางเสียง มีความมั่นใจ แต่ในส่วนที่ทำต่อไปก็คือต้องกำกับออกมาแล้วต้องทำให้เป็นตัวละครตัวนี้ให้ได้ ก็มาคิดว่าจะเลือกหรือไม่เลือก ผู้จัดก็ตามใจเพราะมันเสียงมากเนื่องจากละครเรื่องนี้เปิดกล้องแล้วต้องไปถ่ายทำที่ประเทศอังกฤษ เมื่อไปถึงประเทศอังกฤษจะเป็นอย่างไรก็ต้องเป็นคุณชาเร็ดที่แสดงเป็นพระเอก เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาว่า หนึ่งเขาเคยแสดงละครมาเรื่องหนึ่งแล้ว แล้วผลออกมาไม่มีใจมดีแต่ก็ไม่ได้รับคำชม ตรงนี้ผ่านแล้ว 50 เปอร์เซ็นต์ อย่างนี้ตัวนี้สามารถทำได้ สองคาเร็กเตอร์ตัวแสดงเป็นอย่างไร เผอิญคาเร็กเตอร์ตัวแสดงมันให้ ซึ่งเข้าทฤษฎีว่าตัวแสดงตัวที่คุณชาเร็ดแสดงเป็นตัวคนรักของนางเอกคือ แวพลอย คาเร็กเตอร์ เป็นคนที่ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง แม้จะเป็นคนรั้ เช่น "กลับมาชนะลูกนะ พงจะอยู่กับคนรักแม่จะเรียกก็กลับทิ้งแฟนกลับมาหาแม่ แม่ก็ได้ป่วยเป็นอะไร แต่เป็นคนที่มีความรักต่อนางเอก" จึงเห็นว่าตัวนี้คุณชาเร็ดแสดงได้ แม้เสียงมันจะบางหน่อยก็ได้ ดูจากสิ่งประกอบทั้งหมดแล้วก็ทำขึ้นมา นี่คือการคัดเลือกนักแสดง ไม่ใช่ดูแต่ว่ามีความสามารถหรือไม่ แต่ต้องดูลักษณะตัวละครที่เป็นด้วยว่าเป็นได้หรือไม่ คาเร็กเตอร์ต้องเข้ากับตัวละคร การเลือกตัวแสดงจะประกอบไปด้วย หนึ่งเลือกตัวแสดงที่มีนิสัยคาเร็กเตอร์ในตัวจริงของเขาใกล้กับตัวละคร สองเลือกตัวแสดงที่มีความสามารถที่จะเป็นอะไรก็ได้ ตามเลือกตัวแสดงจากวัยที่เหมาะสม

ทัศนคติที่มีต่อวัยของนักแสดงกับบทบาท

วัยของนักแสดงกับความเหมาะสม ปัจจุบันนี้เป็นปัญหาที่กำลังเป็นพูดกันมากคือ นำนักแสดงที่ไม่สมวัยมาแสดงเป็นบทพ่อ แม่ ปู่ ย่า แล้วมันมีเหมาะสมหรือไม่ คุณสุประวัติไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่ามันไม่เหมาะสม เวลาเลือกตัวแสดงก็จะเลือกจากวัยที่เหมาะสม แม้ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็จะจบถ้าตกลงกันได้โดยให้เหตุผลที่ดีก็จะไปกันได้ อย่างละครเรื่อง "เชยมวิมาน" มีสะกิดใจอยู่หน่อยตรงที่ให้คุณกาญจนา จินดาวัฒน์ มาแสดงเป็นตัวแม่ของคุณซาริต คุณกาญจนาอายุ 36-37 ปี แล้ว เพียงแต่ว่าเขาสวไปจนคนไม่คิดว่าเขาอายุเท่านั้น และคนอายุ 36-37 ก็สามารถเป็นแม่ผู้ชายที่อายุ 19-20 ได้เพราะมีลูกตั้งแต่อายุ 18 ตรงนี้ถูกต้อง ตกลงว่าพอได้ละครออกมาคุณกาญจนาจะดูสาวกว่าวัย ก็ต้องมีการช่วยด้านสรีระเช่น ทำมวยผม แต่งหน้าแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่สมวัย

ต้องให้เหตุผลกับผู้จัดว่าไม่ชอบ ถ้าเขาอยากทำก็ทำไป แต่บางทีผู้จัดบอกว่าต้องการเปลี่ยนตัวอะไรบ้าง ตรงนี้จะค่อย ๆ ปรับขึ้นมา ซึ่งอยากให้ผู้กำกับทุกคน ผู้ทำงานที่เกี่ยวข้องทุกคนทำอย่างนี้ขึ้นมาจะได้มีแนวทางของการแสดงที่ถูกต้องและดีงาม

ภาพพจน์ของนักแสดง

ความแตกต่างของการรักษาภาพพจน์ของนักแสดงรุ่นเก่ากับรุ่นใหม่ มันแตกต่างกันตรงการเกิดมาเป็นดารารองนักแสดง ในสมัยก่อนเป็นไปด้วยความยากลำบาก เมื่อเกิดด้วยความยากแล้ว นักแสดงรุ่นเก่าต้องรักษาตรงนี้ไว้ จะรู้สึกว่าเขาสูญเสียตรงนี้ไปไม่ได้ จะเห็นว่านักแสดงรุ่นเก่าๆ บางส่วนก็ทำภาพพจน์ไม่ดีแต่น้อยมาก พูดกันได้เลยว่านักแสดงรุ่นเก่าภาพพจน์จะค่อนข้างดีพอสมควร เพราะการเกิดยากแล้วก็ต้องรักษาสิ่งที่ตัวเองสั่งสมมานานไว้ให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นคุณพิสมัย วิไลศักดิ์ ถึงเวลาที่นัดถ่ายทำจะไปรอก่อน แต่งหน้าเสร็จเรียบร้อย ทั้ง ๆ ที่ตัวคุณพิสมัยก็เป็นที่ต้องการของวงการพอสมควร แต่ดาราสาวใหม่ที่เกิดง่ายมาก มาแถมโชว์หน่อยเดียวก็ได้หลายหมื่น เงินสองหมื่นจึงดูไร้ค่า ดูว่าเขาไม่แยะ รายได้ของนักแสดงน่าจะสูงมากในตัวแสดงที่เด่น ๆ

การจัดการในการกำกับ

คาราที่มาไม่ตรงเวลาการแก้ไขไม่ได้เป็นหน้าที่ของผู้กำกับ อยู่ที่ผู้จัดการคุม กองงานทั้งหมด หน้าที่ของผู้กำกับก็คือว่า ผู้จัดต้องหาทุกอย่างมา แล้วผู้กำกับมีหน้าที่ปรุง แต่ง เช่น คุณต้องเอาพริกมา ถั่วอกมา เต้าหู้มา กะทะ น้ำมัน น้ำตาล ถ้าเราอยากได้ซีอิ๊ว ของซีอิ๊วหน้อยนะ นี่คือหลักรวมใหญ่แล้วมาวางรวมกัน หน้าที่คือจะปรุงอย่างไรให้อร่อย เช่น ขอผักนึ่งเคียวกำลังปลูกอยู่ ไม่มีหน้าที่ไปคิดว่าผักนึ่งปลูกอยู่อย่างไร แต่ต้องหามาตามที่ เราสั่งเช่น ขอผักนึ่งจีนหนึ่งที่ต้นยังอวบขาวขอพริกที่เป็นพริกสวนหน้อย เม็ดใหญ่ไม่เอา สี แดงไม่เอาเลย ขอสีเขียวทั้งหมดเพื่อจะให้กลมกลืนผักนึ่ง ก็เหมือนกับการที่คัดเลือกตัวแสดง แต่ไม่มีหน้าที่ว่าทำไมนักแสดงถึงมาช้า หรือบางครั้งตัวแสดงถ้าได้มาอย่างไรต้องอย่างนั้น ต้องสตูดิโออยู่ว่าถ้างานไม่เสร็จ มันก็เป็นหน้าที่ของนักแสดงที่จะต้องรับผิดชอบ บางทีก็หลุด ไปจี้ว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ มันน่าจะปรับตัว แต่สมัยก่อนผู้กำกับอาจจะไปดูงานถึงครีว แต่ สมัยนี้ระบบมันทันสมัยขึ้นมา เป็นสากลขึ้นมาหน่อยว่าหน้าที่ใครก็หน้าที่มัน จะต้องแบ่ง แยกกัน หน้าที่ของเสื้อผ้าก็ต้องทำเสื้อผ้ามาเลย เช่น ในสมัยก่อนเสื้อผ้าโคด ละครจากฉาก นั้นมาจากนี้ มาโทษผู้กำกับโทษผู้กำกับไม่ได้ ต้องโทษคนที่มาควบคุมเสื้อผ้า โทษคอสตูม จากฉาก 10 ออกมาจนถึงฉาก 21 ต้องแต่งใส่เสื้อแดงและผูกโบว์ โบว์ผูกอย่างไรแขนพับแค่ ไหน ผู้กำกับไม่มีทางจำได้ เพราะละครออกมา 30 ตอนๆ ละ 35-40 ฉาก สมมติว่า 40 ฉาก 10 ตอน 400 ฉาก 30 ตอน เป็น 1,200 ฉากแล้ว การถ่ายทำต้องเอาฉากที่ 1200 มาถ่าย แล้ว ไปต่อด้วยฉากที่ 16 มาฉาก 268 จาก 268 มาฉาก 766 กลับมาฉาก 8 ถ่ายกันแบบเจาะกันไป เจาะกันมาแบบนี้ตลอดเวลา ในระบบของการทำละคร สิ่งที่มีการถ่ายทำละครคือว่าถ้าถ่ายจาก บ้านหลังหนึ่งก็ต้องใช้บ้านนี้มาถ่ายทำที่เดียวให้จบที่บ้านนั้น ไม่ได้ทำอย่างละครเวที เช่น นักศึกษาต่อองค์ 4 องค์ 5 ผู้กำกับคุมหมด ทุกอย่างต่อเนื่องความรู้สึกต่อเนื่อง คุมอารมณ์คุม ความต่อเนื่องของตัวละคร แต่สำหรับละครโทรทัศน์นั้นผู้กำกับสมัยนี้จะไม่ไปคุมอย่างสมัย ก่อนละครโทรทัศน์สมัยก่อนอย่างมากมี 6 ตอน ๆ ละ 1 เดือนเต็มที่แล้ว และออกอากาศทุก หนึ่งเดือน เช่น ขุนศึก เกียรติ-ศักดิ์ทหารเสือ ออกอากาศทุกหนึ่งเดือน คนดูก็รอกันไป สมัย นั้นมันคุมกันได้ง่าย ผู้กำกับก็ลงไปจี้ แต่สมัยนี้มันไม่มีทาง นอกจากมีผู้กำกับบางคนลงไปจี้ แต่จริง ๆ มันไม่ใช่หน้าที่ เพียงแต่ว่าในฐานะผู้ใหญ่ ถ้าเด็กเชื่อฟังเราก็จะบอกว่า การทำงาน อะไรก็แล้วแต่ใจต้องดวงเดียวกัน เธอมาสายอยู่ตลอดเวลา แล้วคนอื่นเขามาเช้า แล้วทำไมไม่ ลองพิจารณาตัวเอง แต่ถึงจะสวย เก่ง อย่างไร รุทกหรืออะไรเราก็ไม่เอา หมายความว่าอาจ

จะเล่นกับคนอื่นได้ แต่เราไม่รับซึ่งบางทีเด็กมันก็ไม่เชื่อ ไม่กำกับก็อย่ากำกับ เพราะตัวเอง
สำคัญกว่า

รายได้ในวงการละครโทรทัศน์

ผู้แสดงนำจะได้เงินสูงมาก สูงกว่าผู้กำกับและบท ซึ่งเป็นสิ่งที่คิดแต่ได้เขียน
ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรไปถึงผู้จัดว่าความจริงมันเป็นอย่างไรมาก่อน ผู้แสดงคนหนึ่งสามารถเล่น
ละครได้ในเวลาที่กำหนด เช่น ละครเรื่องหนึ่งเล่น จันทร์ อังคาร พุธ 3 วัน เวลาที่เหลือให้
เกมโชว์ได้ มีเวลาเหลือสำหรับไปให้ละครอีกเรื่องได้หรือขอสลบเวลาในการรับแต่ละครแต่
ละครเรื่องได้ สามารถไปทำเงินดับเบิล ๆ ได้ ขณะที่ผู้กำกับต้องคุมอยู่ตรงนี้ แล้วเงินเดือนก็น้อย
กว่า ชี้แจงเหตุผลไปให้ผู้จัดทราบ ซึ่งที่จริงให้ความสำคัญของงานผลิตหมด ความสำคัญของ
งานต้องมาจากบท บทสำคัญที่สุดแต่คนไทยก็ยังให้เงินน้อยอยู่ ละครถึงไม่ค่อยดีให้ความสำคัญ
สำคัญผิดที่ เพราะบทต้องได้รับความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง เพราะบทจะคุมทั้งหมด แม้แต่ถ้า
ได้ผู้กำกับที่ไม่เป็นเลย สามารถทำตามบทที่ให้ได้ก็จะได้ละครที่ค่อนข้างดีหนึ่งเรื่องถ้าบทดี
แต่ถ้าผู้กำกับดีด้วยมันถึงจะส่งกันใหญ่ ตอนนี้อยู่รายได้ตัวแสดงนำสูงมาก เช่นถ้าเป็นคุณสรราม
เทพพิทักษ์ ค่าตัวจะสูงมาก ผู้กำกับก็ทำกันไป คนเขียนบทก็เขียนกันไป พอถึงตรงนี้ก็ทำให้
คนทำงานรู้สึกจะทำกันแบบอยู่ไปวัน ๆ หนึ่ง ผู้กำกับยิ่งราคาถูกเท่าไรหรือว่าตัวบทที่จ้าง
ไปราคาถูกเท่าไร เขาก็เขียนเพื่อไปทำงานใหม่ทั้งนั้น เพื่อให้มันเร็ว ๆ เข้า ได้เขียนเหตุผล
ตรงนี้ไปชี้แจงว่าสามารถทำละครได้ที่ละครเรื่องและเงินต้องพอด้วย เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องให้
ส่วนที่เท่ากับคนอื่นหรือเกือบจะเท่ากับคนอื่น ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ไหวแล้ว ซึ่งก็ได้แต่ให้ฝ่าย
สถานีเขาฟังกันบ้าง จะได้ดูแลได้ดีขึ้น เช่น ละครหนึ่งเรื่อง 4 เดือนจบ รับได้แค่นี้ได้เรื่อง
หนึ่งใน 4 เดือน ไปไหนไม่ได้เลย ในขณะที่ผู้แสดงตัวอื่น ซึ่งได้เงินมากกว่า และสามารถที่
จะไปทำอะไรได้อีก 3 เท่า 4 เท่า ก็เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง สังคมของการละครไทยยังให้ความสำคัญ
สำคัญของการทำงานผลิตอยู่เมื่อเทียบกับต่างประเทศ ผู้กำกับจะรายได้สูงมาก เพราะจัดอันดับ
ความสำคัญตามทีกล่าวมาแล้ว ซึ่งปัจจุบันของไทยกำลังค่อย ๆ เปลี่ยน ปัจจุบันปรับ
มาเรื่อย ๆ จากยอดนี้ถึงยอดนี้ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แล้วผลที่ตามมาก็คือว่า ผู้กำกับรุ่นน้อง ๆ
ที่รายได้น้อย ๆ ก็มีรายได้ดีขึ้นมาจากใกล้เคียงกันพอสมควร สำหรับบทละครสมัยก่อนนี้รายได้
ได้น้อยมาก เคียวนี่ก็ไล่ ๆ กันขึ้นมาแต่ก็ยังปรับผลิตอยู่ที่จริงบทละครต้องรายได้สูงกว่าผู้กำกับ
แล้วตามด้วยผู้กำกับ คาราน่า และก็ตัวแสดงสมทบ แล้วก็เป็นส่วนอื่นๆ การจัดสรรรายได้

ต้องเป็นอย่างนี้ถึงจะมีพลังขึ้นมา ถ้ารายได้บทยุทธศาสตร์ใดๆ ก็ยากเขียนบทที่ดี มันจะคุมละครแล้วจะไม่ประสบกับปัญหาละครที่ไม่สนุกเพราะมันจะช่วยคุมไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว ให้ผู้กำกับส่งให้ดี ๆ อีก ตัวแสดง 2-4 ตัว ที่เป็นตัวนำอีกก็เข้าล็อก แต่ทุกวันนี้ตัวแสดงนำรายได้ดีตัวเดียวผู้กำกับบางทีก็ดีบางทีก็ไม่ดีบทก็เช่นกัน

ความรู้สึกรู้สึกต่อคำวิจารณ์ของสื่อมวลชน

บางครั้งรู้สึกน้อยใจ บางครั้งที่วิจารณ์ก็เป็นจริง เช่น วิจารณ์ว่าทำละครเรื่องนี้เป็นอย่างนั้น ๆ ต้องรับฟังคำวิจารณ์ ต้องยอมรับว่าหน้าที่นี้มันเป็นที่ถูกสถาปนาเหมือนจะเป็นเทวดาไปหมดว่าทำแล้วต้องถูกหมด สิ่งที่น่าจะเป็นจะต้องยอมรับก็คือว่าการยอมรับเป็นการทำให้ทำงานอยู่ได้ ถ้าคนไม่ยอมรับอยู่ได้ไม่เท่าไรมันจะไป การที่ไม่รับฟังอะไรข้างนอกเลย เราเสนอไปเพราะความอยากได้ของเราคนเดียว เราก็ต้องดูคนเดียว การทำงานต้องฟังเสียงส่วนใหญ่ด้วย แต่หมายความว่าเราต้องมีวิจารณญาณที่ดีว่าเขาวิจารณ์ด้วยความจริงเท็จแค่ไหน ต้องรับฟังคำวิจารณ์ไม่เข้าข้างตัวเองว่าถูกต้องเสมอ แล้วจะเป็นสิ่งที่จะทำให้รู้สึกว่ายอมรับฟังคำวิจารณ์ของคนอื่นได้ ต้องคิดอยู่ตลอดเวลาว่าสิ่งนี้มันจะทำให้เราอยู่ได้ เราไม่สามารถจะไปทำอาชีพอื่นได้แล้ว ต้องศึกษาต้องฟังคนอื่น จะจริงเท็จอย่างไรต้องฟังคนอื่นแล้วมาพิจารณาอีกครั้ง เพราะทุกวันนี้สิ่งที่เราได้รับมา ในสิ่งที่ชมก็มีมาก เช่น ชาวบ้านเข้ามาจับมือ เรื่องนั้นเรื่องนี้สนุก รับฟังไว้ตรงนี้ แต่ในสิ่งที่รับมาตรงข้ามกับคำชมคือคำวิจารณ์ เช่น “คุณสุประวัติตรงนี้นั้นต้องเป็นอย่างนี้สิ” ยกตัวอย่างตอนที่ทำละครเรื่อง “สี่แผ่นดิน” เปิดละครมาไม่ถึง 10 ตอน โคนต่อว่าตลอด ต่อว่าคนแรก คือ คุณไข่มุก ชูโต ต่อว่าคนที่สอง คุณ ว.วินิจฉัยกุล ว่าสิ่งนี้ ๆ ผิด ซึ่งเราไม่ต้องไปโกรธ แล้วก็ยอมรับความจริงว่าที่ผิดจากของจริงว่าเพราะเราไม่เคยเห็น ถ้าถามว่าสิ่งที่ไม่เคยเห็นแล้วทำขึ้นมามันจะถูกต้องหมดหรือไม่ สมมติว่าเราจะทำงานชิ้นหนึ่ง เราจะศึกษาอย่างเต็มที่ไม่ให้ผิด แต่ศึกษาในสิ่งที่ไม่เคยเห็นได้แต่รับฟังอย่างเดียว แล้วจะทำอย่างไร มันเป็นละครที่ย้อนสมัยเนื้อเรื่องอยู่ในสมัยรัชกาลที่ 4 รับฟังมาว่าไปทำอย่างนี้ ๆ รับรองเหมือนแม่เลย ที่นี้เราไม่เคยเห็นพอไปทำมารับรองไม่เหมือนเพราะเราไม่มีจินตนาการที่จะให้เหมือนได้เลย ตรงนี้ก็คือสิ่งที่เราโดนวิจารณ์มาก ตกลงว่าไม่เคยเห็นจะทำอย่างไรดี พอทำละครเรื่องนี้ไปสักระยะหนึ่ง รศ.ดร.สุรพล วิรุฬห์วิทย์ วิจารณ์เต็มที่ ทั้งๆ ที่ตอนทำอาจารย์สุรพลก็มาจับมือ “โชคดีที่ได้มาทำละครเรื่องนี้ แต่ยากนะ” และก็ถูกวิจารณ์มาตลอด พอละครออกไปประมาณ 20 ตอนแล้ว จากการ

ที่เราพยายามที่จะทำ วิจัยมารับฟังตลอดและพยายามทำให้ถูกต้องที่สุด คราวนี้กลับมาเป็นคำชมบ้างแล้วเฉพาะของอาจารย์ที่สอนที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ลงชมที่ไทยรัฐกรอบใหญ่ 2 ครั้ง ดร.เสรี วงศ์มณฑากี่เขียนชม อาจารย์สุรพลก็เขียนชม นี่คือนี่ที่เราต้องยอมรับก่อนโดยคุณภู่วามันไม่ถูกต้อง เขาก็จะเกิดความจริงว่าในสิ่งที่ดีก็ต้องเขียนชม ในสิ่งที่ผิดก็ต้องผิด กับผู้ประพันธ์เรื่องอย่างคุณกฤษณะจะชอบมากตั้งแต่เรื่อง "กระเช้าสีดา" พอมาเรื่อง "เข็มซ่อนปลาย" ก็ฝากชมมาเลย บอกผู้จัดว่าดีมาก เคยมีการจัดเสวนาระหว่างนักเขียนเจ้าของบทประพันธ์กับคนทำละคร เพราะในระยะหลังมีการทำละครที่เพี้ยนต่างไปจากบทประพันธ์เดิมมาก

ทัศนคติต่อการทำละคร

สำหรับการทำละครนั้น ประการแรกคงต้องทำตลอดไปเพราะไม่สามารถโยกย้ายตัวเองไปทำอาชีพอื่นได้ทัน ประการสองในส่วนองงานที่ตัวเองไม่ถนัดนัก จะไม่ค่อยชอบไปทำ และไปทำแล้วก็เกิดความไม่สะดวกเป็นต้นว่างานทำหนัง หรือละครบู๊ เพราะบู๊ไม่เก่ง ฟันดาบก็ไม่เก่ง ประการสามละครผีก็ไม่ทำเพราะกลัวผี ไม่อยากชูงับผี และก็เหนื่อยเหลือเกินในละครผี เป็นสิ่งที่ฝัน ไม่อยากทำ และคนอื่นทำได้ดีกว่าทั้งนั้น

อนาคตในการทำละคร

จะทำละครไปจนกว่าจะทำไม่ไหว ในความคิดแล้วอาชีพนี้ถ้ามีกำลัง สมองจะไปได้จนกว่าอายุมากพอสมควร สังเกตจากผู้กำกับภาพยนตร์ของฮอลลีวูดจะอายุมาก ๆ ทั้งนั้น คือ ของต่างประเทศเขาจะมีทักษะเต็มอยู่ในสมอง ก็หวังว่าเราจะเป็นอย่างนั้น ต้องทำตัวให้ทันสมัย ยอมรับฟังคำวิจารณ์ วิจัย ถึงจะรู้ตัวเองว่าเราบกพร่องอะไรบ้าง ถ้าวิจารณ์มาแรงเกินไป ก็ค่อย ๆ ตั้งสติว่าแรงเกินไป จริง ๆ แล้วเราเป็นแค่นั้น หรือจริง ๆ แล้วตรงนี้จริงก็คือจริง ก็น่าจะอยู่ตรงนี้ได้พอสมควร โดยที่ไม่ถูกคนอื่นกล่าวหาว่าเราหมดความสามารถแล้ว ก็คงจะกำกับละครไปได้ตลอดจนเมื่อถึงวาระหนึ่งที่เรียกว่าวางมือ

จากบทสัมภาษณ์คุณสุประวัติ ปีทมสูตร นักแสดงรุ่นใหญ่และผู้กำกับการแสดงอาวุโส ได้แสดงทัศนคติและข้อเปรียบเทียบระหว่างนักแสดงรุ่นเก่า รุ่นใหม่ไว้หลายประเด็น เช่น การเข้าวงการของนักแสดงรุ่นเก่าเป็นสิ่งที่ได้มายากมากจะต้องพยายามรักษาไว้ ผิดกับปัจจุบันการเข้าสู่วงการเป็นสิ่งที่ง่าย การรักษาภาพพจน์ของนักแสดงรุ่นเก๋ารุ่นใหม่จึง

แตกต่างกัน รวมทั้งความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน เป็นสิ่งที่น่าคิดสำหรับวงการบันเทิง ปัจจุบันที่เข้ามาง่ายมาก อาศัยรูปแบบบิตอย่างเดี๋ยวกี่ว่าได้ และยังได้รับข้อคิดจากการนำเสนอ ด้วยการยกตัวอย่างต่าง ๆ อีกมากมาย รวมทั้งการทำละครซึ่งถือเป็นธุรกิจ สิ่งที่จะตรงผู้ชมให้ความสนใจกับละครที่นำเสนออยู่ทุกวันจึงขึ้นอยู่กับ การวางแผน การโปรโมท การคัดสรรตัวแสดง การเขียนบท การกำกับ เป็นต้น ทุกอย่างในการทำละครขึ้นมาเรื่องหนึ่งให้ด้จึงมีปัจจัยต่าง ๆ ที่สำคัญเข้ามาประกอบรวมกันมา

2. สัมภาษณ์คุณกัทธิดา แมคอินทอช

วันที่ 25 เมษายน 2539 ณ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

ผู้แสดงบทนางเอก และกำลังเป็นขวัญใจของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีคะแนนนิยมสูงสุดอยู่ในขณะนี้ แม้ว่าจะมีผลงานออกมาเพียง 2 เรื่อง คือเรื่อง "เพื่อเธอ" และ "อยากหยุดตะวันไว้ที่ปลายฟ้า" ซึ่งแสดงกับพระเอกคู่ขวัญที่โด่งดังมาพร้อม ๆ กัน คือคุณศักดิ์สิทธิ์ แท่งทอง ขณะนี้คุณกัทธิดากำลังอยู่ในระหว่างการถ่ายทำละครโทรทัศน์เรื่องใหม่คือ "เรือนมยุรา" ปัจจุบันนอกจากจะแสดงละครโทรทัศน์แล้วยังมีงานเดินแบบ ถ่ายแฟชั่น และเป็นพิธีกร รายการ "สมาคมชมดาว" นอกจากนี้ยังช่วยงานการกุศลโดยเป็นประชาสัมพันธ์ให้กับทีมฟุตบอล "แมงป่องคลีน" ซึ่งเป็นฟุตบอลการกุศลที่กลุ่มดารารวมตัวกัน เพื่อระดมเงินช่วยเหลือให้กับนักเรียนหรือสาธารณกุศลต่าง ๆ ถือว่าเป็นงานอดิเรกที่ช่วยเหลือสังคมได้ทางหนึ่ง ส่วนงานหลักที่สำคัญที่สุดคือการศึกษาขณะนี้กำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4

ประวัติส่วนตัว

คุณกัทธิดา แมคอินทอช เป็นชื่อจริง นามสกุลจริง ที่ใช้ในการแสดง มีชื่อเล่นว่า แหม่ม ปัจจุบันอายุ 23 ปี บิดา เป็นคนอังกฤษ ชื่อคุณวิลเลียม แมคอินทอช อายุ 62 ปี ปัจจุบันประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ก่อนเกษียณเคยประกอบอาชีพเป็นกัปตันเครื่องบินมาก่อน นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก มารดาเป็นคนไทย ชื่อคุณยุพร แมคอินทอช ทำงานอยู่ที่บริษัทการบินไทย จำกัด คุณแม่ นับถือศาสนาพุทธ มีพี่ชาย 1 คน ชื่อ คุณวิลลี่ แมคอินทอช เป็นนักแสดงระดับพระเอกที่กำลังโด่งดังเช่นกัน คุณวิลลี่เข้าสู่วงการ

แสดงก่อนเคยแสดงทั้งภาพยนตร์ไทยและละครโทรทัศน์ รวมทั้งปัจจุบันเป็นพิธีกรรายการ เกมโชว์ วาไรตี้ และนายแบบโฆษณา และหนังสือต่าง ๆ คุณกัทธยานับถือศาสนาทั้ง 2 ศาสนา เช่นเดียวกับพี่ชาย คือเข้าโบสถ์หรือเข้าวัดก็ได้ นับถือทั้งพระและพระเจ้า

ประวัติการศึกษา

เริ่มเรียนอนุบาลที่โรงเรียนจิตรลดา ต่อชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนเซเวนต์ แอดเวนติส อยู่ภาคภาษาไทยถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วต่อภาคภาษาอังกฤษที่โรงเรียนเด็มนจนถึงเกรด 12 จากนั้นจึงได้สอบเทียบ เพราะช่วงนั้นทบวงยังไม่รับรองวุฒิภาษาอังกฤษ เมื่อสอบเทียบได้จึงเข้าเอนทรานซ์ ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ซึ่งปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ

การเข้าสู่วงการแสดง

เข้าวงการแสดงเมื่ออายุ 15 ปี เริ่มจากถ่ายแบบให้เพื่อนคุณแม่ซึ่งเป็นหุ้นส่วนหนังสือนิตยสารแพชั่น การเข้าสู่วงการเริ่มครั้งแรกนั้นจริง ๆ แล้วเริ่มจากพี่ชายที่เข้ามาถ่ายโฆษณาก่อน เมื่อผู้ที่อยู่ในวงการเห็นน้องสาวคือคุณกัทธยาแล้วสนใจ เลยชักชวนให้เข้าสู่วงการโฆษณา ช่วงแรก ๆ มีการถ่ายแบบบ้าง ต่อมาก็เข้าเล่นเกมโชว์กับพี่ชาย แล้วคุณถกลเกียรติ วีรวรรณ ผู้กำกับการแสดงบริษัทแอ็กแซกท์ ได้ติดต่อขอให้เล่นละครโทรทัศน์ โดยรับบทนางเอกเรื่องแรกคือ “เพื่อเธอ” ซึ่งก็ทำให้ได้รับชื่อเสียงเป็นที่นิยมและรู้จักของผู้ชมทั่วประเทศ รวมทั้งพระเอกคือ คุณศักดิ์สิทธิ์ แท่งทอง กลายเป็นพระเอก นางเอก คู่ขวัญ เรื่องต่อมาคือ เรื่อง “อยากหยุดตะวันไว้ที่ปลายฟ้า” รับบทนางเอกเป็นเจ้าหญิงนภัสสร เรื่องนี้ได้ส่งให้เธอเป็นผู้แสดงนำฝ่ายหญิงยอดนิยมรวมทั้งได้รับรางวัลผู้แสดงนำฝ่ายหญิงยอดนิยมด้วย และพระเอกคือคุณศักดิ์สิทธิ์ แท่งทอง ได้ผู้แสดงนำฝ่ายชายยอดนิยมด้วยเช่นกัน เรื่องที่สามคือ เรื่อง “เรือนมยุรา” อยู่ในระหว่างการถ่ายทำ แต่เป็นการเปลี่ยนผู้จัดละครจากเดิมคุณถกลเกียรติ วีรวรรณ เป็น คุณไก่อ คุณวราวุธ มลิณทจินดา ที่เป็นผู้จัดละครของ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3

ทัศนคติก่อนเข้ามาสู่วงการบันเทิง

ก่อนเข้าวงการบันเทิงยังไม่เคยสนใจว่าวงการบันเทิงเป็นอย่างไรไม่ได้มองว่าดีหรือไม่ดี แต่เคยได้ยินมาว่าวงการบันเทิงมีทั้งเสีย สิ่ง กระทบ ที่เขี้ยวมากที่จะต้องคอยระมัดระวังตัว แต่ก็คิดว่ามันเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั่วไปของทุกวงการอยู่แล้ว อยู่ที่การปฏิบัติตนของตัวเองมากกว่า และหลังจากที่เข้าวงการบันเทิงแล้ว ก็ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากวงการนี้มากขึ้น ทั้งเรื่องการวางตัว เรื่องการตรงต่อเวลา แต่ถ้าจะให้เปรียบเทียบกับทัศนคติก่อนที่จะเข้าวงการบันเทิงคงจะเปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะก่อนเข้าวงการไม่ได้คิดถึงเรื่องการแสดง

การพิจารณาเลือกบท

การพิจารณาเลือกบทเริ่มจากการพิจารณาด้วยตัวเองก่อนว่าเนื้อหาเป็นอย่างไรเลือกที่จะรับหรือไม่รับแสดงในแต่ละเรื่องด้วยตัวเอง เมื่อมีผู้ติดต่อให้แสดงจะต้องขอดูบทก่อน จึงจำเป็นที่จะต้องมีการอ่านบท อ่านเนื้อหาของละครนั้นก่อนว่าเหมาะสมกับตัวเองไหม หลังจากนั้นจึงปรึกษาผู้ใหญ่คือคุณแม่ เมื่อเห็นว่าสมควรเล่นได้ก็จะตกลง ส่วนทางด้านผู้ปกครองคือคุณพ่อคุณแม่ไม่ได้สนับสนุนให้เล่นหรือเป็นนักแสดงแต่ก็ไม่ได้คัดค้าน เพราะถือว่าเป็นการเรียนรู้ประสบการณ์ของตนเอง เพื่อฝึกให้รู้จักรับผิดชอบ คุณพ่อคุณแม่ไม่ได้อยากให้ถูกเป็นคนดัง ส่วนตัวเองมองว่างานแสดงเป็นงานที่ทำให้ตนเองหาประสบการณ์การอยู่ร่วมกับคนอื่นว่าเป็นอย่างไร เรียนรู้การอยู่ร่วมกับคนหลากหลายประเภท

บทบาทการแสดง

เคยผ่านการเข้าเรียนการแสดงกับครูแอ๋ว รองศาสตราจารย์อรชума ยุทธวงศ์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คุณณกมลเกียรติ วีรวรรณ ผู้กำกับของบริษัทแอ็กแซกต์ส่งไปเรียนเพื่อเรียนรู้การแสดง เรียนแอ็กตั้งการแสดงออก ตั้งแต่เริ่มแสดงมาก็ได้รับแต่บทนางเอกมาตลอด ถ้ามีบทร้ายเสนอมาให้เล่นต้องดูความพร้อมของตัวเองก่อน ต้องดูหลาย ๆ ด้าน คงจะตอบตอนนี้ไม่ได้ การเปลี่ยนแปลงบทบาทการแสดงนั้นแล้วแต่คนจะคิดกัน ถ้าจะถามถึงการเปลี่ยนแปลงในอนาคตว่าให้เล่นบทพี บทแม่ คงตอบไม่ได้ต้องรออนาคต แต่สำหรับตอนนี้ยังไม่ได้คิด คิดว่ายังไม่ได้เป็นนักแสดงเต็มตัว มีหน้าที่สำคัญคือต้องเรียนก่อน ถือเป็นหน้าที่สำคัญที่สุดที่จะต้องทุ่มเทเวลาให้กับการเรียนก่อน ไม่ได้ทุ่มเวลาให้กับการแสดงทั้งหมด

การดำเนินชีวิตประจำวัน

แทบจะไม่ซ้ำกันเลย แต่จะมีวันหยุดก็บอกไม่ได้ว่าวันไหน ส่วนมากถ้าได้พักก็จะไปออกกำลังกายเพราะจัดได้ว่าเป็นงานอดิเรก เช่น วายน้ำ ติเบต เล่นกอล์ฟ เป็นต้น ยามว่างก็จะไปเที่ยวกับเพื่อนบ้าง เมื่อก่อนจะไปกับพี่ชาย พี่ชายห่วยแต่ตอนนี้โตแล้วดูแลตัวเองได้ เวลาในการจัดคิวต่าง ๆ เป็นคนจัดการเองทั้งหมด จะเป็นคนรับคิวการแสดงเอง เพราะเราเป็นคนทำงานเอง เราจะรู้ว่าถ้าเรารับงานติด ๆ กัน เราจะล้า ทำไม่ไหว ก็จะดูว่านอกเหนือจากเวลาเรียนถึงจะรับงานอื่น ๆ ได้ เวลาในแต่ละวันคงบอกไม่ได้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง แต่จะจัดเวลาเรียนสำคัญที่สุดคนออกนั้นถ้าว่างก็จะรับงานด้านอื่น ๆ

รายได้ในการแสดง

รายได้ไม่สามารถเปิดเผยได้ เพราะอาจจะทำให้เสียถึงคนอื่น แต่ก็ยอมรับว่ามีรายได้ดีมาก ส่วนรายได้จากการโฆษณา ซึ่งตอนนี้เป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้ยาสระผมยี่ห้อหนึ่ง ประมาณเลข 7 หลัก

ทัศนคติต่อการช่วยเหลือสังคม

งานการกุศลช่วยเหลือสังคม ปัจจุบันที่ทำอยู่โดยการอุทิศเวลาบางส่วนให้กับการกุศลเพราะคิดว่าการทำงานและได้เงินมาควรแบ่งให้คนอื่นด้วยเพราะเราไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว โดยมีการรวมตัวกันของพวกนักแสดง เล่นฟุตบอลหาเงินช่วยเหลือสาธารณชน ช่วยโรงเรียนแล้วแต่สถาบันใดที่ขอให้ช่วย มีหน้าที่คอยช่วยถือกล่องรับบริจาค ไม่ได้นึกถึงภาพพจน์ของการเป็นนางเอก พยายามช่วยเขาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก็สามารถช่วยเก็บเงินได้มากพอสมควร สำหรับการถ่ายโฆษณาถ้าเพื่อช่วยเหลือสังคมก็ตกลงไม่คิดรายได้อะไรกับตรงนี้อยู่แล้ว แต่จะต้องให้เกียรติกับบริษัทก่อนเพราะเขาจ้างเราก็ออมมีสัญญาผูกมัด จะมีสัญญากับบริษัทประมาณ 1 ปี ดังนั้นภายในสัญญาจะกำหนดอยู่แล้วว่าเราต้องปฏิบัติอย่างไร

ทัศนคติต่อการแสดง

สำหรับความรู้สึกในการแสดงนั้น ถ้าอยู่ในระหว่างการแสดงจะต้องทำอารมณ์ และความรู้สึกให้เป็นตัวแสดงนั้น ๆ บางครั้งแสดงเป็นเจ้าหญิง ก็ต้องพยายามวางตัวให้เป็นเจ้าหญิงทำอารมณ์และคิดว่าตนเองเป็นเจ้าหญิงนภัสสรให้ได้ ในบางวันอาจจะ

เป็นนักร้องไปตลอดทั้งวัน เพราะเราต้องมีบุคลิกลักษณะของเจ้าหญิงนักร้องอยู่ ถ้ามีฉาก
เครียด เศร้า เราก็ต้องพยายามคิดว่าตัวเองเป็นตัวแสดงตัวนั้น เพราะถ้าหลุดอารมณ์เมื่อ
โหม่งมันก็ยากที่จะเข้าอารมณ์นั้นอีก เพราะยังเป็นนักแสดงที่ไม่ใช่มืออาชีพอยู่ ที่จะสั่งให้ร้อง
ให้เมื่อไหร่ก็ได้ ดังนั้นความรู้สึกจากการแสดงเมื่อหลุดจากการแสดงเมื่อไหร่และเข้าสู่ชีวิต
จริงก็จบการแสดงไว้ตรงนั้นจะเป็นตัวของตัวเอง

ผลสะท้อนที่ได้รับจากการแสดง

ความคิดเห็นต่อผลสะท้อนหลังจากการแสดง เรื่องนี้สามารถพูดแทนนักแสดง
ทุกคนได้เลยว่า ในขณะที่นักแสดงที่กำลังตั้งอยู่หรือละครเรื่องที่แสดงกำลังออกอากาศ
อยู่นั้นคนดูจะให้ความสนใจเป็นพิเศษ เมื่อเราเดินไปไหนต่อไหนคนจะจำได้และให้ความสนใจ
เป็นพิเศษ การที่คนดูจำเราได้ถือว่าเป็นกำลังใจอย่างมากของนักแสดง เพราะการถ่ายทำแต่
ละครบางครั้งห้ามรุ่งห้ามค่ำ เมื่องานแสดงออกมาดีมีคนจำได้ เมื่อเห็นงานที่เราแสดงออกที่
วิมิตคนพูดถึงเรา พูดถึงบทบาทที่เราแสดง มีคนเห็นเราจำได้ ให้ความสำคัญกับเรากับบทบาท
ที่เราแสดงนั้นทำให้ความเหนื่อยนั้นหายเป็นปลิดทิ้งไปเลยก็ว่าได้

ทัศนคติเกี่ยวกับวงการบันเทิง

ความรู้สึกเมื่ออยู่ในวงการบันเทิงแล้ว ตอบได้เลยว่าหลังจากที่เข้าวงการ
แสดงแล้วมีความเปลี่ยนแปลงในชีวิตมาก จากที่ไม่มีคนรู้จักก็มีคนรู้จักมากขึ้น เป็นที่สังเกต
และสนใจของคนทั่วไปมากขึ้น แต่เดินไปไหนก็สะดวกใจไม่ขัดเงินอะไร บางครั้งเมื่อมีคนรู้
จักมากขึ้นคนมารุมมาก ๆ ก็รู้สึกเงิน แต่ไม่รู้สึกกดดันอะไร เวลามีคนเข้ามาขอลายเซ็นก็ไม่
รู้สึกรำคาญเพราะคิดเสมอว่าถ้าไม่มีคนพวกนี้ละครก็ไม่มีคนดู เพราะตัวเราเองเคยอยู่ในจุด ๆ
นี้มาก่อน เคยมีความอยากได้ลายเซ็นนักแสดงที่เราชื่นชอบ แต่เราไม่กล้าเพราะอาย ก็เลยมี
ความเข้าใจว่าจะต้องรวบรวมความกล้ามากแค่ไหนในการเข้ามาขอลายเซ็นเราได้ เมื่อเขาให้
เรามาทั้งใจเราก็ให้เขาไปทั้งใจ ถ้าถามว่าอยากเป็นส่วนตัวไหม อันนี้ตอบได้เลยว่า เราไม่ยึด
ในจุด ๆ นั้นว่าสำคัญ ถ้าเราต้องการความเป็นส่วนตัวเราก็ไม่ต้องออกไปข้างนอกให้ผู้คนเห็น
ถ้าเราออกไปข้างนอกเราก็ต้องรู้จักตัวเราเองว่าควรทำอย่างไร

ทัศนคติต่อข่าวลือ

ความรู้สึกต่อข่าวลือ ความรู้สึกเกี่ยวกับข่าวลือก่อนเข้าวงการหรือหลังเข้าวงการว่าข่าวก็คือข่าว เคยเป็นอย่างไรก็จะเป็นอย่างนั้น ไม่ได้คิดยึดติดว่าตัวเองเป็นนางเอก จะวางตัวปรกติดตลอด สำหรับในเรื่องการวางตัวนี้ต้องยกเครดิตให้คุณแม่ เพราะคุณแม่จะสอนมาตลอดว่าควรวางตัวอย่างไรเมื่อพบผู้ใหญ่ต้องทำตัวอย่างไร เข้าสังคมทำอย่างไร ข้อนี้ปฏิบัติตัวมาตั้งแต่ยังไม่เข้าวงการ คุณแม่จะเป็นผู้อบรมสั่งสอนมาตลอดให้เป็นคนมีความรับผิดชอบ มีการวางตัวที่เหมาะสมกับกาลเทศะดังนั้นจึงไม่ได้เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นอย่างไรก็อย่างนั้น ส่วนข่าวลือที่ว่าไปไหนมาไหนกับใคร บางครั้งตัวเองยังไม่รู้เลยว่าเราไปมาเมื่อไหร่ เมื่อมีข่าวเกิดขึ้นบางครั้งการเขียนข่าวควรจะให้เกียรติไม่โช้เขียนเพื่อทำลาย การเขียนข่าวนั้นก็เข้าใจว่าต้องมีการแต่งแต้มบ้างเพื่อให้ข่าวมีสีสันน่าติดตามแต่ไม่ควรถึงขั้นไปทำลายนักแสดงสำหรับการจัดการกับข่าวลือนั้นจะจัดการกับข่าวด้วยตนเองโดยไปคุยกับคนที่เขียนข่าว

ทัศนคติต่อดารานักแสดง

ทัศนคติต่อดารานักแสดงด้วยกัน ดาราที่ชื่นชอบมากที่สุดคือ คุณสินจัย เปล่งพานิช หรือพีนก อยากแสดงได้เก่งอย่างพีนก ซึ่งพีนกสามารถเป็นนักแสดงที่เล่นได้แทบจะทุกนุคลิกลักษณะ สามารถที่จะรับได้ทุกบทบาทเป็นได้ทั้งแม่ ทั้งเจ้าหญิง สวมใส่เสื้อผ้าได้ทุกสไตล์ ไม่ว่าจะเล่นเป็นหญิงชาวบ้านธรรมดาหรือสูงศักดิ์ หรือหญิงทำงานสู้ชีวิต เมื่อดูการทำงานของคุณสินจัยแล้วจะรู้สึกชื่นชมมาก ซึ่งผิดกับตัวเองที่เป็นคนที่มีนุคลิกลักษณะเดียวไม่สามารถเล่นบทอื่นได้ ผู้จัดละคร ผู้กำกับ หลายฝ่ายเวลาจะทำละครขึ้นมาเรื่องหนึ่งเขาต้องมีการเลือกผู้กำกับ ผู้จัดละครจะเป็นคนวางตัวบทบาทให้นักแสดงแต่ละคนรับ มีการตัดสินใจว่าใครสมควรจะเล่นบทไหน เช่นเรื่อง "เรือนมยุรา" ที่ผู้ประพันธ์กำหนดว่า ตัวนกยูง นางเอกของเรื่องจะต้องเป็นตัวเองนั้นก็รู้สึกภูมิใจมาก เพราะไม่เคยมีผู้ประพันธ์เรื่องคนไหนที่จะกำหนดว่านางเอกต้องเป็นคนนั้นคนนี้ สำหรับเรื่องนี้ผู้เขียนได้กำหนดรูปร่างลักษณะนางเอกไว้แล้ว เมื่อมาเจอคุณกัทธลิยา ก็ชอบจึงรู้สึกภูมิใจในจุดนี้มาก โดยส่วนตัวแล้วอยากเป็นนักแสดงอย่างคุณสินจัยมากอยากเล่นได้ทุกบท แต่เมื่อหลายฝ่ายมองแล้วว่าไปไม่ได้เราก็ไม่ฝัน เพราะก็อยากลองใส่เสื้อคอกระเช้าใส่ผ้าถุงแบบชาวบ้านดูบ้าง และนักแสดงที่อยากแสดงด้วยคนอื่นก็มี คุณรุ่งน รณภพ และป้าจู้ คุณจูรี โอศิริ เพราะเห็นว่าเป็นนักแสดงเจ้าบทบาทที่เล่นได้ดีมาก ดีบทบาทได้แตก

ทัศนคติต่อการอยู่ภายใต้สังกัด

เป็นนักแสดงที่ไม่มีสังกัด สำหรับนักแสดงที่มีสังกัดไม่มีข้อคิดเห็นแล้วแต่ความคิดของแต่ละบุคคลว่าชอบอย่างไร ส่วนตัวเองชอบอิสระรักที่จะรับงานเอง รับผิดชอบเอง แต่ละคนย่อมมีเหตุผลแตกต่างกันไป แต่ก็ไม่เคยทะเลาะกับใครทั้งในและนอกวงการ เพื่อนสนิทในวงการก็มีพี่หนูแหม่ม คุณสุรวีภา กุลดั่งวัฒนา คุณภุชงค์ โยธา-พิทักษ์ และก็พวกเหล่าเสนาในรายการยุทธการขยับเหงือก และเพื่อน ๆ นักแสดงในกลุ่มเมงป้อล้อคลื่น

อนาคตในการแสดงและการศึกษา

งานด้านนอกเทปเพลงที่ดารานักแสดงหลายคนนิยมทำกันนั้น ไม่คิดที่จะทำ เพราะไม่มีความสามารถพอ และสำหรับวงการบันเทิงคงพอใจแค่การถ่ายละคร ถ่ายแบบ เป้าหมายชีวิตในอนาคตยังไม่แน่ใจว่าจะทำงานตามที่เรียนมาหรือไม่ แต่จะต้องศึกษาต่อปริญญาโท ก็คงต้องไปต่อที่ต่างประเทศแน่นอน คิดว่าจะเรียนทางด้านคอมพิวเตอร์ ยังไม่แน่ใจคงต้องรอดูก่อนแต่คงจะยังไม่หยุดการแสดงแน่นอน คุณพ่อคุณแม่ไม่ได้วางอนาคตไว้ให้ว่าลูกจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เลี่ยงลูกอย่างอิสระอยากเป็นอะไรก็ตาม แต่ขอให้เป็นคนดี ไม่ทำตัวให้เป็นภาระของสังคม เวลาที่เกิดปัญหาขึ้นส่วนใหญ่จะปรึกษาคุณพ่อคุณแม่ พี่ชาย และเพื่อนๆ ขึ้นอยู่ด้วยว่าจะมีปัญหาอะไร เช่น ถ้าเรื่องรถยนต์ก็ต้องปรึกษาพี่ชาย เพราะเขาเป็นผู้ชาย มีความรู้เรื่องนี้ดีกว่าอยู่แล้ว และพี่ชายจะคอยช่วยเรื่องการแสดง แนะนำเรื่องการวางตัวคอยสอนว่าต้องมีสมาธิในการทำงาน

ทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องการศึกษา

การศึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในปัจจุบัน สำหรับตัวเองไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงิน ดังนั้นจึงให้ความสำคัญกับการศึกษามาก เพราะบางคนห่วยแต่ทำงานเพราะเป็นช่วงที่กอบโกยได้ ก็พยายามทำงานให้มากที่สุดอาจจะปล่อยโอกาสการศึกษาออกไป

ทัศนคติในการดำเนินชีวิต

หลักในการดำเนินชีวิตคือจะทำทุกอย่างไม่ใช่ให้มันแค่ผ่าน ๆ ไป ชอบงานทุกอย่างจะทุ่มเทให้กับงานมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ รวมทั้งเรื่องเรียนด้วย งานละครทุกเรื่องจะ

ไม่แสดงแก่ผ่านๆ เลยไป จะตั้งใจแสดงเพราะไม่เช่นนั้นจะเป็นการดูถูกคนดูด้วยและมองว่า การรักษาเวลาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถ้ามีเหตุจำเป็นให้มาช้าจริง ๆ วันหลังต้องแก้ตัวมาให้เร็ว ๆ

ทัศนคติเกี่ยวกับระบบการทำงานในวงการบันเทิง

สำหรับข้อดีของวงการบันเทิงนั้น ทำให้ได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างที หนังสือเรียนให้ไม่ได้ เรียนรู้ว่าการทำงานร่วมกับคนอื่นต้องทำอะไร คนแต่ละคนต้องติดต่ออย่างไร เรียนรู้สังคมบันเทิงรอบด้านว่าเป็นอย่างไร ต้องวางตัวในสังคมอย่างไรถึงจะดี เรียกว่าได้เรียนรู้จากวงการนี้ได้มาก มองว่าวงการบันเทิงให้อะไรกับเรา มันก็ขึ้นอยู่กับตัวเราเองด้วยว่าจะรับส่วนดีส่วนเสียอย่างไร ส่วนข้อเสียนั้นคือ การไม่ตรงต่อเวลา เมืองไทยยังเป็นที่อยู่มากเรื่องนี้ เคยร่วมงานกับชาวต่างประเทศ เทียบกันไม่ได้เลยเรื่องเวลาสำหรับคนไทยกับชาวต่างประเทศ ชาวต่างประเทศจะเป็นอะไรที่ตรงมาก ๆ เลย แต่เมืองไทยเราคนไทยใจดีให้อภัยง่าย ชำนิคหน้อยไม่เป็นไร คนไทยจะเป็นคนโกรธง่ายหายเร็วตัวเองก็เป็นแบบนั้น แต่ถ้าในระบบการทำงาน นัดแปดโมงเช้าก็ควรมาแปดโมงเช้า เพราะถ้ามาแปดโมงเช้า ห้าโมงเย็นเสร็จแน่นอน เพราะถ้ายิ่งมาสายก็จะสายกันไปอีก การทำงานของฝรั่งกับคนไทยต่างกัน ฝรั่งจะคิดเป็นชั่วโมง ถ้าคนไทยเจอระบบนี้เจ๋งแน่ ๆ เคยร่วมงานกับฝรั่งนัดแปดโมงเช้า พอถึงแปดโมงเช้าทุกอย่างพร้อมทำงานได้ทันที ห้าโมงเย็นเสร็จ แต่ถ้าเลยห้าโมงเย็นเขาจะจ่ายให้กับทีมงานทั้งหลาย แต่คนไทยยังทำตรงจุดนี้ไม่ได้ถ้าระบุว่า แปดชั่วโมงเสร็จ ถ้าไม่เสร็จฝรั่งเขาจะเดินออกเลย แต่คนไทยทำไม่ได้เพราะไม่มีใครกล้าทำแบบนั้นหรอก แต่ถ้าเป็นฝรั่งเขาจะเดินออกแน่เพราะเขาคิดค่าแรงกันเป็นชั่วโมง

จากการสัมภาษณ์ คุณกัทธิดา แมคอินทอช ทำให้ได้ทราบทัศนคติ และความรู้สึกรู้สึกด้านต่าง ๆ ของนักแสดงระดับนางเอกที่กำลังเป็นที่นิยมอยู่ในขณะนี้ คุณกัทธิดา เป็นนางเอกวัยรุ่นคนหนึ่งที่เข้าสู่วงการได้ด้วยความสามารถที่โดดเด่นบวกกับความสวยที่คนในวงการบันเทิงต่างเห็นตรงกันว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สวยจัดคนหนึ่งในยุคนี้ คุณกัทธิดาเป็นนักแสดงรุ่นใหม่คนหนึ่งที่มีความมั่นใจในตนเองสูง กล้าแสดงออก และให้ความสำคัญการศึกษาเป็นหลัก ผลสะท้อนที่เธอได้รับจากการแสดงนั้นจะเป็นไปในทางบวก ทั้งนี้เพราะเธอรับบทนางเอก ซึ่งบทนางเอกเป็นบทที่ผู้ชมละครโทรทัศน์จะทะกะแนนความนิยมให้อยู่แล้ว

และเธอก็มีการวางตัวที่ดีซึ่งก็จะเป็นการรักษาภาพพจน์ของเธอไปด้วย ดังนั้นเธอจึงเป็นดารานักแสดงบทดีที่ผู้ชมละครโทรทัศน์ให้ความชื่นชอบเธอมากที่สุดในขณะนี้

8. สัมภาษณ์คุณชุติมา นัยนา

25 ตุลาคม 2539 เวลา 21.30-2300 น. ณ ร้านเฟอร์นิเจอร์ BLACK SMITH

คุณชุติมา นัยนา มีชื่อเล่นว่า คุณเฮ้ ได้รับตำแหน่งนางสาวไทยปี พ.ศ. 2530 เป็นคนกรุงเทพฯ อายุ 30 ปี มีพี่น้อง 2 คน มีพี่สาวอีก 1 คน คุณพ่อคุณแม่มีอาชีพรับราชการทหารทั้งสองท่าน

ประวัติการศึกษา

เรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนบดินทร์เดชา และศึกษาต่อจนจบปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ เอกประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย แต่ขณะที่ศึกษาอยู่ได้ตำแหน่งนางสาวไทยและรับงานแสดงจึงต้องหยุดการศึกษาไปหนึ่งปี หลังจากนั้นกลับมาเรียนจนจบการศึกษา

การเข้าสู่วงการ

เริ่มจากถ่ายโมเดลลิ่งก่อน เป็นนางแบบถ่ายโฆษณา ก่อน ตั้งแต่อายุ 18 ปี ขณะนั้นเรียนอยู่ที่โรงเรียนบดินทร์เดชา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ถ่ายโฆษณาอยู่คนเดียว เพราะชอบทำกิจกรรม เป็นทั้งเชียร์ริคเตอร์ ครมเมเยอร์ ได้ว่าที่โรงเรียน หาเงินเข้ากลุ่ม ทำหนังสือรุ่น จัดวงดนตรีโฟล์คซอง จัดคอนเสิร์ต ทำทุกชนิดที่เป็นกิจกรรมของโรงเรียนรับทำให้หมด ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนมีแมวมองดารามองที่โรงเรียน แล้วก็ทาบทามให้ไปถ่ายโฆษณาชิ้นแรกก็คือ โฆษณาอมอเตอร์ไซด์ยามาฮ่า ถ่ายคู่กับพี่เอ็ม คุณสุรศักดิ์ วงษ์ไทย ตอนนั้นยังไม่ได้เข้าประกวดนางสาวไทย ส่วนหนังสือนิตยสารเล่มแรกที่ถ่ายคือ นิตยสารวัยรุ่น ถ่ายคู่กับพี่หนุ่ม คุณสันติสุข พรหมศิริ ตอนนั้นพี่หนุ่มยังไม่ได้เป็นดารา

การเข้าประกวดนางงาม

หลังจากที่เริ่มถ่ายโฆษณาก็ทำงานด้านนี้มาตลอด เริ่มมีคนชวนเข้าประกวดหลายครั้ง แต่ที่บ้านข้าราชการหมด คุณพ่อรับราชการมียศเป็นนายพล คุณแม่รับราชการมียศเป็นนาวาเอก คุณลุงก็นายพล เรียกว่ารับราชการทหารหมด ทางบ้านไม่ชอบและไม่เห็นด้วยที่จะให้ใส่ชุดว่ายน้ำเข้าประกวด แต่ก็ได้เข้าประกวดงานแรกคือประกวดนางนพมาศ เพราะว่าคุณลุงเป็นทหารอากาศ ก็ขอทางบ้านให้ลงประกวดให้กับทหารอากาศ ซึ่งเราเป็นลูกทหารเรือ แต่ให้ลงให้ทหารอากาศ ลงประกวดให้โดยไม่ได้ใช้เส้นในการประกวด เนื่องจากมีหน้าตาไทยมากหน้าดูหวาน เวลาแต่งชุดไทยแล้วขึ้น โดยเฉพาะเวลาใส่สีส้มจะดูขึ้นมาก และเป็นคนช่างพูด นางงามบางคนกรรมการถามคำถาม สำหรับคุณชุดิมากรรมการถามคำถามจะตอบกลับไปยาวมาก กรรมการก็ถูกใจและชอบ จึงได้ตำแหน่งนางนพมาศ พอได้ตำแหน่งนางนพมาศแล้วก็ขึ้นไปประกวดนางสาวเชียงใหม่ ขอคุณพ่อขึ้นไปประกวดที่เชียงใหม่ ซึ่งเป็นช่วงพักสอบของมหาวิทยาลัยหอการค้าตอนปี 1 ได้ขึ้นไปลองประกวด เริ่มแรกประกวดนางสาวเชียงใหม่ก่อน ดิครอบ 40 คน มีเวลาว่างอีก 3 วัน และมีการจัดประกวดนางสาวถิ่นไทยงาม จึงเข้าประกวดได้ทุกตำแหน่งคือ ขวัญใจประชาชน ขวัญใจช่างภาพ นางสาวถิ่นไทยงาม ปีที่เข้าประกวดนางสาวถิ่นไทยงามนั้นเป็นปีแรกที่กองประกวดรับสมัครผู้ประกวดที่เป็นคนกรุงเทพฯ เพราะปกตินางสาวถิ่นไทยงามรับเฉพาะคนภาคเหนือ แต่เป็นคนทีพูดภาษาคำเมืองได้เพราะว่าเรียน ฝึกพูดคำเมืองเพื่อจะประกวดโดยเฉพาะ ฝึกพูดภาษาคำเมืองด้วยตัวเองเพราะเป็นชอบสนุก ไปจังหวัดไหนก็ชอบพูดภาษาถิ่นของจังหวัดนั้น

การประกวดนางสาวไทย

หลังจากที่ได้ตำแหน่งที่เชียงใหม่ คุณพ่อให้ทหารไปรับกลับบ้านไม่ให้ประกวดโดนต่อว่าจากญาติผู้ใหญ่ว่าทำไมต้องใส่ชุดว่ายน้ำไม่มีจะกินหรือไง หลังจากนั้นได้ขอคุณพ่อเพื่อเข้าประกวดนางสาวไทยแต่คุณพ่อเป็นทหารเขาไม่ยอมรับและคัดค้านถ้าเกิดถูกผู้หญิงมาแต่งชุดว่ายน้ำนุ่งน้อยห่มน้อยแล้วเดินให้ประชาชนนับล้านดู เขาจะมีความรู้สึกกว่าที่ไม่ดีว่าทำไมต้องมาโชว์ที่สาธารณชน ต้องพยายามให้ผู้ใหญ่เข้าใจ อธิบายให้ฟังว่าขอประกวดครั้งสุดท้าย ประกวดเพราะว่าต้องการหาประสบการณ์ ต้องการมีเพื่อน ต้องการดูว่ามันเป็นยังไง และจะไม่ให้เสียการเรียน คือที่บ้านกลัวเรื่องเสียการเรียนอย่างเดียว กลัวเรียนไม่ดีเรียนไม่จบ แล้วก็จะโดนดูถูกว่าสวยแต่โง่ ซึ่งจะเกลียดคำนี้มาก บอกคุณพ่อคุณแม่ว่าขอ

เป็นครั้งสุดท้ายเพราะต้องการเข้าประกวดนางสาวไทย คุณพ่อคุณแม่ตามใจแต่ไม่ต้องมาพูดกัน ก็ตัดสินใจเข้าประกวด ขณะที่เข้าประกวดตอนนั้นเป็นช่วงที่สอบอยู่ เป็นนางงามคนเดียวซึ่งสอบอยู่แล้วก็เอาหนังสือไปทอ่ง นางงามคนอื่นหลับกันหมดแล้ว ทอ่งหนังสือได้โคมไฟเพราะเพื่อนหลับต้องเปิดโคมไฟอันเล็ก ๆ ไว้ดู ตั้งใจไม่ทิ้งการเรียน ตอนเช้านั่งดู ๆ ไปสอบ พอมาอีกวันนั่งมอเตอร์ไซด์ไปสอบทั้งที่ทำผมแต่งหน้าแบบนางงามเข้าสอบ กลัวมากไม่อยากให้ใครดูถูก บุ่งเรื่องพวกนี้แล้วเรียนไม่จบ ประกวดรอบแรกได้ตำแหน่งขวัญใจช่างภาพ แล้วทุกปีผู้เข้าประกวดที่ได้ตำแหน่งขวัญใจช่างภาพแล้วจะไม่ติด 1 ใน 5 เป็นอย่างนี้ทุกปี เมื่อได้ขวัญใจช่างภาพก็คิดว่าไม่ได้แล้วเปลี่ยนชุดเตรียมจะกลับบ้านคิดว่าคงไม่ติด 1 ใน 5 แล้วเพราะว่าได้ขวัญใจช่างภาพกรรมการคงหยุดไม่พิจารณา คิดว่าได้ตำแหน่งเดียวแล้วพอดีเจอพี่เบิร์ด คุณธงชัย แมคอินไตย์ บอกว่า “หนูเข้าตากรรมการ มาพนันกันใหม่ที่เชื่อเลขว่าเข้าต้องติด 1 ใน 5 เพราะพวกแก่งละฉาน” ก็คิดตามว่าใช่เพราะไม่ได้สวยกว่าใครในกลุ่ม เป็นนางงามที่ตัวดี๊ดี นางงามคนอื่นสูงโปร่งหุ่นดีสวยงามผิวพรรณเหลือง แล้วเป็นคนที่มีผิวคล้ำอยู่คนเดียว กรรมการประกาศชื่อติด 1 ใน 5 รู้สึกช็อกมาก รอบสัมภาษณ์รู้ตัวเลยว่าต้องได้ 1 ใน 3 ต้องไม่ที่ 1 ก็ที่ 3 เพราะว่าสัมภาษณ์ดีกว่าคนอื่นคนอื่นตอบผิดกันหมด ผิดแล้วมีแถบลิ้น ผิดแล้วกิริยาไม่งาม ซึ่งตอบได้พอดีคำถามคิดว่าเป็นดวงมากกว่าเพราะตอบได้พอดี ตอบดีมาวันนั้น กรรมการทะเลาะเนนให้หมดทุกคน เพราะการประกวดรอบสุดท้ายกรรมการจะไม่ดูความสวย จะดูไหวพริบปฏิภาณอย่างเดียวและตรงนั้นเป็นนางงามคนเดียวที่ศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย นอกนั้นเรียนพาณิชย์เช่น ปวช.ปวส. กองประกวดตัดสินใจสืบประวัติ ก่อนให้ตำแหน่งนางสาวไทยจะต้องมีการสืบประวัติเพื่อไม่ให้ค้างพริอยเพราะเป็นชื่อเสียงของประเทศ ได้ตำแหน่งจากการประกวดนางงามมาทั้งหมด 3 ตำแหน่ง คือ นางสาวถิ่นไทยงาม นางสาวไทย และขวัญใจช่างภาพ คุณพ่อคุณแม่ก็มาแสดงความยินดีตอนที่ได้ตำแหน่งแล้ว แต่ตอนที่ประกวดไม่ยอมมาดู และสัญญากับคุณพ่อคุณแม่ว่าจะไม่เข้าประกวดอะไรแล้วในชีวิตนี้ นอกจากมิสยูนิเวิร์กเพราะเป็นตัวแทนประเทศไทย ต้องไปประกวดที่ประเทศสิงคโปร์ คนไทยไปเชียร์กันเยอะมาก

ภาพพจน์ของนางสาวไทย

มีผลมากเพราะว่าเป็นคนชอบสนุกเป็นคนที่ติดดินค่อนข้างติดดินมาก ต้องวางตัวใหม่แล้วเป็นคนที่ไม่ผูกแก่ง บุคลิกจะไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไรค่อนข้างจะชน ไม่ค่อย

เหมือนนางงามทั่ว ๆ ไปที่เขาต้องวางฟอร์ม เป็นนางงามที่ไม่ค่อยมีฟอร์ม โคนวิจารณ์ว่าเป็นนางงามที่แปลก หลังจากได้ตำแหน่งไปเจอเพื่อนสนิท เพื่อนไม่กล้าทักปกติจะเรียก"เฮ้ไปไหนวะ"สนิทกันมากพอเจอเป็นนางสาวไทยเพื่อนทักว่า "เฮ้ยคิดด้วยนะ"คือเพื่อนจะเปลี่ยนไปหมดเลยซึ่งก็ไม่เข้าใจเพื่อน ก็เลยบอกว่าเราเหมือนเดิมนะ เพื่อนก็ไม่เชื่อได้ตำแหน่งมา 7 วัน เพื่อนที่เป็นกลุ่มสนิทชวนไปกินก๋วยเตี๋ยว กินส้มตำข้างปั๊มน้ำมันถนนลาดพร้าว เป็นข่าวว่านางสาวไทยนั่งกินส้มตำข้างปั๊ม จริง ๆ กับภาพพจน์นางสาวไทยก็ห่วยมาก แต่ว่ารักเพื่อนมากกว่าคือเราไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ใช่ว่าได้ตำแหน่งแล้วจะเปลี่ยนไปจนเลิกเลอสวยหรูดำแหน่งนางสาวไทยเป็นเกียรติอย่างหนึ่งเป็นตำแหน่งที่ต้องรักษาไว้เท่านั้น แต่ว่าความเป็นเพื่อนความสนิทสนมก็ยังเหมือนเดิม

การเปลี่ยนแปลงในชีวิตจากการได้ตำแหน่งนางสาวไทย

เปลี่ยนแปลงครั้งแรกตอนได้นางสาวไทย แต่มันเป็นประสบการณ์อย่างหนึ่งที่ใครที่ได้นางสาวไทยจะมีเกียรติภูมิ ได้เป็นตัวแทนประเทศไทยเข้าประกวดมิสยูนิเวิร์ก ได้เข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระบรมราชินีนาถ ได้เข้าเฝ้าพระบรมวงศ์ศานุวงศ์อย่างใกล้ชิด ซึ่งถ้าเป็นคนธรรมดาอายุ 19 ปีจะไม่ได้เข้าเฝ้าขนาดใกล้ชิดหรือว่าได้ไปทำประโยชน์ให้ประเทศชาติ เมื่อเป็นนางสาวไทยมีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศบ่อยมาก เพราะไปเป็นตัวแทนของกรมพาณิชย์สัมพันธ์ ไปที่บาห์ลี เกาหลี ฮองกง ญี่ปุ่น อเมริกา คูไบ เป็นตัวแทนไปสอนรำไทยแล้วเป็นคนที่พูดเก่ง ไม่ใช่พูดภาษาอังกฤษเก่ง แต่ว่าเป็นคนที่กล้ามากด้วย ได้ไปหลายประเทศแล้วก็เป็นตัวแทนประเทศไทยไปทำงานที่สนุกมาก ได้พบนักการเมือง ได้ออกงานสังคมพวกสังคมชั้นสูง ซึ่งถ้าไม่ได้เป็นนางสาวไทยคงเป็นเรื่องที่ยากมากที่จะได้ร่วมงานเลี้ยงกับนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีทุกคน อธิบดีกรมตำรวจ เป็นความคิดความภูมิใจของคุณชุติมาที่ว่าอายุขนาดนั้นได้พบทุกอย่างในชีวิต ได้ทุกอย่างที่ไม่เคยเจอแล้วเหมือนสวรรค์เหมือนครั้งหนึ่งในชีวิตจริง ๆ จะจดจำไว้นานเท่านั้น เพราะไม่เคยเชื่อว่าตัวเองจะเข้าสังคมตรงนี้ เป็นนางสาวไทยแล้วทุกคนแสดงความยินดีให้การต้อนรับ ได้ใช้ประโยชน์จากตำแหน่งนางสาวไทยมาก คือมีเกียรติมากมีเกียรติกว่าการเป็นคารานักร้อง

ทัศนคติต่อนางงามรุ่นน้อง

นางงามรุ่นใหม่ที่เข้ามาเดีวนี้เรียนต่อปริญญาโทหลายคนแล้ว และก็เข้าสู่วงการละครโทรทัศน์หลายคน แต่นางงามทุกคนที่รู้จักตั้งแต่รุ่นตัวเองนํารักทุกคนเพราะทุกคนมีความเคารพกันแบบพี่น้องครอบครัว แล้วทุกคนก็ได้แฟนดีกันหมด รักทุก ๆ คนไม่เคยมีปัญหากันเลยแม้แต่คนเดียว นางสาวไทยทุกรุ่นที่ผ่านมานํารักทุกคน

เข้าสู่วงการละครโทรทัศน์

เมื่อกลับจากการประกวดมิสยูนิเวิร์ก คุณสุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้จัดละครโทรทัศน์ช่อง 7 สี เห็นว่าเคยแสดงละครมหาวิทยาลัยมาก่อน และหน้าตาออกมาทางคนไทยโบราณ ชวนให้มาเล่นละครโทรทัศน์เรื่อง “แผลเก่า” ตอนนั้นยังอยู่ในตำแหน่งนางสาวไทยที่แรกอยากเล่นแต่ไม่กล้าเล่นเพราะไม่รู้ว่าให้เล่นละครอะไร และกลัวเรียนหนังสือไม่จบ แต่จริง ๆ แล้วชอบมากเป็นคนชอบเล่นชอบแสดง อยู่มหาวิทยาลัยก็อยู่ชมรมการแสดงเป็นคนชอบแสดงอยู่แล้วชอบแสดงออก แต่ก็ตัดสินใจที่จะรับเล่นก็ขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่

การเรียนการแสดง

ได้เรียนการแสดงเพิ่มเติมจากเดิมบ้าง เนื่องจากได้เรียนที่มหาวิทยาลัยมาบ้างแล้ว ซึ่งมีการสอนแอคติ้งการแสดงและเป็นคนชอบแสดง เมื่อพร้อมคุณแดงเรียกไปคุยและให้บทในวันนั้นแล้วรุ่งขึ้นอีกวันก็แสดง เล่นฉากแรกให้ตำนานซึ่งเกิดมาชีวิตคนกรุงเทพฯ ไม่เคยตำนานชีควาย ไม่เคยเดินตามท้องนาเป็นเรื่องที่แสดงด้วยความยากลำบากมากตกควายตกแล้วตกอีกจนหลังเคล็ด ละครเรื่องนี้ถ่ายทำแบบไม่มีสต็อกถ่ายตั้งแต่ 6 โมงเช้าถึง 6 โมงเช้าอีกวันหนึ่งไม่หยุดเลยกินกาแฟไปถ่ายไป เล่นเรื่องนี้เจออุบัติเหตุที่ต้องเจ็บตัวมากเพราะฝ่ายสถานที่เคลียร์พื้นที่ไม่เรียบร้อย ไปถ่ายทำในคลองอิสลามต้องลงน้ำ คลองอิสลามจะสกปรกมาก จะมีอุจจาระลอยเป็นแพเปลือกทุเรียนลอยไหลมาจากน้ำก็เห็นเมื่อต้องลงไปน้ำก็เหยียบขวิดปากฉลามเสียบไปได้ทำต้องเย็บแผล 8 เข็ม ขึ้นมาก็รู้สึกเจ็บแต่ว่าละครไม่มีสต็อกเก็บ เจ็บจริงแต่ต้องทำหน้าที่ พอดีในฉากต้องทำหน้าที่ร้องไห้ คือ ร้องให้ได้สมจริงมาก ผู้กำกับบอกตัดแล้วเราก็ร้องอยู่เพราะเจ็บมากแบบชามากเลย ชาที่สุดในชีวิต แล้วก็ร้องไห้ไปให้หมดเย็บแผลสด ตอนเช้าก็กำไม้มาถ่ายต่อ เจ็บมากจนสลบกลางกองถ่ายอีกวันหนึ่งเพราะว่าไม่มีแรงแล้ว ร่างกายจะแย่มากในช่วงที่ถ่ายละคร

ผลสะท้อนจากการแสดงละครเรื่อง “แพนเก่า”

ได้รับผลสะท้อนจากการแสดงในด้านบวก คนดูชมชอบที่แสดงละครได้ดีถือได้ว่าประสบความสำเร็จในการแสดงละครเรื่องแรก คนดูทุกคนเป็นกันเองเขียนจดหมายมาจำนวนมากและต้องการให้แสดงเรื่องอื่น ๆ ต่อไปอีก

การเปลี่ยนแปลงจากนางสาวไทยมาเป็นนักแสดง

เมื่อหมดสัญญานางสาวไทยก็เป็นดารานักแสดงเต็มตัวก็จะมีเกียรติของการเป็นดารา ประชาชนเข้าใกล้มากขึ้นกว่าช่วงที่อยู่ในตำแหน่งนางสาวไทย ช่วงที่เป็นนางสาวไทยประชาชนไม่กล้าเข้าใกล้พอเป็นดาราประชาชนจะเข้าใกล้มากจนรู้สึกสนิทกับประชาชนมากก็มีความสุขมากในช่วงของการเป็นดารา

บทบาทการแสดงในละคร

ได้แสดงละครเรื่องอื่น ๆ ต่อมาอีกหลายเรื่อง ส่วนใหญ่จะได้รับบทให้แสดงเป็นสาวไทยโบราณบทไทย ๆ เป็นละครย้อนยุค ซึ่งละครที่เล่นแต่ละเรื่องเป็นแนวโบราณ บทที่ท่องจะยากมาก คือ บทละครแนวย้อนยุคเป็นละครที่ใช้คำโบราณ เช่น “ว่ากระนั้น กระนั้น” เป็นคำที่จำยากมากไม่เคยชิน ต้องท่องให้แม่นยำเพราะต้องรับแอดคิงจากดารานักแสดงคนอื่น ๆ ให้ได้ ดาราที่แสดงร่วมกันส่วนใหญ่ผ่านประสบการณ์มามากแล้วมีเที่ยวบินสูงกว่า ถ้าเราเล่นซ้ำหรือต้องเทคบอยจะทำให้คนอื่นต้องเสียเวลาไปด้วย จากนั้นก็เล่นหนังใหญ่ของไฟวสตาร์ เรื่อง สุริยสามสีชาติ รอยไถ

การรับงานแสดง

การรับงานการแสดงจะมีผู้จัดการคิวเป็นผู้รับคิวและช่วยพิจารณาบท ผู้จัดการจะดูแลทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานแสดง มีคนขับรถส่วนตัว มีช่างแต่งหน้าส่วนตัว มีครบหมดเพราะเป็นดาราที่ช่วงนั้นงานมาก ต้องมีคนจัดการดูแลเรื่องเวลางานรับเองไม่ได้เพราะบางคิวต้องสับหลัก ขับรถหรือแต่งหน้าเองไม่ไหวเพราะงานเยอะมาก บทบาทส่วนใหญ่ตอนแรก ๆ ที่รับแสดงจะเป็นบทนางเอกตลอด

รายได้ในการแสดง

ผู้จัดการจะเป็นคนรับมาแล้วมาพิจารณาว่าค่าตัวเป็นอย่างไร บทเรามากหรือ ไม่ใช้งานขนาดไหน เช่น ให้แสดง 2 ชั่วโมง ให้ค่าตัวน้อยไม่คุ้มกับค่าเหนื่อยก็ไม่รับ หรือ ถ้าให้โชว์ตัว 35 นาที ถึง 45 นาที ต้องได้ค่าตัวแค่นี้ จะเป็นเกณฑ์รายได้ของแต่ละคนอยู่แล้ว ใครดังมากก็ค่าตัวสูง ใครธรรมดาเรียบ ๆ ก็ค่าตัวธรรมดา รายได้ไม่สามารถเปิดเผยได้

การแสดงเป็นตัวร้าย

เริ่มจากแสดงเป็นตัวร้าย 2 เรื่องติดกัน ตอนแรกกลัวเสียภาพพจน์ของนางสาวไทย แต่ใจจริงชอบแสดงเป็นตัวร้ายมาก แต่คิดว่าการแสดงสมัยนี้คนรู้จักแยกแยะคนดูมีความรู้ มีการศึกษา มีความคิดกันมากขึ้น และคิดว่าคือการแสดงถ้ามันแต่เล่นตลกกาแลกเตอร์เคมีนักแสดงจะไม่พัฒนาการเลย จะเล่นเป็นแค่บทเดียวแล้วคนที่เล่นนักแสดงจริง ๆ จะไม่ชอบในการแสดงที่จำเจซ้ำซากเหมือนการทำงาน ถ้าทำอยู่ตลอด 10 ปี ทำงานอยู่อย่างเดิมจะเบื่อมาก ทำไมทำงานอยู่กับที่ทำไมไม่พัฒนาเลยจึงได้เล่นบทอิงฉา เรื่องแรก เรื่องริษยา พลิกบทบาทการแสดง จากผลงานการแสดงที่เล่นเป็นตัวอิงฉาได้ติดรอบ 1 ใน 5 ของรางวัลโทรทัศน์ทองคำและเมฆขลา

ผลสะท้อนจากคณูกับการรับบทแสดงร้าย

คนดูเกลียดมาก เช่น เดินไปซื้อมังคุดหน้าหมู่บ้านแม่ค้าบอกว่า “เนี่ยหมั่นไส้ อีบสาวหน้าจะโดนตบชะบัง หมั่นไส้ดูแล้วก็หมั่นไส้มันมาก” สงสัยว่าเขาดูแล้วอินในบทมากไปหรือเปล่า เราแสดงเราอินเฉพาะตอนที่แสดงเท่านั้น แต่คนดูจะรู้สึกเกลียดมากในช่วงที่ละครกำลังออกอากาศ เมื่อละครจบไปแล้วคนดูจะไม่ได้เข้ามาต่อว่าหรือด่าอีก

ความรู้สึกที่คนดูเกลียด

ถึงคนดูจะเกลียดแต่เป็นความรู้สึกที่ดีถ้าประชาชนติดตามมาตลอดก็จะภูมิใจมากจะไม่รู้สึกเสียใจเลย มีความรู้สึกที่ดีมากกว่าที่แสดงได้ถึงบทของตัวละครนั้น คนดูอาจจะเกลียดในบทที่แสดงเพราะเราแสดงได้สมจริงถึงบท พอมาแสดงเรื่อง “คนละโลก” คนดูจะเกลียดมากที่มาแย่งแฟนพี่สาวตัวเอง พอมาเล่นอีกเรื่อง “ผยอง” แสดงเป็นแม่ของพระเอก ในบทจะต้องเป็นคนดียอมคนยอมทุกอย่างเป็นบทแม่ที่น่าสงสารคนดูก็รู้สึกสงสารอีกเข้ามา

ต่อว่า “ทำไมเล่นอีดียงทำนองว่าทำไมต้องยอมชีวิตนี้ต้องยอมตลอดทำไมไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้บ้าง” การเข้ามาต่อว่าของคนดูจะขึ้นอยู่กับว่าเราเล่นบทอะไร

การตัดสินใจรับบทเป็นแม่

ที่ตัดสินใจรับบทแม่เพราะคิดว่าผู้ใหญ่คงเห็นว่าแสดงได้ และนึกว่าพระเอกก็น้องหนุ่ม คุณศรธรรม เทพพิทักษ์ จะดูเด็ก แต่พอเข้าฉากจริง ๆ คุณศรธรรมดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุมาก คือเป็นเด็กวัยรุ่นที่โตแล้ว ก็คิดว่าไม่เป็นไรสนิทกันแสดงร่วมกันได้ คือการเป็นดาราต้องแสดงได้ทุกบทบาท แต่ว่าใจจริงไม่ออกไปเล่นบทแม่ เพราะรู้ว่าถ้าเล่นบทแม่แล้วจะกลับมาเล่นบทเดิมเป็นบทคนดี ๆ จะไม่ได้ แต่ในเมื่อผู้ใหญ่เห็นว่าเราตรงกับคาเลกเตอร์ก็ตามใจ ไม่อยากเรื่องมากเป็นคนที่ขังใจก็ได้ หลังจากนั้นมาก็เลยหยุดเล่นละครมาเกือบ 2 ปีแล้ว มีคนติดต่อมาตลอดให้เล่นแต่ไม่รับ

การแสดงละครกับความคิดเห็นของคนในครอบครัว

ช่วงแรกที่แสดงละครครอบครัวต่อต้าน คุณพ่อคุณแม่ตอนแรก ๆ ก็ไม่เห็นด้วยอยากให้เรียนให้จบต้องการให้ไปเรียนต่อปริญญาโท ความรู้สึกของคุณพ่อคุณแม่ก็คือว่าถ้ามาทำงานตรงนี้ลูกจะทิ้งการเรียนแน่ลูกก็ไม่จบแล้วอนาคตอยู่ตรงไหน คุณแม่อยากเห็นลูกทุกคนมีปริญญา เข้าใจความคิดความรู้สึกของคุณพ่อคุณแม่แต่พยายามพูดให้ฟังว่าไม่ต้องห่วงนะจะไม่ให้เสียการเรียน เล่นละครช่วงนั้นต้อง Drop ไปหนึ่งปี ที่มหาวิทยาลัยหอการค้า แต่เรียนได้เกรด 3 กว่า ก็หยุดเรียนได้ คือเกรดไม่ได้ตกอาจารย์อนุญาตให้ Drop ได้แค่ปีเดียวที่หยุดเรียนเพราะว่าแสดงละครแล้วชอบเลยเพลิน ช่วงนั้นแสดงละครมาก หนักใหญ่ก็มาก ช่วงนั้นเป็นช่วงกอบโกยมากกำลังดัง ถ้าเกิดไม่กอบโกยตอนนั้นจะไม่มีโอกาส จะคิดตลอดเวลาว่าเราจะไม่ดังตลอดไป จะไม่สวยตลอดกาล จะต้องมีการเปลี่ยนลูกใหม่มาแข่ง ต้องรู้ตัวเองตลอดเพราะว่าเราเป็นนักแสดงไม่ใช่ที่จะต้องเป็นนางเอกตลอดมันต้องค่อย ๆ มีรุ่นใหม่ที่แทรกเข้ามา จะประมาณตัวเองอย่าไปฟุ้งเพื่อเป็นดาราไม่ต้องพุ่มพุย และคิดว่าสักวันเราต้องมีอาชีพประจำของเรา

การเป็นนักร้อง

บริษัทคีตาสนใจบอกว่า “อ้าวนางสาวไทยก็เป็นแล้ว พิธีกรก็เป็นแล้ว นางแบบก็เคยเดินแล้ว คาราก็เป็นแล้วทำไมไม่มาลองเป็นนักร้อง” ก็มาคิดว่าเป็นคาราโฮว์ตัวทุกครั้งต้องร้องเพลงตลอด แล้วเป็นคน que คิดว่าร้องเพลงและทำให้คนดูร่วมได้เป็นคน que ข้างคอกุญจนบริษัทคีตาเห็นแหวว่าเป็นคน que สุ่มเสียงน่าจะพอไปได้ก็เลยเรียกมาทดสอบ ทดสอบวันเดียว วันรุ่งขึ้นเซ็นสัญญาเข้าสังกัดบริษัทคีตา

การเรียนร้องเพลง

เรียนร้องเพลงในตอนแรก เรียนอยู่ที่บริษัทแกรมมี่แต่ยังไม่ได้เข้าสังกัดแกรมมี่ แต่ว่าอาจารย์แกรมมี่เป็นคนมาสอนเพื่อที่จะให้เข้าสังกัด ก็เข้าไปเรียนร้องเพลงแต่ยังไม่ได้เซ็นสัญญาและการเข้าเป็นนักร้องของแกรมมี่จะต้องใช้เวลาานานมาก ศิลปินของแกรมมี่จะแข็งและก็ต้องใช้เวลาารอนานต้องฝึกร้องเพลงนานมาก คิดว่าตัวเองคงไม่เก่งขนาดนั้นและเกรงใจกลัวทำงานเสีย จึงตัดสินใจไม่เข้าสังกัดที่บริษัทแกรมมี่ เมื่อบริษัทคีตามาชวนให้เข้าสังกัดจึงตกลง

การเปลี่ยนแปลงจากนักแสดงมาเป็นนักร้อง

การเป็นนักร้องนั้นมีความสุข มีความสุขในชีวิตมาก เพราะว่าเป็นของตัวเองแล้วเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถนักร้องจะเป็นของตัวเองมาก เพราะจะต้องควบคุมการร้องเพลงการจุดความสนใจให้คนดูร่วมสนุกและอินเข้ามาในเพลงร่วมกับเราได้

ความรู้สึกต่อการเป็นนางสาวไทย คารา และนักร้อง

การเป็นนางสาวไทยจะมีที่เลี้ยงคอยดูแลตลอด มีสคิปคอยบอกตารางแทนทุกอย่างเหมือนตุ๊กตา เข้าขึ้นมามีคนมารับที่บ้าน รถมารับเป็นขบวน มีรถตำรวจคุ้มกัน สวมมงกุฎเสร็จมีคนเอาชุดมาให้ใส่ให้ทาเล็บ ทำผม แต่งหน้าให้เสร็จขึ้นเวทีปรากฏตัวอย่างเดียวเป็นแบบนี้ทุกวัน วันหนึ่ง 2-3 งาน ในหนึ่งปีของการอยู่ในตำแหน่งจะสวยมากสวยตลอดปี เมื่อมาเป็นคาราจะมีผู้กำกับคอยบอกบทบอกสคิปบอกแอคติ้งเล่นกับเพื่อนเพื่อซ้อมบท แต่เมื่อมาเป็นนักร้องไม่มีใครมาบอกสคิปว่าจะต้องมาอยู่จุดนี้ที่หน้าเวที ต้องยิ้มให้ประชาชนคนไหน ทำอย่างไรให้ประชาชนมีความสุขสนุกพร้อมกับเพลงของเราได้ เป็นนักร้องยากที่สุดใน

การเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับตัวเอง เพราะว่ามันเป็นตัวของตัวเอง ทำยังไงให้คนดูเป็นพัน เป็นหมื่นให้เล่นกับเรา เช่น ถ้าไปเล่นคอนเสิร์ตแล้วประชาชนโห่ไล่ออกไป ก็ถือว่าหมดแล้ว เจ๊งแล้วไม่กล้าเล่นต่อมีความรู้สึกที่ตัวเองแย่มาก มีการออกทัวร์คอนเสิร์ตตลอด การเป็นนักร้องจะมีความรู้สึกที่อบอุ่น แล้วได้โปรดิวเซอร์ที่ดี เพลงที่ติดตลาดมาก เช่น เพลงหัวใจ ตำนานบุญคุณ ยอดขายดีมากเหลือเชื่อกับตัวเอง

ทัศนคติต่อคำวิจารณ์เพลง

นักวิจารณ์บอกว่าเป็นเพลงที่กระทบกระทั่งผู้ชายดี เสียงร้องพอไปได้แต่เสียงแหบไปหน่อย บางคนก็ชอบเสียงแบบนี้ บางคนเขาก็ไม่ชอบแล้วแต่ก็นานาจิตตัง ขอมรับคำวิจารณ์ไม่รู้สึกละไร สิ่งที่เขาวิจารณ์นำมาแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นอะไรที่คืออยู่แล้วก็พยายามให้ดีขึ้นไปอีก ไม่ใช่คนที่หลงตัวเอง ไม่ใช่ว่าเขาชมแล้วหลง เช่นว่าชมแล้วฉันต้องดีแบบนี้อยู่ตลอด ไม่ใช่คนอย่างนั้นจะเป็นคนที่ปรับปรุงตัวเอง เรื่องร้องเพลงได้พยายามปรับปรุงให้ดีขึ้นตลอดเวลา เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างคือตัวเราภาพพจน์ของเราถ้ามันดีไปหลงตัวเองเราก็อยู่ในวงการนี้ไม่ได้ ถือคติอยู่ตลอดเวลาว่าอยู่วงการนี้จะไม่หลงตัวเอง จะไม่พุ่มพือจะประมาณตัวเอง

งานการกุศล

ช่วงที่อยู่ในตำแหน่งนางสาวไทยจะช่วงงานสังคมบ่อยมาก คุณหญิง คุณนาย จะมาชวนออกงานสังคม งานกุศล งานกาชาดตลอด งานกุศลที่ช่วยระหว่างอยู่ในสถานภาพของนางสาวไทย ดารา และนักร้อง รูปแบบของงานจะแยกแตกต่างกันไปหมด

ทัศนคติเกี่ยวกับการศึกษา

การศึกษาถ้าตั้งใจเรียนตลอดเป็นสิ่งที่ไม่ยากถ้าคนเราตั้งใจ แต่ตัวเองไม่ได้เรียนเอกภาษาอังกฤษ เรียนเอกประชาสัมพันธ์ซึ่งคิดว่าเป็นวิชาที่ต้องพูดต้องท่องจำ เป็นสิ่งที่ชอบสิ่งที่เหมาะกับตัวเองคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบท่องจำ ในทัศนะถ้าเรียนหนังสือไปด้วยมีเวลาทำงานด้วยฝึกงานด้วยจะเป็นสิ่งที่ดี

ทัศนคติในการทำงานบริษัท

ตอนที่เรียนอยู่ปี 1 แสดงละครและทำงานประชาสัมพันธ์ด้วย แรก ๆ ทำอยู่บริษัทคอลเกตปาล์มโอลีฟ จำกัด เป็นประชาสัมพันธ์ชั่วคราวทำอยู่ประมาณ 3 เดือน เข้าประชุมเสนอความคิดเห็นเรื่องการตลาดบ่อยและสามารถทำยอดขายได้เพิ่มมากที่สุด จึงได้เป็นพนักงานประจำทำอยู่ที่บริษัทคอลเกตปาล์มโอลีฟได้ 4 ปี ทำนอกเวลา อาทิตย์หนึ่งเข้าทำงาน 3 วัน เรียนหนังสือเสร็จตอนบ่ายเข้าไปทำงาน งานที่ทำคือ เข้าไปเทคแคร์ลูกค้า พา น้อง ๆ นิสิตไปต่างจังหวัด ไปหาผู้ประกอบการค้าส่งของบริษัท ทำยอดขายให้บริษัท ดูแลตลาดสินค้า สำรวจข้อมูลไปทำวิจัยว่าทำอะไรให้สินค้าติดตลาดพื้นที่นี้ได้ ทำให้ประชาชนเห็นว่าสบูंपาล์มโอลีฟน่าใช้กลิ่นหอม ซึ่งเป็นช่วงที่หมดจากตำแหน่งนางสาวไทยแล้วและเป็นคารายอยู่หลังจากทำอยู่ 4 ปี จบการทำงานกับบริษัท. หลังจากนั้นก็มีพวกโรงแรมต่าง ๆ และบริษัทต่าง ๆ เชิญให้เป็นประชาสัมพันธ์ของหน่วยงาน คิดว่าเป็นผลจากตำแหน่งนางสาวไทยบริษัทต่าง ๆ ก็ต้องการได้คนที่มีชื่อเสียงมีตำแหน่งงานให้เงินเดือนสูงมากแต่ว่าไม่ว่าที่จะทำ

การเปิดบริษัทเฟอร์นิเจอร์

เริ่มจากมีความคิดว่าทำไมจะต้องเป็นลูกจ้างไปตลอด ทำไมไม่ทำด้วยตัวเอง ทำไมไม่เปิดธุรกิจตัวเอง ครั้งแรกคิดว่าจะทำร้านอาหารแต่คาราเปิดร้านอาหารกันมากและการทำร้านอาหารเป็นกิจการที่เหนื่อยมาก เพราะเคยเปิดผับทำแล้วเหนื่อยมากเหนื่อยเพราะว่าต้องคุมหลาย ๆ อย่างพร้อมกัน คิดหาทางเปิดกิจการของตัวเอง จนได้ไอเดียว่าตนเองเป็นคนชอบแต่งบ้านจึงได้ปรึกษากับเพื่อน ๆ หาน้อง ๆ ที่มหาวิทยาลัยจ้างมาฝึกงานชั่วคราว มาช่วยทำวิจัยหาตลาดดูกลุ่มลูกค้าออกสัมภาษณ์ตามบ้าน คอนโด ที่บ้านใช้เหล็กหรือมีวิธีการเลือกเฟอร์นิเจอร์อย่างไร เจาะหากลุ่มลูกค้าตามที่พักอาศัยโดยเฉพาะเจาะตลาดแล้วดูกลุ่มเป้าหมาย ทำวิจัยศึกษาอยู่ 4 เดือนเต็ม จึงเปิดบริษัทเพราะสังเกตว่าแต่ละบ้านที่เห็นมาทุกบ้าน คอนโดทุกห้องจะต้องมีเหล็กเข้าไปเสริมทุกบ้านนิดนึ่งก็ยังมี เช่น เหล็กหัวเตียง ที่วางโคมไฟ ก็ต้องเป็นเหล็กนิดนึ่ง หรือว่าโต๊ะกลางก็จะเป็นเหล็กนิดนึ่ง เสร็จแล้วไปปรับเด็กพวกเพาะช่างไทยวิจิตรศิลป์ ศิลปากร ลาดกระบัง มีเพื่อนเป็นคนชอบศิลปะแล้วเป็นคนที่ชอบคบเพื่อนที่ทำงานศิลปะ ชอบความสามารถที่เขาทำ ชอบพรสวรรค์ที่เขามี เพื่อนสนิท ๆ กันจะเป็นพวกทำงานด้านศิลปะจะแต่งตัวไม่ค่อยเรียบร้อย ไว้ผมยาวแต่จะชอบคบมากไม่ได้มองแต่รูปลักษณ์

แต่ดูความสามารถความมีน้ำใจที่ดึงดูดใจให้เพื่อน ๆ ไปช่วยติดต่อตามโรงเรียนต่าง ๆ ว่าใครที่อยากทำงานพิเศษหรือรับเป็นงานประจำ ให้มาช่วยทำที่บริษัทหลังจากเด็ก ๆ ที่มาช่วยงานเรียนจบ ก็จะมาทำเป็นงานประจำที่บริษัท ตอนนี้เปิดเป็นโรงงาน 2 โรง มีร้านอยู่ทั้งหมด 3 ร้าน แต่ร้านสาขาहरुถูกทุบทิ้งเพราะว่าโคเวนคินท์ของทางรถไฟ ร้านสาขาที่ 2 อยู่ที่อิมพีเรียลเวิลด์ลาดพร้าว เปิดเป็นโชว์รูม และสาขาที่ 3 อยู่ที่นั่นคือลาดพร้าว จะรับออกแบบตกแต่งภายในออกแบบต่าง ๆ ให้ลูกค้าดูสเก็ตแบบให้ลูกค้าดูเดี๋ยวนั้น แล้วก็ทำออกมาเป็นเหล็กทุกชิ้นเพราะเน้นเฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากเหล็ก

เป้าหมายของการทำเฟอร์นิเจอร์เหล็ก

คิดจะทำส่งออกต่างประเทศ แต่ตอนนี้ยังไม่ทำกำลังติดต่อยุคคิดว่าประมาณอีก 2 ปี ตลาดส่งต่างประเทศต้องหาเหล็กที่มีคุณภาพจะเน้นโครงสร้างเป็นองค์ประกอบหลักคือเหล็ก เพราะว่าลูกค้าจะต้องเป็นผู้คิดดีไซน์เอง ดูแล้วตลาดคู่แข่งมีน้อย แล้วเป็นเหล็กดีไซน์ เป็นแบบมัน ๆ เพราะว่าไอเดียคนไม่มีขีดจำกัดแล้วเหล็กสามารถดัดเคลื่อนไหวได้ตามใจนึก ถ้าเป็นไม้เนี่ยมันจะตัดไปไม่ค่อยได้มาก ไม้จะเป็นแบบที่แข็ง เมื่อนำมาแกะสลักทำข้างในการทำจะแพง และไม้ก็กำลังอนุรักษ์

การดูแลกิจการร้านเฟอร์นิเจอร์

เปิดร้านเฟอร์นิเจอร์แล้วต้องมีลูกน้อง ปกครองลูกน้องเหมือนครอบครัว เลี้ยงลูกน้องไม่เหมือนกับนายจ้างกับลูกจ้าง ทุกคนซึ่งใจทำทุกอย่างให้ ลูกน้องทุกคนได้เงินได้ทองได้ทุกอย่าง เวลาไม่อยู่ไปทำงานหรือไปพักผ่อนต่างจังหวัดที่สาวจะมาช่วยดูแลร้านคุมลูกน้อง

ประโยชน์ของการเป็นนักแสดงกับการเปิดร้านเฟอร์นิเจอร์

ได้ประโยชน์จากการเป็นนางสาวไทยและนักแสดงนักร้องมาก ได้ใช้การเป็นนักแสดง นางงาม ถ้าไม่ได้เป็นนักแสดงมาเปิดตรงนี้ก็อาจจะไปโรมทหรือว่าจะให้คนรู้จักนี้ยากเหมือนกัน เหมือนกับนักข่าวเวลาจะฝากข่าวแต่ละครั้งจะลำบากถ้าเราไม่ใช่คารา แต่เมื่อเวลาเป็นคาราจะฝากข่าวเราไม่ต้องเสียเงินเพราะนักข่าวทุกคนจะให้ความช่วยเหลือเรานักข่าว

ทุกคนจะดีกับเรามากต้องขอบคุณสื่อมวลชนทุกคน ตลอดเวลา 10 ปี ที่อยู่ในวงการ นั่นคือสิ่งที่อยู่วงการได้ทุกวันนี้

ภาพพจน์นางงามกับบุคลิกส่วนตัว

เป็นนางงามที่มีบุคลิกแตกต่างไปจากนางงามคนอื่น แต่ไม่เคยโดนนางงามด้วยกันแค้นตีนางงามส่วนใหญ่ทำตัวเรียบร้อย ซึ่งคุณชุติมาจะเป็นตัวของตัวเองเป็นคนสนุกจริงใจเปิดเผยคุยเก่ง ไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของใคร จะเป็นคนไม่มีฟอร์ม คนภายนอกจะมองว่าเป็นคนแก่นเป็นสาวเปรี้ยวจัดจ้าน เป็นคนที่ไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวใครแล้วก็ไม่ให้ใครอย่ามายุ่งเรื่องส่วนตัว เป็นคนเอาจริงไม่ชอบให้หุ่นวาย ถ้านักข่าวเขียนข่าวไม่จริงจะไปถามว่า “ไม่มีจรรยาบรรณนักข่าวเลยหรือ” จะถามแบบตรงไปตรงมา จะถามว่าเราจะมีโลกส่วนตัวไม่ได้หรือ คือจะไปเที่ยวกลางคืน คนจะมองบอกว่าทำไมนางสาวไทยไปเที่ยวกลางคืนคนอื่นเขาเที่ยวกันได้เราก็อีกได้ ก่อนที่เข้าประกวดเที่ยวอยู่แล้ว ถึงเที่ยวแต่ไม่ได้ทานเหล้าเพราะเป็นคนแพ้แอลกอฮอล์ จะทานโค้กแต่เป็นคนเสียดังคุยเก่งทั้งกลุ่มคนเห็นก็คิดว่าเมาและก็เป็นคนที่ชอบแต่งตัว คนภายนอกมองจะมองว่าร้ายจริง ๆ ถ้าได้คบกันจะรู้เลยไม่ใช่อย่างที่คิดเป็นคนสนุกไม่มีอะไร ถึงเวลากลับบ้านแล้วไปเที่ยวทุกครั้งให้เพื่อนไปรับที่บ้านแล้วคุณพ่อกุณแม่รู้จักเพื่อนหมด ซึ่งเพื่อนในกลุ่มจะมีทั้งที่เป็นกระเทย ทอม ดี มีทุกประเภท คือไม่เลือกคบไม่ใช่คนที่เลือกคบแบบพวกสังคมสูงด้วยกัน เป็นคนคบใครก็ได้ขอให้จริงใจ ที่กลุ่มเพื่อนที่คบกันตอนนี้มีทั้งหมด ประมาณ 60 คนรักกันทุกคน จะเป็นกลุ่มที่เรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน กลุ่มที่เป็นแอร์ สจ๊วต กลุ่มเพื่อนที่เรียนบดินทร์เดชาโรงเรียนราชินี กลุ่มเพื่อนที่เป็นนางงาม กลุ่มเพื่อนที่เป็นดารา กลุ่มเพื่อนนอกวงการ ซึ่งจะมีเพื่อนมารวมกันแล้วประมาณ 60 คน เพื่อนจะนิสัยเหมือนกันหมดคือไม่มีฟอร์มเสียดังคุยสนุก จะเลือกคบเพื่อนที่ตรงไปตรงมาเพราะเคยโดนเพื่อนหลอกมามาก เพราะเป็นคนสปอร์ตมีเงินถึงไหนถึงกันเพื่อนเดือดร้อนมีเงินให้ได้ให้หมด

การกลับเข้าสู่วงการละคร

จะกลับเข้าวงการสิ้นปีนี้ หลังจากที่ได้รับเรื่อง “ผยอง” ซึ่งเล่นบทแม่แล้วรู้สึกไม่ชอบตั้งแต่นั้นมาก็ไม่รับเล่นละครอีก ถือว่าอายุยังไม่มากทำไมต้องมาเล่นบทแม่ ถ้ามาเล่นบทแม่แล้วต่อไปจะต้องมาเล่นเป็นป้าเป็นยาย แต่ไม่คิดจะยึดวงการเป็นหลัก แต่รักที่จะเล่นละคร

ไม่ได้ ติดต่อกันตลอดเดือนหนึ่ง สลับกันติดต่อดังแต่เลข บรรณาธิการ ช่างภาพ คนแต่งหน้า ช่วยกันติดต่อดีๆ ไม่นสนใจในจุดนี้เลยก็เล่นก็เล่นไม่สนใจ คือ ถือว่าถ้าทำตรงนี้อาจควบคุมแน่ใครจะเลี้ยงดูชีวิตเราทำอย่างอื่นที่ได้เงินสบายใจกว่านี้ดีกว่าไม่รับเค็ดขาดแต่ไม่ได้ต่อด้านคนที่รับถ่ายวีดี เพราะบางคนเขาทำเพราะว่าจำเป็น เพื่อนบางคนเขาถ่ายวีดีเพราะว่าเขาจำเป็นที่ต้องทำ

ทัศนคติเกี่ยวกับการเข้ามาอยู่ในวงการ

การเข้ามาอยู่ในวงการให้หลายสิ่งที่ดีกับตัวเอง ข้อดีคือทำให้เราสามารถเก็บเงินได้ปีนึงหลายล้านบาท ปกติคนทั่วไปทำกันไม่ได้อายุเท่านี้สามารถเก็บเงินได้ตรงนี้ภูมิใจและหนึ่งสามารถซื้อบ้าน ซื้อรถ ซื้อทุกอย่างทุกอย่างให้คุณพ่อคุณแม่เลี้ยงดูครอบครัวเลี้ยงดูญาติ ๆ ได้หมดส่งเสียให้น้องเรียน คือ ได้ทุกอย่างที่ฝันว่าจะทำให้ได้ ทำได้หมด สามารถส่งตัวเองเรียนหนังสือจนจบ อยากไปเที่ยวต่างประเทศเมื่อไหร่ก็ไป จุดเสียที่คิดว่าเข้าวงการตรงนี้ทำให้เราหลงได้ ถ้าเราคุมตัวเองไม่เป็น จะพุ่งเพื่อได้เพราะเงินมันได้มาง่ายมาก จะเป็นคนที่คิดรอบคอบในการใช้เงินมาก เช่น การซื้อรถใหม่จะคำนวณว่าเงินจะเหลือเท่าไรแล้วจะซื้อรถได้ไหม เคยจับกันเก่าอยู่ 3 ปีจนเก็บเงินเป็นก้อนถึงเปลี่ยนเป็นวอลโว่คันใหม่เพราะรู้ตัวเองประมาณตัวเองว่าต้องผ่อนเดือนเท่าไร ต่อไปในอนาคตเกิดไม่มีละครเล่นจะเอาเงินจากไหน จะวางแผนไว้ตลอดกลัวจนกลัวว่าไม่มีตรงนี้จะทำยังไงต่อไปเราไม่ดังอย่างนี้ตลอดแต่น้อง ๆ ที่เข้ามาในวงการบางคนน้องรุ่นใหม่จะพุ่งเพื่อเพิ่งดังเรื่องแรกโดยเงินได้มากเดือนหนึ่งตกเป็นแสน ๆ เด็กไม่เคยจับเงินแสน ซื้อรถ ซื้อบ้าน เที่ยวกลางคืนอีก ตรงนี้ทำให้พุ่งเพื่อเด็กบางคนจะไม่ประมาณตัวในที่สุดก็จะต้องขายบ้านอย่างที่ลงข่าวดารายายบ้านขายรถ เพราะว่าหลาย ๆ คนไม่รู้จักประมาณตัว ไม่รู้จักคำว่าอดออม อดทนพยายามเก็บเงินดีกว่าไม่ต้องไปพุ่งเพื่อตาม เห็นดาราคคนอื่นจับเบนซ์ จับจากัวร์ จับอะไรต้องจับตามซึ่งตรงนั้นคนอื่นเขามีฐานะอยู่แล้ว เขาอยู่ในวงการนานเขาเก็บกันมานาน เช่น ตัวเองเปลี่ยนรถที่คิดแล้วคิดอีก ร้านเฟอร์นิเจอร์ก็เช่นกัน คนนี้กว่าจะรวยเปิดร้านหลายสาขา แต่ทำร้านก็ต้องมีหนี้เป็นหนี้แบงค์เอาร้านเข้าโอดี ทุกอย่างที่ทำธุรกิจจะเป็นเงินหมุนซื้อบ้านเพื่อจะโอดีแบงค์และข้อเสียของการเป็นดาราก็อย่างคือไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง เช่น จะมีแฟนสักคนหนึ่งดารายาเขาต้องปิดบังหรือว่านางงามเขาปิดกันแต่ตัวเองจะไม่ มีแฟนจะพูดตรง ๆ ให้เกียรติแฟนให้ประชาชนรับรู้แล้วเขาจะเปิดใจ เพราะว่าดาราก็เป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งมีจิตใจก็ต้องมีแฟน ต้อง

เป็นคนที่เปิดใจกว้างแม้จะแสร้งคนรอบข้างแต่ก็ต้องแสร้งตัวเองด้วย ถ้ามีวแต่แสร้งคนรอบข้างจะดำเนินชีวิตไม่ได้

ทัศนคติต่อการที่ดาราดต้องมีคนเลี้ยงดู

กับคำว่า “เสียเลี้ยง” สำหรับตัวเองไม่ใช่เลย จะเป็นคนเปิดเผยมีศักดิ์ศรีไม่ให้ผู้ชายเลี้ยง ไม่เคยฮิมเงินผู้ชายแม้แต่บาทเดียว กล้าพูดได้เลยว่าในชีวิตทำงานด้วยตัวเองมาตลอด ไม่เคยขอเงินผู้ชายใครให้อะไร ไม่เคยรับเลย เพราะถือว่าหาเองได้ แล้วไม่ใช่คนที่ต้องการใส่แต่ของแพง ๆ ต้องแบบว่ามีห้อยต้องเป็นของนอก เป็นนางงามที่จะติดดิน และไม่เคยกิดที่จะให้ใครมาเลี้ยงดู กิดอยู่แต่ว่าเป็นคนที่เลี้ยงดูตัวเองได้ถือคติว่าคนเราถ้าขยันจะมีได้ในอนาคต เชื่อว่าไม่มีใครที่ไหนในโลกที่ให้เราฟรี ๆ โดยไม่หวังผลตอบแทน ไม่เชื่อว่าผู้ชายไทยจะมีอย่างน้อย ในล้านจะหาเจอหรือไม่ ไม่มีใครให้ตลอดเวลา โดยจะไม่หวังอะไรในตัว ตัวเองเชื่ออย่างนี้และจะเป็นคนที่ตรงไปตรงมาผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่เห็นจะออกลักษณะเอ็นดูแบบลูกหลานมากกว่าที่จะจับไว้เลี้ยงแล้วเป็นเมียน้อยหรือเป็นเมียเก็บ มีคนติดต่อให้เป็นเมียน้อยเมียเก็บเพราะเห็นเป็นคนพูดเก่งเป็นคนช่างเอาใจ แต่พอเขาได้คบได้รู้จักเขาจะรู้ว่าไม่ใช่ เด็กคนนี้แบบสนุกจะเลี้ยงเป็นเมียเก็บเป็นอะไรไม่ได้เพราะว่ามันไม่ใช่บุคลิกที่ผู้ชายมีอายุชอบ ผู้ชายที่อายุมากชอบผู้หญิงเรียบร้อยเงิบ ๆ ขี้อายเก็บเนื้อเก็บตัวแต่เราไม่ใช่ แล้วไม่เคยรับของใคร ถ้าให้จะบอกว่า “ขอบคุณที่เอาเก็บไว้บ้านใหญ่เถอะพ่อย่าทำอย่างนี้เดี่ยวภรรยาที่รู้เขาเสียใจ” จะยกเรื่องให้เขาฟังว่าถ้าหนูมีสามี แล้วสามีหนูมีเมียน้อยแล้วทำอย่างนี้จะรู้สึกบาป ผู้ใหญ่เขาก็จะไม่กล้ายุ่งอย่างมากมาจับประมาณเดือนหนึ่งก็หายไปหมด

การพักผ่อน

การพักผ่อนถ้าวันไหนว่างจะพักเต็มที่ก็คือหลับ แต่หลับมากไม่เท่ากับโทรศัพท์ทั้งวัน แล้วเพื่อนก็จะมาเยี่ยมบ่อยมากเลยเพราะเป็นคนชอบรับแขกสนุก แต่เป็นคนถ้าได้หลับได้อาบน้ำก็จะนานมากเพื่อน ๆ ก็มานั่งรอนจนชิน แล้ววันว่างส่วนใหญ่จะไม่ใช้คนที่หุงเพื่อ วันพักผ่อนคือไปเที่ยวต่างจังหวัดไปตามภูเขามันใจว่าเป็นนางงาม ที่เดินขึ้นเขาได้เที่ยวแบบลุย จะไปตามพวกเผ่าอีโก้ใส่เสื้อยัดรองเท้าแตะ ไปกับเพื่อนเยอะมากแล้วก็มีกระเป๋ายี่สิบไปอยู่ตามหมู่บ้าน ๆ ต่าง เช่น อีโก้ เผ่าแม่ว ไปใช้ชีวิตตามเพิง ไปลุยขี่ช้าง ปักเต็นท์อยู่ตามน้ำตกตามเขาต่าง ๆ ชอบมากมีความสุขแล้วก็อยู่กับเพื่อนอยู่สัก 10 วัน พออยาก

พบแสงสีก็ลงมาสักวันหนึ่ง แล้วก็ขึ้นไปใหม่มีความสุขมากหรือไม่ไปทะเล ก็อยู่เกาะเป็นสาวชาวเกาะไปอยู่กับพวกชาวประมงไปตกปลาหมึก ไปดำน้ำ การดำน้ำคือชีวิตจิตใจมีความสุขมากกับการดำน้ำคือสิ่งที่ชอบที่สุดในชีวิต

ความรู้สึกต่อการที่ประชาชนให้ความสนใจ

ถ้าประชาชนเข้ามาพูดคุยซักทักทายหรือขอถ่ายรูปขอลายเซ็นจะชอบมากและไม่รู้สึกอึดอัด จะชอบคนดูที่เป็นแบบนี้มากเพราะถือว่าเขาไม่เคยลืมเรา แล้วคนต่างจังหวัดเขาจริงใจเขาคิดถึงเราจริง ๆ ช่วงนี้ได้ไปช่วยหาเสียงมา ชาวบ้านจะเข้ามาบอกเลขบอกว่า “เมื่อไหร่จะเล่นละครอีก” แบบคิดถึงเหลือเกินเข้ามาบอกเข้ามาหอมบางคนนะน้ำมากติด คนทางอีสานจะจริงใจมากไปหาเสียงก็พูดภาษาอีสานสนุกมาก

การวางแผนอนาคตในการทำงาน

จะเก็บทรัพย์สินที่เป็นของที่ใช่ประโยชน์ เป็นอสังหาริมทรัพย์มากกว่าเงินทองเพราะเวลาที่ครอบครัวญาติหรือเพื่อน ๆ เดือนร้อนถ้ามีเงินจะให้หมด วางแผนอนาคตในการเก็บสะสมเป็นรูปของที่ดินหรือบ้านมากกว่าเงินตั้งใจทำร้านให้เฟอร์นิเจอร์เหล็กส่งออกนอกได้ เพราะไปดูงานต่างประเทศบ่อยมาก และก็อยากเปิดฝั้ว ทำฝั้วที่ไม่ใช่วัยรุ่นเป็นผู้ใหญ่หน่อยแต่ไม่ใช่ผู้ใหญ่มากถูกคำที่มาร้านเพื่อเข้ามาคุยกัน เหมือนจากงานมาฟังเพลงมาพักผ่อน มีคนมาดูแลเทคแคร์ เป็นฝั้วที่เหมือนเป็นเพื่อนเป็นครอบครัวมากกว่า เหมือนกับว่าคุณเหมือนจากตรงนี้คุณมาเจอครอบครัวใหญ่คุณสบายใจ ถูกคำทุกจจรู้จักกันหมดอยากให้เป็นฝั้วแบบนี้ ซึ่งไม่ค่อยเจอฝั้วแบบนี้ ส่วนใหญ่เข้าไปในฝั้วแล้วต่างคนต่างกินกัน แล้วก็ถูกใจกันเป็นคู่ ๆ ต่างคนต่างเดินมาจากไหนกันบ้างก็ไม่รู้

จากการสัมภาษณ์คุณชุติมา เป็นดารานักแสดงที่ก้าวมาจากการเป็นนางแบบโฆษณา นางงาม นางสาวไทย และเมื่ออยู่ในวงการเป็นดาราที่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพหลายอาชีพคนหนึ่ง เป็นดาราที่รู้จักสะสมทรัพย์ รู้จักทำมาหาเลี้ยงชีพและเป็นเจ้าของกิจการเฟอร์นิเจอร์รดกแต่งบ้านที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง การแสดงของเธอเป็นดาราคนหนึ่งที่รับบทนางเอก จนมาเป็นนางร้ายและได้รับผลกระทบจากการแสดงทั้งด้านดีและด้านบวก เมื่อรับบทนางเอกผู้ชมละครโทรทัศน์ก็จะรู้สึกสงสาร เห็นใจ พอเปลี่ยน

กาเร็กเตอร์มารับบทนางร้ายก็ได้รับคำค่าจากผู้ชมละครโทรทัศน์ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความคล้อยตามของผู้ชมละครโทรทัศน์ได้คืออย่างหนึ่งว่า บทบาทการแสดงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะกำหนดทัศนคติ ความชอบไม่ชอบที่ผู้ชมละครโทรทัศน์จะแสดงออกต่อดารานักแสดงอย่างเห็นได้ชัด

4. สัมภาษณ์ คุณชลิต เพ็ญอารมณ์

20 กันยายน 2539 เวลา 15.10 - 16.35 น. ณ ร้านอาหารครัวชลิต

ประวัติชีวิตส่วนตัว

เป็นนักแสดงที่ไม่มีสังกัด ปัจจุบันอายุ 49 ปี เกิดวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2491 การศึกษาจบมัธยมปลายที่กรุงเทพคริสเตียน ต่อปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เอกบริหารธุรกิจ ศึกษาต่อปริญญาโทที่อเมริกาจบทางด้านเศรษฐศาสตร์ ชีวิตส่วนตัวในเรื่องของครอบครัว ภรรยาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันจบการศึกษาพร้อมกันจบปริญญาตรีทางด้านบัญชี และไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศและใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาด้วยกัน ภรรยาอายุเท่ากันแต่แฟนแก่เดือนกว่า ภรรยาเกิดเมษายน มีลูกสาวหนึ่งคน ชื่อ "น้องแนน" เรียนอยู่ที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและเป็นนักแสดงระดับนางเอกในละครโทรทัศน์ ลูกชายหนึ่งคนชื่อ "น้องน้อด" เรียนอยู่ปีหนึ่ง ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

ประสบการณ์ด้านการแสดง

ไม่ได้เรียนการแสดงมาก่อน แต่เนื่องจากเคยเป็นประธานชมรมคณะด้านนาฏศิลป์การละคร ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เล่นละครโรงเรียนตั้งแต่สมัยเรียนที่กรุงเทพคริสเตียน เคยเล่นละครเวทีมากับอาจารย์เกริกเกียรติ ซึ่งอาจารย์เกริกเกียรติตอนนี้สอนอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์จะมาสอนให้ที่มหาวิทยาลัย เริ่มจากละครเวที หลังจากจบการศึกษาที่อเมริกา กลับมาทำงานอยู่ที่ธนาคารกรุงเทพฯ อยู่ได้ 7 ปีก็ออกมาประกอบอาชีพทางนี้โดยตรง อยู่ในวงการมา 20 ปีแล้ว แต่ช่วงแรก ๆ ตอนนั้นไม่ค่อยจริงจังเท่าไหร่ เล่นไปเรื่อย ๆ และก็ทำงานไปด้วย ทำงานที่ธนาคารกรุงเทพฯ สาขาประตูน้ำ เป็นหัวหน้าหน่วยทางด้านอิมสปอร์ต เอ็กสปอร์ต

การก้าวเข้าสู่วงการ

ครั้งแรกที่เข้ามาในวงการเพราะเป็นคนที่มีกิจกรรมอยู่ตลอด ตอนที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ก็มีรุ่นน้องอยู่คนหนึ่ง คุณแม่เขาเป็นเจ้าของคณะละครช่อง 9 สมัยก่อนอยู่ที่บางลำพู ชื่อคณะสุภาพสตรี แล้วเขารู้ว่าจบมาจากเมืองนอกใหม่ ๆ เขาต้องการพระเอกใหม่ก็เลยให้ไปเล่นละคร เริ่มเล่นมาตั้งแต่ตอนนั้น เป็นพระเอกเรื่องแรกเรื่อง "เงาราหู" คู่กับคุณศันสนีย์ สمانวรวงศ์ ช่อง 9 สมัยอยู่ที่บางลำพู หลังจากละครเสร็จแล้ว คุณเชิดทรงศรี ก็ชวนไปเล่นเรื่องหนังเรื่อง "แผลเก่า" ของ ไม้เมืองเดิม เป็นภาพยนตร์เรื่องแรก สมัยที่คุณสรพงษ์ ชาตรี แสดงคู่กับคุณนันทนา เงากระจ่าง เล่นเป็น "ขวัญ-เรียม"

การเป็นนักแสดงอย่างเต็มตัว

รับแสดงละครและหนังพร้อมกันมาเรื่อย ๆ ก็เล็งเห็นว่า เล่นทางนี้ดี ประการที่หนึ่งใจเราก็ชอบด้วย ประการที่สองรู้สึกว่าจะเงินดีกว่าทำงานมาก สมัยก่อนจบปริญญาโทมา เงินเดือนเริ่มสตาร์ทที่ 3,500 บาท เท่านั้น เมื่อประมาณปี 2518 ปีหนึ่งขึ้น 300 บาท ชั้นโท คิดว่าอยู่ทำงานคงไม่ไหวแล้ว รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนตรง ๆ ไม่ประจบสอพอ ถ้ามาทำงานด้านนี้สงสัยจะไม่รุ่ง และก็มียาชีพใหม่ รู้สึกว่าเงินก็ดีกว่า เล่นหนังเรื่องหนึ่งก็ประมาณ 40,000 - 50,000 บาท ซึ่ง 50,000 บาท สมัยก่อนก็นับว่ามากแล้ว เรื่องหนึ่ง ใช้เวลา 2 เดือนในการเล่นหนังเรื่องหนึ่ง ถ้าเทียบกับทำงานที่ธนาคารใช้เวลา 2 ปี ถึงจะได้เทียบกับเงินเดือนที่ได้รับ และอีกอย่างคิดว่าภรรยาเป็นหลักของครอบครัว ใช้เงินที่ภรรยาหาได้เลี้ยงดูครอบครัวเป็นหลักแล้ว และได้ตกลงกับภรรยาแล้วว่า จะออกมาซึ่งภรรยาก็เห็นด้วย แล้วเราก็เป็นตัวเสี่ยงที่จะได้เงินมาก แต่นั่นมาก็เข้ามาอยู่ในวงการนี้ตลอด เพราะทางนี้เงินรายได้ดีกว่ามากแล้วทุกอย่างก็ดีขึ้น และตั้งแต่นั้นมาอยากได้อะไรก็ได้ ไม่จิ้นก็คงไม่มีที่ดินหรือทรัพย์สมบัติมากแบบปัจจุบัน ถ้าเราไม่สะสมตั้งแต่ตอนนั้น เพราะตอนนั้นเงินมันหาง่าย ทุกอย่างก็สร้างขึ้นมามาทำด้วยตัวเองมาตลอด แสดงทั้งละครและภาพยนตร์ แต่ก็มานั่งทางละครเพราะหนังมันหมดยุคไปแล้ว ละครนั้นส่วนใหญ่บทบาทที่ได้รับสมัยก่อนจะได้รับบทตัวร้ายผู้ดี เป็นพระเอกแบบผู้ร้ายผู้ดี

ความเกี่ยวข้องของคนในครอบครัวที่อยู่ในวงการบันเทิง

ครอบครัวทั้งหมดมี 7 คน คุณชลิตเป็นคนที่ 6 คุณชรัส พี่เองอารมณ์เป็นคนสุดท้อง (คุณชรัส พี่เองอารมณ์ เป็น ศิลปินนักร้อง และนักแสดงด้วยเช่นกัน) พี่ชายคนโตคือคุณชลอ พี่เองอารมณ์รับราชการแต่เกษียณแล้ว พี่สาวอีก 4 คน อยู่รับราชการหมด ก็มีคุณชลิตกับคุณแต้ม (ชรัส) ที่ออกมาทำงานด้านการแสดง หลังจากที่เคยทำงานธนาคารมาก่อน คุณชลิตลาออกจากธนาคารมาก่อนต่อมาคุณชรัสก็ออกจากธนาคาร แต่คุณชรัสไม่ได้ออกเต็มตัวยังทำงานอยู่ที่ทรัสต์ด้วยไม่ได้เป็นนักแสดงเต็มตัวคุณชรัสจะมีทีมงานแต่งเพลงงานแสดงจะเป็นปลีกย่อยมากกว่า

บทบาทการแสดงที่รับ

เมื่อก่อนเล่นเป็นพระเอกเรื่องแรก แต่ต่อมาเปลี่ยนเป็นผู้ร้ายก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะเราถือว่าเป็นการแสดง นักแสดงที่ดีต้องเล่นได้ทุกบท และถ้าเราทำหรือแสดงได้ดีบทเดียวต้องหากินทางเดียว สมัยก่อนไม่สนใจเรื่องภาพพจน์ คนอื่นอาจจะสนใจเรื่องภาพพจน์เช่น พระเอกคุณสมบัติ เมทะนี ที่ต้องเป็นพระเอกตลอดกาล แต่สำหรับตัวเองไม่สนใจ ถือว่านักแสดงทุกคนถ้าเป็นนักแสดงจริง ๆ แล้ว ภาพพจน์กลับมาหรือไม่กลับมาแสดงว่าเราแสดงได้ถึงบท แล้วคนดูก็ชื่นชมเราจริง ๆ เขาถึงเห็นภาพพจน์เราอย่างนั้น เพราะถ้าเรารับสถานภาพเป็นพระเอก รับแต่บทพระเอกเราก็รับได้บทเดียว บทอื่นแก้แล้วเราก็หากินไม่ได้ แล้วช่วงนี้ถ้าใครเป็นพระเอกแล้วคล้าย ๆ กับว่าจมไม่ลง คือเล่นเป็นพระเอกแล้วจะมาเล่นบทอื่นไม่ได้ แต่ถ้าเราคิดว่าเราจะหากินทางนี้ ใครให้เราเล่นอะไรให้บทมาเราเล่นหมด เพื่อที่หนึ่งแสดงความสามารถของตัวเอง ถ้าประชาชนคนดูเขาชอบรับตรงนี้เราก็เล่นได้หมดไม่เคยคิดถึงภาพพจน์ตรงนั้นเลย เพราะเมื่อที่เราเข้ามาวงการอายุเรามากแล้ว เข้ามาวงการอายุ 29-30 ปีแล้ว ไม่เหมือนสมัยนี้เข้าวงการเมื่ออายุน้อย ๆ

การพิจารณาบทบาทการแสดง

หลักในการพิจารณาบทสำหรับตัวเองไม่มี เพราะไม่เคยพิจารณาบทเลย รับทุกบทที่ผู้จัดเขาส่งให้เรามาเล่น คือคิดว่าผู้จัดหรือผู้กำกับได้เลือกเฟ้นแล้วว่าต้องเป็นเรา เขาถึงให้เรามาเล่น สมัยก่อนเล่นทั้งละครเวที ละครโทรทัศน์ แต่ปัจจุบันเลิกเล่นละครเวทีแล้ว เพราะไม่มีเวลาแล้วเพราะต้องมาทำร้านอาหาร ใช้เวลากับร้านอาหารตรงนี้มาก เวลาที่ใช้ใน

การเล่นละครเวทีมันตรงกัน ซึ่งเราก็ต้องเลือกร้านก่อน เงินละครเวทีน้อยกว่ามาก แต่สำหรับร้านต้องดูแลกิจการเองทุกอย่างเพราะทำเป็นระบบครอบครัวทุกคนต้องมีส่วนช่วยกันดูแล ถูกทั้งสองคนและภรรยาก็ดูแลอยู่ด้วย

ทัศนคติเกี่ยวกับวงการละครยุคปัจจุบันกับสมัยอดีต

เล่นละครมาไม่เคยมีผู้จัดการ ทำเองหมดดูแลตัวเองทุกอย่าง วงการละครสมัยก่อนกับสมัยนี้ไม่เหมือนกัน สมัยก่อนการเข้ามาด้วยตนเองเข้ามาแล้วก็ต้องดูแลตัวเอง คารา ภาพยนตร์ในสมัยก่อนต้องมีผู้จัดการส่วนตัวเพราะว่าหนังรับแล้วจะต้องแบ่งเวลา จึงต้องมีผู้มาช่วยจัดเวลาให้ ช่วยแบ่งภาระหลาย ๆ อย่าง เมื่อก่อนหนังจะดังกว่าละครโทรทัศน์มาก ไม่เหมือนสมัยนี้ละครโทรทัศน์เพิ่งจะมาดังเมื่อประมาณ 10 ปีมาแล้ว

ทัศนคติต่อการเป็นผู้จัดละคร

ไม่เคยคิดจะไปเป็นผู้จัดละคร เพราะไม่ชอบตรงนั้นเป็นสิ่งที่ยุ่งยากมาก ความรับผิดชอบสูง มีปัญหาเกี่ยวกับตัวแสดง เกี่ยวกับอะไรหลาย ๆ อย่าง เพราะฉะนั้นไม่ชอบ ขอรับผิดชอบแค่ตรงนี้ดีกว่า ไม่ชอบเป็นทั้งผู้จัดและผู้กำกับ เพราะถือว่าอยู่ตรงนี้สถานภาพคารา แสดงอย่างเดียวเรามีความสุขแล้ว

ความเห็นต่อนักแสดงรุ่นเก่าและรุ่นใหม่

ในสายตานักแสดงรุ่นเก่าและรุ่นใหม่มีข้อแตกต่างกันเยอะมาก รุ่นใหม่อาศัยความสวย ความงาม อาศัยแรงเชียร์ แรงโปรโมตจากหนังสือพิมพ์ การเข้ามาวงการสมัยนี้ง่ายกว่า เพราะว่าแค่สวยหล่อก็มีสิทธิ์ที่จะเข้ามา สมัยก่อนต้องมีความสามารถด้วย และสมัยก่อนความรับผิดชอบของแต่ละคนสูง โดยเฉพาะเรื่องการตรงเวลา การรับผิดชอบในการจัดงาน ทุกคนเข้ามาเล่นมาแสดงด้วยใจรักมากกว่าเพื่อเงิน ปัจจุบันนี้เพื่อเงินเท่านั้นก็เลยทำให้เขาก็ต้องดักดวงจุดนี้ด้วย รุ่นใหม่ก็เข้ามาดักดวงมาเดี๋ยวเดี๋ยวก็หาย อย่างเราอยู่มา 20 ปี เรายังอยู่เล่นละครมานับไม่ถ้วน

ผลกระทบจากการแสดง

รับแสดงทุกบาทแม้แต่เป็นกะเทยแต่ไม่เคยมีผลกระทบจากคนดู คนดูเข้าใจว่านั่นคือการแสดง เมื่อก่อนเล่นเป็นตัวร้ายก็มีเหตุผลที่จะรับเล่น แสดงเป็นตัวร้าย เพื่อนๆ จะถามลูกว่าทำไมพ่อเธอเล่นเป็นตัวร้าย พ่อเธอขี้โกง ทำไมพ่อเธอเป็นอย่างนี้ ในใจลูกเราเขาก็มีความรู้สึก เราก็มาอธิบายให้ลูกฟังว่า สิ่งที่พ่อทำประชาชนยอมรับ พ่อเล่นขี้โกง พ่อได้รับรางวัลเมฆขลามาดั่งเขอะแยะ พ่อเล่นเป็นกะเทยพ่อก็มีความสามารถจนพ่อก็ได้รับรางวัล ซึ่งลูกก็เข้าใจแต่เด็กด้ายังเล็กอยู่จะไม่รู้จักแยกแยะว่าสิ่งไหนคือการแสดง สิ่งไหนคือความจริง

รางวัลที่ได้รับจากการแสดง

รางวัลที่ได้รับจากการแสดงละครโทรทัศน์ทั้งหมดก็มีรางวัลเมฆขลา 4 ตัว ได้ตัวพระเอกหนึ่งตัว ตัวร้ายสองตัว และผู้แสดงสมทบยอดเยี่ยมหนึ่งตัว รางวัลอื่นก็มีรางวัลหน้ากาบทองคำของละครเวที

ทัศนคติเกี่ยวกับการแสดงของตนเอง

การแสดงเราต้องเป็นอีกแบบหนึ่งต้องทำให้ทุกคนเห็นต้องทำให้ทุกคนชื่นชอบ แล้วก็เชื่อ แล้วเราก็จะหากินในการแสดงได้ตลอด ผู้จัดก็จะเห็นว่าขลิตเล่นได้ เล่นเป็นตัวร้ายอะไรก็ได้ เล่นเป็นกะเทยก็เล่นได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้เป็นตัวเชื่อมให้เราทำงานตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่ารับได้ทุกบท คนดูไม่มีผลสะท้อนกลับมา อายุมากแล้ว อายุจะ 50 แล้ว สมัยแรก ๆ ก็ไม่มีมา เพราะจะเป็นคนเก็บตัว งานสังคมในหมู่ดาราเราก็ไม่ชอบไป เราไปทำงานเสร็จแล้วเราก็กลับ เราไม่ได้ไปเที่ยวเตร่ที่ไหนเพราะต้องรับผิดชอบครอบครัว มีหน้าที่ต้องทำ ไปไหนไม่ได้ สำหรับละครก็คือละครนั่นคือการแสดงที่เราต้องถ่ายทอดความรู้สึกให้ผู้ชมเห็น เพราะการแสดงเป็นสิ่งที่เราจะถ่ายทอดความรู้สึกให้กับคนอื่น เพราะการแสดงไม่ใช่ตัวเรา เราจะเป็นตัวแสดงให้คนอื่นเห็นว่านี่เป็นการแสดง ชีวิตจริงที่คนดูสัมผัสเรา มาที่ร้านก็มาคุยกันกินอาหารสนุกสนานรื่นเริงบันเทิงใจ

อนาคตในการทำงาน

เป้าหมายในชีวิตก็ยังทำงานละครไป ดูแลร้านไปเรื่อย ๆ ร้านก็ให้ทางครอบครัว คือ ภรรยาและลูกช่วยกันดูแลอยู่ด้วย ตอนนี้มีร้านเดียว อยู่ที่บ้านนี้มา 20 ปีแล้ว แบ่งเป็นร้านอาหารและบ้าน

การแบ่งเวลาในการทำงาน

ไม่มีการแบ่งเวลาว่างตรงไหนก็ทำ เช่น ว่างจากถ่ายละครเราก็มายู่ร้าน พอมีละครเราก็ไปเล่นละคร เวลาที่ครอบครัวทำงานร่วมกันเป็นระบบครอบครัวอยู่แล้ว ก็มีเวลาครอบครัวตลอด เพราะลูก ๆ ก็เป็นแคชเชียร์ที่ร้านเองทั้งสองคน ภรรยาก็ช่วยดูแลร้านตลอด ไม่มีคนอื่นเข้ามาดูแลเป็นกิจการส่วนครอบครัว ทุกคนช่วยกันหมด พ่อแม่ลูกสี่คน ซื่อของก็ซื่อเองหมด ใครว่างก็ไปทำ ลูก ๆ ไปทำงาน ไปเรียนกลับมาทุกคนก็จะไปไหนไม่ได้เลิกกลับมาต้องทำงาน ทุกคนต้องอยู่บ้านต้องทำงาน

หลักในการสอนลูก

หลักในการสอนลูก ๆ ไม่มีหลักอะไร เราเปิดโอกาสให้เขารู้จักรับผิดชอบตัวเอง รู้จักตัดสินใจด้วยตัวเอง ถ้ามีปัญหาปรึกษาพ่อแม่ แต่ถ้าไม่มีปัญหาอะไรแล้ว ลูก ๆ ต้องดำเนินชีวิตของตัวเอง เพราะคิดว่าเราเลี้ยงลูกได้แต่ตัว หน้าที่ของพ่อแม่ก็คือส่งทอดให้สู่ความสำเร็จที่สุดของเขา แต่เราก็ไม่สามารถจะช่วยอะไรเขาได้แล้ว แต่เราเน้นว่าศึกษาให้สูงสุดเท่าที่ลูกจะทำได้ เป็นหน้าที่ของพ่อแม่ที่ต้องทำตรงนั้น และก็ต้องคอยอบรมบ่มนิสัยให้เขารู้จักหน้าที่ของตัวเอง ให้เขาดูแลตัวเองรับผิดชอบตัวเอง รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่ รู้จักประเพณีไทย

ทัศนคติที่ถูกสาวเข้ามาอยู่ในวงการละคร

การที่ถูกสาว คุณชลิตา เฟื่องอารมณ์ เข้ามาอยู่ในวงการละครโทรทัศน์จะไม่เข้าไปดูแลมาก เริ่มแรกทางเจ้าของผู้จัดละครมาขอให้ลูกสาวไปเล่นละครโทรทัศน์ มาขออนุญาตเราก็ตกลงให้ แต่จะถามลูกว่าจะเล่นไหม ให้เขาตัดสินใจเองทุกอย่าง ถ้าเล่นก็เล่น ไม่เล่นก็ไม่ได้ว่าอะไร จริง ๆ เขาก็ไม่อยากเล่น เพราะเล่นละครแล้วเขาก็ต้องเรียนด้วยซึ่งเรียนหนักอยู่แล้ว คือเกรดเฉลี่ยลูกสาวจะได้ 3.8 สนใจเรื่องเรียนเป็นหลัก แต่การที่ถูกเข้ามาอยู่ในวงการอย่างนี้ ทำให้เขารู้ว่า หนึ่งสิ่งที่เขาจำเรียนมานั้นเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นทางชีวิตที่จะตัดสินใจ

ใจชีวิตตัวเอง ส่วนไหนที่เขาเห็นด้วยเขาก็จะตัดสินใจ เขาก็จะเรียนรู้สังคม ถ้าไม่อย่างนั้น ลูกก็จะไม่รู้สังคมอีกแบบจะรู้ที่สังคมหนึ่งเท่านั้น และสิ่งที่เรียนอยู่ก็ตรงกับงานละครที่ทำ เรียนทางด้านมาเก็ดตัง ด้านครีเอทีฟต่าง ๆ เขาจะมีความรู้ตรงนั้นซึ่งจะอยู่อีกสังคมหนึ่งที่จะต้องช่วยตัวเอง ขับรถเอง ไปถ่ายละครกลับมาต้องดูแลตัวเองทุกอย่าง ไม่จำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงเป็นลูกแห่ง ถ้าจะทำอาชีพนี้ต้องทำเองไม่มีคนประกบประหม่อมเป็นคุณนายไม่ได้ชีวิตไม่ก้าวหน้า

ความแตกต่างของละครโทรทัศน์ในอดีตและปัจจุบัน

ความแตกต่างของละครโทรทัศน์ในอดีตกับปัจจุบัน จะเห็นความแตกต่างในด้านความดัง สมัยก่อนละครโทรทัศน์จะไม่ดังมากเหมือนสมัยนี้ ถ้าเปรียบเทียบกันคาราละครในสมัยก่อนจะรู้จักกันแทบทั้งหมด จะมีงานมีปาร์ตี้สังสรรค์กัน ยกตัวอย่างเช่นที่ช่อง 3 จะดังมากในเรื่องของละครโทรทัศน์ ในตัวแสดงที่เล่นด้วยกัน ก็จะรู้จักสนิทสนมกัน ทุกคนเล่นละครแสดงด้วยกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน มีความเป็นพี่น้อง รู้จักอาวุโสมีการเคารพผู้ใหญ่ หักผู้ใหญ่ ตั้งแต่สมัยคุณชูศรี โสกันลงมาเรื่อยๆ สมัยนั้นรู้จักไม่รู้จัก เราต้องให้เกียรติ ให้ความเคารพ เจอหน้ากันก็ต้องยกมือไหว้ เป็นการแสดงความเคารพ เป็นระบบครอบครัวที่ใหญ่ เป็นครอบครัววงการบันเทิง ซึ่งเรานับถือพ่อแม่เหมือนกัน นับถือพระพิฆเนศเหมือนกัน เราถือว่าทุกคนมีครู ถ้าเทียบกับในปัจจุบันนี้ความแตกต่างจะเห็นว่าไม่มีเหลือเลย ไม่มีอาวุโส ไม่รู้จักเวลา ไม่มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน ก็ทำให้เราก็อไม่สนใจกับเด็กยุคใหม่ที่ไม่มีความตรงนั้น ไม่มีการมาช่วยกันสอนว่าเล่นตรงนั้นอย่างนี้ ๆ เรื่องของเขาถ้าเก่งแล้ว เขาก็เล่นของเขาไป ปล่อยให้เขาไป ส่วนใหญ่เด็กรุ่นใหม่จะเป็นอย่างนี้ ผู้ใหญ่ในวงการจะระอากันหมด ก็เคยว่าเขาตรง ๆ เช่น หนูรู้จักคำว่าขอโทษบ้างไหม ถ้าหนูมาสายมาช้าหนูเห็นไหม ผู้ใหญ่หัวหงอกหัวค้ำงันเต็มอย่างนี้ หนูพูดเป็นไหมคะ เราก็ต้องว่า เป็นคนอย่างนี้ปากอย่างนี้ละ เพราะจะเล่นละครด้วยกันเราก็ต้องว่าให้รู้บ้าง อย่างเล่นละครด้วยกัน นัดเก้าโมงเช้า บ่ายโมง ยังไม่ได้ตัดละครก็กลับบ้าน ก็ช่วยไม่ได้ผู้จัดจะว่าอย่างไรก็ไม่เกี่ยวเพราะถือว่ารับผิดชอบตรงนั้นแล้ว เป็นหน้าที่ของผู้จัดเองที่จะต้องจัดการกันเอง ถือว่าเป็นการอบรมเด็กไปในตัว ถ้าเธอไม่มาก็ช่วยไม่ได้ เด็ก ๆ รุ่นใหม่บางคนนัดเข้ามาหนึ่งทุ่ม นัดบ่ายโมงมาที่เตียงคืน โดยเฉพาะคาราวัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นระดับพระเอกนางเอกซึ่งเป็นปัญหามาก เพราะฉะนั้นถ้าให้ไปเป็นผู้จัด ผู้กำกับเราไม่มีทางไปทำแน่

ทัศนคติเกี่ยวกับความดังของดารา

ในทัศนคติความดังของดาราวัดกันจากสปอนเซอร์ ไม่ใช่คนดูหรือผู้ชม หรือความนิยมอะไร แต่สปอนเซอร์จะเป็นตัวกำหนด เช่น บอกว่าต้องการให้คนนี้เล่น ซึ่งจะเหมือนกับหนังสือก่อนถึงได้หมดยุคไป หนังสือก่อนถ้าไม่มีมิตร - เพ็ชรา สมบัติ - อรัญญา คู่นี้สายหนังสือผู้จัดทุกคนต้องยอม แต่ในสมัยนี้ยกตัวอย่างเช่นบริษัทบอร์คแกส เป็นบริษัทที่น่าจับตามองของช่อง 3 เขาจะสรรหากคนมาใหม่ อย่างละครปัจจุบันเล่นบทแม่ทั้ง ๆ ที่อายุยังน้อย ถูกอายุเท่ากับแม่มันเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ดูภาพพจน์แล้วไม่ถูกต้อง แต่เพราะสปอนเซอร์กำหนดลงมาจะเอาคนนี้เล่น

ทัศนคติเกี่ยวกับการแสดงที่ไม่สมวัยของดารารุ่นใหม่

ดาราบางคนอายุยังน้อย 18-19 ปีแล้วแสดงเป็นแม่ บางคนบอกว่าเล่นได้เป็นดาราต้องแสดงได้ทุกบท ความคิดส่วนตัวว่าไม่ใช่ต้องดูความเหมาะสมเป็นสำคัญ ดูวัย ดูภาพพจน์ของเขาด้วย วัยที่เหมาะสมที่จะเล่นได้มีต้องมากทำไม่เลือก ทั้งนี้ต้องเป็นเพราะสปอนเซอร์เป็นสำคัญ การจัดตัวละครต่าง ๆ ตัวสอง ตัวสาม ตัวสี่ ต้องจัดให้มันดูสอดคล้อง แต่บางเรื่องเล่นเป็นเด็กแล้วโตไปเรื่อย ๆ ค่อยแก่ แล้วเป็นแม่อย่างนั้นก็ใช้ได้ แต่ที่ดาราต้องเล่นเพราะเจ้านายบังคับให้เล่น หลีกเลี่ยงไม่ได้ จริง ๆ ไม่มีใครอยากเล่น ภาพพจน์เขาจะต้องแก้ต้องเล่นเป็นตัวแม่ ป้า ขยายตลอด ส่วนตัวเองก็เล่นละครช่อง 7 สีมามาก เล่นแนวละครเจ้าบ้ำง แต่ช่อง 7 ไม่ค่อยชอบเล่นมากเพราะว่ามันเด็ก ที่สำคัญต้องไปรอเด็ก ๆ อย่างนี้ไม่ชอบ บางทีถ่ายสว่างเลยเป็นละครที่ไม่มีสต็อก

รายได้จากการแสดงละครโทรทัศน์

รายได้ที่ ได้รับจะเป็นการเหมาจ่าย ละครเป็นตอน ๆ ละครออกอากาศเราก็ได้ค่าตัวตอนออกอากาศ ซึ่งในตอนจ่ายเงินนี้ผู้จัดละครเป็นคนให้ แต่ในกรณีของการกำหนดตัวแสดงสปอนเซอร์จะเป็นคนกำหนดตัวนักแสดงว่าจะให้ใครแสดง

สังกัดของคารา

การมีสังกัดของนักแสดงหมายถึง อยู่ในสัญญาของผู้จัดละครแต่ละคน การที่นักแสดงมีสังกัดก็เป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่ง ถ้าอยู่ในสัญญาให้แสดง ให้เล่น เป็นตัวอะไรก็ต้องยอม เพราะถือว่าตัวเองเกิดจากตรงนี้ ให้ค่าตัวเท่าไรก็ต้องรับ

ทัศนคติเกี่ยวกับบทบาทการแสดงที่รับ

บทบาทการแสดงที่อยากเล่นมากที่สุดก็ได้เล่นมาหมดแล้ว ส่วนตัวคิดว่าให้เล่นอะไรก็เล่น ได้รับเงินอย่างเดียว เล่นเป็นกะเทยตุ๊ดแก่ที่หากินเป็นสายสืบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ที่โรงพัก ในเรื่อง "เหตุเกิดที่สน." เป็นบทตลก เมื่อออกมาคนดูจะรู้สึกชอบมาก เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเราแสดงได้เป็นที่ถูกใจของคนดู เป็นสิ่งหนึ่งที่เคลียร์ตัวเองว่าการแสดงของเราที่ออกมาคนดูยอมรับและจำเราได้ คนจะชื่นชมต่อเราซึ่งจุดนี้ละคือเทคนิค เป็นจุดเสริมในการปรุงรสชาติของละครให้สนุกขึ้น ต้องขึ้นอยู่กับการเล่นของแต่ละคนถ้าใครได้มาแสดงตัวนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่านักแสดงแต่ละคนจะปรุงรสชาติตัวนี้ขึ้นมาอย่างไรให้คนดูจำได้ และดีใจอยากเห็นตัวละครตัวนี้มากเพราะสนุก

ความรู้สึกเมื่อประชาชนสนใจ

เวลาไปไหนมาไหนผู้ชมจะเข้ามาทักทายขอฉายเซ็น ไปกองถ่ายก็จะมีเข้ามาพูดคุยด้วย เป็นคนสนุกสนานใครเข้ามาคุยเล่น เราก็พูดคุยกับเขารู้สึกสนุก จะวางตัวเป็นกันเองตลอดเวลา เวลาไหนเราเหนื่อยเราก็นอนพักอ่อน การที่ผู้ชมให้ความสนใจเรานับได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีกับตัวเรา เหมือนกับการที่เปิดร้านอาหารก็เป็นส่วนหนึ่งที่มาจากการแสดง คนทั่วไปเขาเห็นชื่อร้านเป็นร้านของชิลิตเขาก็อยากจะมา เหมือนกับคนที่รู้จัก สนุกด้วยไปไหนคนรู้จักเราก็ดีใจ เหมือนกับเขาชินจากทีวีมานานเป็นผลต่อเนื่อง คนดูที่ต่างจังหวัดจะเห็นเราเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของเขา จะทำอะไรก็รู้สึกสนุกมีความสุขร่วมไปกับเขาด้วย

ความคิดเห็นต่อนักแสดงรุ่นใหม่

ความคิดเห็นที่มีต่อนักแสดงรุ่นเด็ก บางคนยังทำตัวไม่ถูกไม่รู้ว่าจะต้องวางตัวอย่างไรในสังคมของการเป็นนักแสดง ยังเป็นผู้หญิงวางตัวลำบาก เข้าใจความรู้สึกของเขา บางคนอยากเป็นส่วนตัว เราก็เคยหลบปัญหาหนี เราก็แก้ปัญหาคือการไม่ไปไหนเลยอยู่บ้าน

เราก็สนุกได้เพราะนี่เป็นบ้านของเรา ทำตัวอย่างไรก็ได้เป็นตัวของตัวเอง สามารถจะคุยกับคนที่เราถูกอกถูกใจได้ โดยส่วนตัวไม่เคยชอบไปเดินตามศูนย์การค้า เช่น ซีคอนสแควร์ เซรีเซ็นเตอร์ หรือเซ็นทรัลทุกแห่ง ไม่เคยเดินชอบอยู่บ้านมากที่สุด

ภาพพจน์ของตัวเอง

ภาพพจน์ของคุณชลิตระหว่างในละครกับตัวจริงจะต่างกัน มองในละครดูแล้ววิ๊ววิ๊ว แต่ตัวจริงไม่ใช่ในละครมันอีกแบบ ตัวเองจะเป็นคนเรียบง่าย อารมณ์ดี หัวเราะสนุกสนานตลอด

การออกเทปเพลงและทำรายการวิทยุ

เคยได้เป็นนักร้องออกเทปเพลงอยู่ครั้งหนึ่ง ชื่อชุด "ชลิตและชรัส" เป็นของค่ายอีเอ็มไอ ประมาณ 10 ปีมาแล้ว ซึ่งช่วงนั้นเทปยังไม่ค่อยดังมาก สมัยนั้นขายได้ประมาณแสนกว่าตลับก็นับว่าใช้ได้แล้ว เพราะช่วงนั้นไม่มีโปรโมตทางทีวี ไม่มีมิวสิกวิดีโอ ไม่มีคอนเสิร์ต นักร้องในสมัยก่อนจะเป็นการขายเพลงอย่างเดียว เทปเพลงมาดังมากที่สุดก็เป็นรุ่นของคุณธงชัย แมคอินไตย์ ทำให่วงการเพลงดังมากเป็นยุค ๆ ไป ยุคหลังที่วงการเพลงมาดังมากเป็นของบริษัทแกรมมี่ มีการโปรโมตทางทีวี มิวสิกวิดีโอ การแสดงคอนเสิร์ต ในช่วงที่ออกเทปเพลงมีออกทีวีบ้าง แต่ไม่ได้เป็นมิวสิกวิดีโอ เป็นแค่การร้องลิปซิง ร้องเพลงคู่ก็มีบ้างเพลง เช่นคู่กับคุณลินดา คำขวัญเจริญ ร้องเพลงในละคร และก็มีการทำรายการวิทยุอยู่ช่วงหนึ่งไม่ดังมากนัก

ทัศนคติเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ในยุคปัจจุบัน

ทัศนคติเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ ช่วงนี้เป็นช่วงที่ดังมาก และโดยความคิดแล้วคิดว่าละครโทรทัศน์จะอยู่ได้ตลอดเพราะว่าเป็นของฟรี ใคร ๆ ก็ดู คนดูสมัยนี้กับสมัยก่อนก็แตกต่างกันมาก เดี่ยวนี้คล้าย ๆ กับว่าเป็นธุรกิจทางด้านทีวี มีละครโทรทัศน์ออกมามากมีการแข่งขันสูง ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีเพราะคนที่จะได้ประโยชน์คือผู้ชมคนดู เพราะยิ่งแข่งขันก็จะต้องยิ่งเพิ่มคุณภาพให้กับละคร และที่เป็นสิ่งดีสำหรับนักแสดงคือ จะมีทางทำมาหากินได้เยอะมาก เพราะละครมีมากผลิตกันออกมามากแข่งขันกันสูง คนดูจะได้เปรียบ เลือกดูให้ตัวจึกเลือกจะได้ประโยชน์ ไม่เหมือนหนังที่คนจะต้องเสียเงินเข้าไปชม ต้องเลือกมากเพราะอะไร

ไม่ดีก็ไม่ต้องเสียเงิน ซึ่งถ้าเทียบกับวงการเพลงเดิมนี่ก็เริ่มตกแล้ว ในความคิดอยากฟังเพลงไหนเราก็สามารถที่จะอัดไว้ฟังเองได้เพลงไหนไม่ชอบเราก็ไม่ฟัง แต่ทีวี่เป็นสื่อที่ไม่เสียเงินสามารถเลือกเสพย์ตรงไหนเรื่องไหนอย่างไรก็ได้

ทัศนคติกับคำว่าละครน้ำเน่า

ทัศนคติที่ว่าละครน้ำเน่า จริง ๆ แล้วชีวิตของคนเรานี้มันเน่ายิ่งกว่าละครอีก น้ำเน่าในความหมายของละครที่เข้าใจว่าเป็นเรื่องศัวมิข ศัวมิขน้อย อะไรแบบนี้ แต่ในความหมายละครคือ นาฏลีลา มันมาจากชีวิตจริงเพียงแต่ผู้แสดงมาเป็นตัวละคร จริง ๆ ชีวิตคนเรานั้นเหมือนละคร กว่าจะมาอยู่ตรงนี้ชีวิตเป็นอย่างไรมา ชีวิตจริงนี้เป็นยิ่งกว่าละคร เราต้องลองหันหลังกลับไปดูว่าอดีตที่ผ่านมามันเป็นอย่างไรบ้าง ที่นี้ละครของวงการไทยปัจจุบันมันลงทุนมากไม่ได้ค่าใช้จ่ายมันสูงมาก ส่วนละครที่ไปถ่ายทำที่เมืองนอกนี่ดีกว่าเมืองไทยมาก ลงทุนแค่ค่าตัวเครื่องบินเท่านั้น คาราก็อยู่กับเขาตลอดไม่ต้องคอยตามคิวคาราการทำงานก็ช่วยข่นระยะเวลาได้ ถ่ายละครได้เร็วกว่าเสร็จทันตามกำหนด

คุณชลิต เฟื่องอารมณ์ เป็นนักแสดงอีกคนหนึ่งที่อยู่ในช่วง 2 ยุคสมัย ก็อยู่ในช่วงสมัยเก่าและสมัยปัจจุบัน และได้แสดงทัศนคติของคารารุ่นเก่า รุ่นใหม่ที่มีข้อแตกต่างกันมาก ไม่ว่าจะเป็นความรับผิดชอบ การวางตัว ภาพพจน์ของนักแสดงและคุณชลิต เองเป็นนักแสดงที่มีฝีมือมากคนหนึ่งในวงการ จึงเป็นคาราคนหนึ่งที่ได้รับบทได้หลากหลายทุกบทบาท และมีเทคนิคส่วนตัวในการแสดงที่ทำให้คนดูรักได้ แม้จะเล่นบทร้าย ผลกระทบที่ได้จากการแสดงจึงเป็นไปในทางบวก เช่น การที่มาเปิดร้านอาหารแล้วคนสนใจรู้จักก็เพราะจากการที่เป็นคารา จึงเป็นอาชีพที่ต่อเนื่องกันได้ รวมทั้งได้ข้อคิดของการอยู่ในวงการที่จะต้องรู้จักสะสม เก็บออมเพื่ออนาคต และเป็นตัวอย่างของคาราที่มีครอบครัวทำธุรกิจครอบครัว ทำให้เวลาในครอบครัวลงตัวได้

5. ตัมภานฉ์ คุณธีรศักดิ์ พันธุจริยา

วันที่ 8 พฤษภาคม 2539 เวลา 14.00-17.50 น. บ้านพักส่วนตัว หมู่บ้านเสรี

เขตหัวหมาก กรุงเทพฯ

ประวัติส่วนตัว

อายุ 19 ปี นับถือศาสนาพุทธ คุณพ่ออายุ 56 ปี อาชีพ ทำธุรกิจส่วนตัว คุณแม่อายุ 55 ปี อาชีพ ค้าขาย (เปิดร้านอาหารขายก๋วยเตี๋ยวไก่) มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน คุณธีรศักดิ์เป็นบุตรคนสุดท้อง พี่สาวคนโตจบการศึกษาที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ สาขาวิชาบริหารธุรกิจการตลาด ทำงานอยู่ที่บริษัทคิวโซนเกี่ยวกับการโทรคมนาคมและ โทรศัพท์ พี่สาวคนที่สองจบปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำงานอยู่บริษัทบางจากปิโตรเลียม พี่สาวคนที่สามจบการศึกษาที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงิน เป็นแอร์โฮสเตสอยู่ที่สายการบินเจแปนแอร์ไลน์ พี่ชายคนที่สี่ กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ปี 4

ประวัติการศึกษา

จบชั้นมัธยมที่โรงเรียนบดินทร์เดชา แล้วสอบเทียบตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สอบเทียบในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สอบเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นปี 2

ความคิดเห็นของครอบครัวต่อการแสดง

ครอบครัวไม่คัดค้าน และเห็นว่าโตแล้วมีความรับผิดชอบดูแลตัวเองได้ครอบครัวขออย่างเดียวอย่าให้เสียการเรียน

การเข้าสู่วงการ

สนใจเข้าสู่วงการบันเทิงเอง เริ่มจากมีใจชอบและพี่สาวเห็นโฆษณาในหนังสือพิมพ์แนะนำให้ส่งรูปเข้าประกวด เพื่อหาประสบการณ์ โดยไม่มีแวมมองหรือผู้ที่ชักนำเข้าสู่วงการแต่อย่างใดทั้งสิ้น จากนั้นได้เข้าประกวดคอฟฟีเมทชาเร็นปีที่ 94 เป็นการประกวดเพื่อส่งเสริมเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้มีความกล้าแสดงออก ไม่ได้เป็นการประกวดเพื่อ

ให้เป็นฟรีเซ็นเตอร์โฆษณา ประกวดคู่กับ “อ่อน” คุณเกวณีน คอตแลนด์ (ปัจจุบันเป็นคารา นักยอคนิยมคนหนึ่งเช่นกัน) ตอนที่ประกวดนั้นผู้สมัครทั้งหมดประมาณ 5,000 คน และก็ได้เข้ารอบ 10 คน รอบสุดท้ายเลือกการแสดงความสามารถพิเศษในการประกวด คือ เลือกการร้องเพลงและได้ชนะเลิศการประกวดได้ที่ 1 คู่กับคุณเกวณีน คอตแลนด์

เป็นนายแบบถ่ายโฆษณา

หลังจากที่ชนะการประกวดได้เริ่มรับแสดงโฆษณามีตั้งแต่ลูกอมไอซ์เบิร์ก ซิปรีด ถ่ายมิวสิกวิดีโอ ของวงทีสเก็ด ในเพลงฟ็องท่านเปา และเจ็บแทนได้ใหม่ หลังจากนั้นก็เริ่มเดินแบบ ถ่ายแบบเป็นพิธีกรแล้วจึงเริ่มเข้าสู่วงการละครโทรทัศน์ด้วยการรับแสดงละครเรื่อง “ขอหมอนไบนั่นที่เธอฝันยามหนุน” ของบริษัทกันตนา โดยคุณสุธีรา ภัลลภาฤกษ์ เป็นผู้ชักนำเข้าสู่วงการแสดง เล่นตัวร้ายคือลักกี้ น้องชายของพระเอกฮ่องจิ้น และจากการแสดงบทนี้ก็ส่งผลให้เป็นที่รู้จักของคนดูทั่วประเทศ และบริษัทก็คิดต่อให้เป็นนักร้อง ออกเทปเพลงชุดแรก

ผลกระทบในการแสดงละครโทรทัศน์

เมื่อรับบทนักแสดงร้ายในละครโทรทัศน์เรื่อง “ขอหมอนไบนั่นที่เธอฝันยามหนุน” สิ่งที่ได้รับกลับมากลางจากนั้นคือเป็นที่รู้จักของผู้ชม และมีผลกระทบต่อตัวเองมาก เช่น เจอพวกที่ไม่มีวิจรรย์ญาณ โทรมาค่าที่บ้านคิดว่าการแสดงละครนั้นเป็นเรื่องจริง เช่น คำว่า “ทำไมทำให้ครอบครัวเดือดร้อน” ผู้ชายโทร “ถ้าเกิดแกยังไม่รักแม่แกอีกจะเอาทุเรียนไปตบถึงบ้านแกเลย” ผู้หญิงโทร หรือไม่กี่เขียนจดหมายมาค่าที่บ้านว่า “แกนี่มันเลวจริง ๆ ทำไมทำตัวเลวอย่างนี้ แม่ตัวเองยังค่าได้เลย” จะเจอแบบนี้บ่อยมากช่วงที่ละคร “ขอหมอนไบนั่นที่เธอฝันยามหนุน” ออกอากาศอยู่ หรือไม่กี่โดนกระชากคอเสื้อแล้วค่าว่าเรื่องการแสดงมีอยู่ครั้งหนึ่งไปโชว์ตัวที่ห้างสรรพสินค้าแล้วพิธีกรก็ประกาศขอเชิญนักแสดงจากเรื่อง “ขอหมอนไบนั่นที่เธอฝันยามหนุน” คุณลักกี้ พ้อออกมาเท่านั้นละโดนขว้างด้วยรองเท้าจากชั้น 4 ลงมา เพราะบริเวณนั้นมันเป็นลานกว้างโถงกลาง พออีกสักพักก็เขวี้ยงเงาะลงมา จะเจอแบบนี้บ่อยมาก ช่วงที่ละครออกอากาศ ส่วนมากจะเป็นผู้ชายวัยกลางคน ที่ดูละครโทรทัศน์แล้วอินกับบทคิดว่าการแสดงในละครนั้นเป็นเรื่องจริง

ความรู้สึกส่วนตัวที่ได้รับผลกระทบเช่นนี้

รู้สึกดีใจที่คนดูให้ความสนใจ เพราะนักแสดงที่มีความสามารถเล่นได้สมบทบาทจนคนดูเกลียดจริง ๆ เป็นสิ่งที่แสดงว่าเราได้เข้าถึงบทบาทและประสบความสำเร็จได้ส่วนหนึ่ง เพราะที่ ๆ ในวงการเคยบอกว่าถ้าเกิดเล่นแล้ว ทำให้คนดูอินกับบทที่เราเล่นได้ นั่นแสดงว่าเราประสบความสำเร็จกับบทนั้นแล้ว แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าเล่นบทร้ายแล้วคนไม่เกลียด กลับชมว่าเล่นได้ดีนะไม่เห็นร้ายเลยแบบนี้มันก็ไม่ใช่ สำหรับความคิดของคุณเชียร์ ศักดิ์คิดว่าเล่นบทร้ายมันก็มีผลเสีย แต่เมื่อรับเล่นแล้วเราไปไหนมาไหนก็ระมัดระวังตัวเอาหน่อย เพราะไม่รู้ว่าคุณดูคิดยังไงจะแสดงออกเมื่อไหร่ บางครั้งไปออกอากาศรายการสด มีคนโทรเข้ามาบอกว่า “อยากเข้าไปตีหน้าแกมมากเลย” ซึ่งขณะนั้นกำลังออกอากาศรายการวิทยุอยู่ ดีเจก็ต้องบอกว่า “น้องนั่นมันละครนะ ตัวจริงเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้น” ทางคนดูก็จะบอกว่า “ไม่รู้ล่ะผมเกลียดมัน” ซึ่งมันทำให้เราต้องระวังตัวนิดหนึ่งหลังจากละครจบไปแล้วก็ไม่มีอะไร

การฝึกฝนการแสดง

สาเหตุที่แสดงแล้วได้ผลดี เพราะได้ผู้กำกับที่ดีแนะนำวิธีการแสดง และคอยดูเสมอทำให้เล่นได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้วได้รับการตีขมวดด้วย การที่เราเล่นบทร้ายได้ดี ก็กลัวที่จะเสียภาพพจน์อยู่บ้างเพราะเริ่มแรกรับบทร้ายแล้วออกมาเป็นที่ยอมรับของประชาชนในบทของนักแสดงร้าย ก็กลัวว่าต่อไปเราจะไปรับบทอื่นไม่ได้อีก เพราะคนดูจะติดกับภาพพจน์ของเราตรงนั้นว่าร้ายนะ และต้องรับบทร้ายหรือบทที่เป็นคนไม่คิดตลอดไป คนดูจะไม่ยอมรับภาพพจน์แบบอื่นหรือภาพพจน์ของบทดีสำหรับเรา ตัวเองก็กลัวว่าจะมีผลต่อการออกเทป

การเป็นนักร้อง

หลังจากจบละครเรื่อง “ขอมมอนไบ้นั้นที่เธอฝันยามหนุน” ประมาณ 6 เดือนก็ออกเทปเพลง ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนว่า คนที่แสดงเป็นตัวร้ายแล้วก็ออกเทปในช่วงเวลาที่ติดกัน และยังเป็นนักร้องวัยรุ่นด้วย ก็ลองเสี่ยงดู จริง ๆ ก็กลัวว่าเทปจะขายไม่ได้ แต่ก็ลองออกเทปดู ประกอบกับทางบริษัทก็เคยได้เห็นการแสดงร้องเพลงคอนเสิร์ตของพี่เมท ชาเรท บริษัทก็ติดต่อเข้ามาว่าสนใจออกเทปใหม่ ซึ่ง “พีนก” คุณฉัตรชัย คุริยปรามิต โปรวิวเซอร์ เขาอยากให้เราทำเทปดู ก็เลยลอง สิ่งที่ทำมาชอบทั้งหมดทั้งการ

ร้องเพลง เล่นละคร พิธีกร อาจเป็นเพราะเราชอบการร้องเพลงอยู่แล้ว สำหรับการแสดงเป็นสิ่งที่เรานึกอยากทำและเมื่อเข้ามาเป็นนักแสดงตรงจุดนี้แล้วก็รักชอบที่จะแสดง แต่เมื่อรวม ๆ กัน ถ้าจะให้เลือกว่าชอบสิ่งใดมากกว่านั้นก็คงตอบไม่ได้ สรุปว่าชอบทั้งหมดที่ทำมา คิดว่าร้องเพลงหรือการแสดงก็คือศาสตร์หรือศิลปะแขนงเดียวกันเหมือน ๆ กัน

การแสดงภาพยนตร์

เข้าสู่วงการภาพยนตร์ไทย เรื่องแรกที่แสดงคือ “นำเต้าหู้กับกระเบื้องภาค 2” ได้มีการพิจารณาบทมาก เพราะต้องคิดมากแล้ว เนื่องจากภาพพจน์ของการเป็นนักร้องวัยรุ่นที่จะสดใส การที่จะกลับไปเล่นละครหรือแสดงภาพยนตร์แล้วรับบทร้ายอีกก็คงไม่ได้ คือภาพพจน์เปลี่ยนไปแล้ว เพราะเราออกเทปคังนั้นเราต้องพิจารณาบทจะรับบทร้ายไม่ได้ เพราะเทปเราเป็นวัยรุ่น เป็นเด็กสดใส ไม่ใช่คอยกวนหรือมีมาดที่ขี้นวน ต้องเป็นเด็กที่สดใสจริง ๆ มันต้องเรียบร้อย จะไปเล่นบทเหมือนในละครอีกก็คงไม่ได้เพราะต้องเล่นบทที่ส่งเสริมคาเร็กเตอร์ของการออกเทปตรงจุดนี้ก็เป็นสิ่งสำคัญด้วย เพราะถ้าไปรับเล่นบทร้ายอีกเทปก็อาจจะขายไม่ออก มันมีผลกระทบต่อกันมาก

สาเหตุที่ตัดสินใจรับบทร้ายครั้งแรก

เพราะมันเป็นโอกาสแรกของทุกคน คิดว่าใครก็ตามเมื่อมาอยู่ตรงจุดนี้ก็ต้องเลือกเพราะไม่เคยเล่นละครมาก่อน ไม่เคยเล่นหนัง แล้วอยู่ ๆ เขาหยิบบทให้ละครมาเล่นเล่นคู่กับคุณศรธรรม เทพพิทักษ์ ซึ่งเป็นพระเอกที่กำลังดังที่สุดตอนนี้ และเป็นละครของช่อง 7 สี เป็นละครหลังข่าวภาคค่ำด้วย เวลาที่ดี เป็นบทประพันธ์ที่ดังมาก่อนด้วย และตัวเราเองก็มึนคิด “นำขึ้นให้รีบตัก” ถ้าเราไม่ตักดวงตอนนี้ไว้ ไม่น่าว่าอาจไม่มีชื่อ ในวงการ เพราะเราไม่เคยเล่นละครมาก่อน เพราะถือว่าให้เล่นตัวร้ายตอนนี้ก็ยังดีกว่าไม่เคยได้ลองเล่นละครเลย เพราะนักแสดงที่ดีควรแสดงได้ทุกบท แต่บางครั้งก็คิดว่าการรับบทแต่ละบทก็มีส่วนสำคัญในการแสดงอยู่บ้าง เช่น ถ้าให้รับบทที่ร้ายมาก ๆ ก็คงรับไม่ได้เหมือนกัน เพราะผู้ใหญ่ทางบริษัทคิด เน้นมากในเรื่องภาพพจน์ของการเป็นนักร้อง ต้องรักษาตรงนี้ด้วยถึงสั่งห้ามไม่ให้เล่นบทร้าย การปรากฏตัวในที่สาธารณะไม่ว่าจะไปเที่ยวหรือไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า ต้องระวังเรื่องการแต่งตัว การพูดจา แต่ถ้าได้บทที่เป็นคนดีแต่ใช้อารมณ์มาก ๆ อยากรับบทแบบนี้เพราะแสดงได้ยาก การพิจารณาบทมาทางการแสดงในช่วงนี้ ผู้ใหญ่ที่บริษัทคิดจะ

เป็นคนคอยช่วยดูแลเรื่องบทบาทที่ได้รับให้ เพราะเหตุผลอย่างทีกล่าวกมาแล้วว่ามีผลต่อเนื่องกับการออกเทพเพลง เพราะถ้าคนเกลียดไม่ซื้อเทปก็มีผลต่อบริษัทโดยตรง

เทพชุดแรกประสบความสำเร็จระดับใด

เทพชุดแรกประสบความสำเร็จพอสมควร ก็ตั้งไว้เล็กน้อยแต่ผลที่ได้รับสูงกว่าที่ตั้งไว้ก็ถือว่าใช้ได้ ประสบความสำเร็จในขั้นหนึ่ง ไม่ได้ขึ้นติดอันดับสูงสุด แต่ได้เป็นที่ยอมรับของคนแฟน ๆ ก็นับว่าดีแล้ว

ทัศนคติก่อนเข้าสู่วงการและหลังจากเข้าสู่วงการ

มองว่าวงการแสดงเป็นสิ่งที่ดี เป็นคารานิยมมาก ฝึฝืนที่จะเป็นนักแสดงมาก่อนเพราะรู้ว่าอยู่ในวงการสามารถทำเงินได้มาก รายได้ดีและเมื่อเข้ามาอยู่แล้วก็เห็นว่าเป็นคารารายได้ดีสูงอย่างที่คิดไว้ แต่ที่สำคัญก็ต้องแลกกับเวลาที่เป็นส่วนตัว คาราบางคนก็จะบอกว่า ถ้าคิดว่าจะไม่มีเวลาส่วนตัวก็อย่าเข้ามาในวงการ เพราะเมื่อเข้ามาแล้วก็ต้องยอมรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงในชีวิต คาราบางคนก็เปลี่ยนแปลงไปมากจากที่เคยเป็นอยู่ เปลี่ยนไปทุก ๆ ด้าน เวลาส่วนตัวเมื่อก่อนเวลาเดินไปไหนมาไหนไม่มีคนรู้จัก จะทำอะไรก็ไม่น่าเกลียด กินไม่สุภาพก็ไม่เป็นไร จะทำอะไรคนก็ไม่สนใจ แต่ด้านเป็นคาราอย่างนี้จะทำอะไรก็ได้ ใ้ร้องไห้แตะไปเดินที่สาธารณะก็ไม่ได้ ใ้เสื้อยัดกางเกงขาสั้นก็ไม่ได้ มันมีกรอบที่จะทำให้ต้องเดินไปตามกรอบที่ล้อมไว้ว่าต้องอยู่ในระเบียบ แต่ก็เป็นที่ดีที่ทำให้เราทำสิ่งที่ถูกทำนองคลองธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีระเบียบกฎเกณฑ์อยู่รอบตัว ไม่ใช่ห้ามทำแต่ทำแล้วไม่คิดคนมองว่าไม่ดีก็ทำไม่ได้ ความรู้สึกว่าอึดอัดหรือไม่คิดว่าเป็นสิ่งที่ต้องแลกกันระหว่างความเป็นศิลปินกับความเป็นส่วนตัว เพราะว่าในเมื่อเรารักที่จะมาหยุดตรงจุดนี้แล้วมันก็ต้องได้อย่างเสียอย่าง

กรณีที่มีคนเข้ามาขอถ่ายเซ็นรู้สึกอย่างไร

เมื่อคนเข้ามาขอถ่ายเซ็นจะรู้สึกดีใจ และคิดว่าเป็นหน้าที่ของเราในฐานะที่เป็นคนของประชาชน แม้จะเป็นเวลาส่วนตัวของเราก็ไม่รู้สึกรำคาญอะไร เพราะหน้าที่ต้องทำและรักที่จะมาอยู่ตรงจุดนี้แล้วรักที่จะทำก็ต้องทำตรงนี้ให้ดีที่สุด ถ้าเกิดเราจะรำคาญ ไม่อยากถ่ายรูป ไม่อยากเซ็น ไม่อยากพูดคุย เราก็ไม่ต้องมาเป็นคารา เพราะในเมื่อเราเป็นแล้ว

เราก็ต้องรับผิดชอบโดยส่วนตัวคิดว่า เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องทำ ยกตัวอย่างเช่นเวลาเราไปเที่ยวทะเลกับเพื่อนๆ กับครอบครัว เราเล่นน้ำอยู่ เกิดมีเด็กเห็นและจำเราได้วิ่งเข้ามาหา มาขอถ่ายรูป เราก็ต้องให้เกียรติเขา แต่ถ้าเราอยากอยู่คนเดียวไม่อยากเจอใครเราก็ไม่ต้องออกจากบ้าน แต่อารมณ์แบบนี้จะน้อยมาก

การช่วยงานการกุศล

สิ่งที่ทำให้สังคมส่วนรวมก็ได้แก่การช่วยงานการกุศลต่างๆ งานมหาวิทยาลัย งานการกุศล เช่น ไปช่วยเป็นพิธีกร เดินแบบ ถ้าเขาขอความช่วยเหลือมาก็ยินดีให้ความช่วยเหลือทุกสถาบัน ทุกรูปแบบ

ทัศนคติต่อการศึกษา

เห็นว่าการศึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็น ภูมิการศึกษาเปรียบเสมือนใบเบิกทางในการสมัครงานเพราะเราคงไม่คิดที่จะยึดอาชีพนี้ไปตลอด การเรียนอยากเน้นว่าควรเรียนมาก ๆ เพราะเป็นสมบัติอันล้ำค่าไม่มีใครมาแย่งเราไปได้ ถ้าจบการศึกษาแล้วก็คงทำงานตามที่ว่าเรียนมากกว่าประกอบอาชีพตรงนี้ แต่ก็ต้องดูความเหมาะสมว่าตอนนั้นสถานการณ์เป็นอย่างไร สถานภาพของเราแตกต่างไปจากเดิมมากน้อยแค่ไหน ตอนนี่ยังไม่ได้คิดหน้าที่สำคัญที่สุดคือการเรียนให้จบก่อน พอถึงตอนนั้นค่อยมาตัดสินใจอีกครั้งว่า “ชอบแบบไหน” และในส่วนของอนาคตการศึกษาตั้งใจไว้ว่าจะเรียนให้สูงสุดในระดับที่พอจะทำได้ แต่ก็ไม่ได้คิดถึงว่าจะจบปริญญาเอก ตอนนี้อย่าให้จบปริญญาตรีก่อนก็พอแล้ว คาดหวังว่าจะก้าวไปทีละขั้น ๆ ไม่อยากตั้งความหวังไปไกล ๆ ถ้าไม่ได้จะรู้สึกแย่มากกว่า

บุคลิกลักษณะและนิสัยส่วนตัว

คิดว่าตัวเองเป็นคนสนุกสนานร่าเริง ก่อนข้างซีเรียคบ้างในบางครั้ง สำหรับการออกเทปชุด “เฟรชชี” นี้คิดว่าตรงกับตัวเองมาก เพราะเป็นคนขี้มึนขี้แ่ม แ่มใส ไม่คิดมากกับเรื่องอะไร และอยากให้คนรอบข้างรู้สึกสบาย รู้สึกสดชื่นเหมือน ๆ กัน ถ้าเราหันไปเจอคนที่เบื่อโลก เราต้องขี้มึนขี้แ่มทำให้เขาเห็นว่าโลกน่าอยู่ เวลาที่มีปัญหาจะทำใจ คือคิดอยู่ว่าทุกคนมีปัญหาเหมือนกันหมด แล้วแต่ใครจะแก้ไขอย่างไร แต่ตั้งแต่เข้าวงการมาก็ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกับใคร

ทัศนคติเกี่ยวกับข่าวฉ้อฉล

ก็ได้แต่ทำใจ เพราะทำได้แต่คิดว่าในเมื่อเราไม่มีปากกาเป็นอาวุธ ยกตัวอย่างเรื่องข่าวที่ว่าเป็นเกย์ เรียกป้าโก้ ซึ่งมันขึ้นอยู่กับนักข่าวเป็นสำคัญ พยายามที่จะตีข่าวขายข่าว แต่ไม่เคยคิดว่าถ้าครอบครัวเขาเป็นศิลปินแล้วเจอข่าวแบบนี้จะรู้สึกอย่างไรบ้าง คือนักข่าวจะเอาไปคิดเองว่าต้องเป็นอย่างนี้ แล้วก็เอาไปเขียนเพื่อขายข่าว แต่จริง ๆ เขาน่าจะรู้สึกบ้างว่าถ้าเป็นเรานะแล้วเจอข่าวแบบนี้จะรู้สึกอย่างไร หรือเขียนเพื่อให้เราย่อยยับดับสลายอย่างนี้หรือ ถ้าถามว่าโกรธไหม ก็โกรธแต่ทำอะไรไม่ได้ ต้องทำใจก่อน แต่ถ้าเจอหน้านักข่าวคนนั้นก็ต้องขอยกก่อนเพราะถ้าไม่ยกก็เป็นข่าวอีก หว่าเรื่องที่เขียนเป็นเรื่องจริงอีก เพราะเขาก็ต้องสร้างข่าวไปเรื่อย ๆ ซึ่งเดี๋ยวนี้จะมีการสร้างข่าวแปลก ๆ ในความคิดว่าสมัยนี้ข่าวน่าเชื่อถือน้อยกว่าเมื่อก่อนเป็นอันมาก เพราะเมื่อก่อนที่จะเป็นข่าวมันจะต้องมีมูล ถ้าไม่มีมูลก็ไม่เกิดข่าวแบบนี้ แต่สมัยนี้ไม่มีมูลก็เขียนข่าวได้ บางทีอยู่บ้านก็ยังเป็นข่าวขึ้นมาอีก แต่คนที่มิอาชีพนับคนเราก็ต้องเข้าใจตรงจุดนี้ว่า ข่าวก็คือข่าว จะไม่มีคาราคาไหนวิ่งเข้ามาถามว่าโก้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้หรือ จะเป็นที่รู้กันว่าเป็นข่าวลือนะ แต่คนภายนอกจะสงสัยว่าจริงหรือไม่ ข่าวจะแยกแยะระหว่างคนที่มิวิจารณ์ญาติกับคนที่ไม่มี ยกตัวอย่างเช่นบางคนที่เขาเกลียดเราอยู่ เขาก็จะเชื่อข่าวนั้น ๆ คนที่ชอบเราก็คิดว่าไม่จริงหรอก เสียสุดใจ คนที่เกลียดนี้หมายถึงคนที่เกลียดเราจากเล่นละคร แต่โดยส่วนตัวก็อยากให้นักรักมากกว่าคนเกลียด บางครั้งจึงรู้สึกอึดอัดไม่รู้จะไประบายที่ไหนได้ เราก็ทำได้แต่คิดว่าทำใจ ทำตัวของเราเองให้ดีที่สุด ยกตัวอย่างข่าวคู่กับใครต่อใครเช่นไปงานเดียวกัน พ่อแม่ก็อยู่ด้วย ก็ยังไปจับคู่เราว่าไปคู่กับคนนั้นคนนี้ แล้วก็บอกว่ามีนัดอะไรพิเศษกัน ก็เอาไปเขียนข่าวเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต เล่มนี้เขียน เล่มนี้มาถาม อธิบายให้ฟังก็เขียนว่า “โก้ได้ข่าว” จะเจอข่าวแบบนี้บ่อยมาก ซึ่งสมัยนี้คิดว่าเป็นการขายข่าวจริง ๆ เพื่อที่จะขายหนังสือเล่มละ 10-15 บาทพวกนี้ บางทีถามมาเราก็ตอบแต่ก็บอกไปว่า “พี่ไม่ต้องไปลงนะไม่ยากแก่ข่าว” ก็ไปลงว่า “โก้ยอมรับว่าตัวเองเป็นเกย์” อย่างนี้เป็นต้น ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมนักข่าวทำแบบนี้ บางครั้งก็เมื่อมากอยากจะทำออกไปจากวงการ แบบว่าไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงไม่คิดบ้างว่าเราอยู่ตรงนี้เราก็ลำบากใจอยู่แล้ว ต้องมาสร้างภาระหรือว่าสร้างสิ่งที่ทำให้เราอึดอัดใจเพิ่มมากขึ้น บางทีเราเห็นคาราบางคนน่าสงสารมากเขาโดนโจมตีเรื่องนี้บ่อยมากเลย นักแสดงบางคนโดนโจมตีนักข่าวแต่ละคนก็จะรุมโจมตีแต่คนนั้นอยู่ตลอด ซึ่งเราก็เห็นใจเพราะเราเองก็เคยผ่านจุดนั้นมาก่อน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะยังไม่มีแฟนหรือเปล่า

ทัศนคติต่อนักข่าว

นักข่าวจะมีทั้งที่มีจรรยาบรรณและไม่มี นักข่าวดี ๆ ก็มีมากที่เขียนข่าวตรงไปตรงมา แต่คนที่ต้องทำลายก็มีมากเช่นกัน แต่นักข่าวที่ดีก็ขอสรรเสริญ เพราะคงไม่มีสถาบันไหนที่สั่งสอนว่า “จงจำไว้หาเรื่องคาราเข้าไว้ จับผิดคนเยอะๆ แล้วมาเขียนเพื่อขายข่าว” ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่สอนกันอยู่แล้ว อยากให้ทำทุกอย่างอยู่บนหลักการที่เป็นความจริง นักข่าวที่ดีก็ขอให้เขาเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การแบ่งเวลาในการทำงานและเรียน

ให้เวลาเรียนเป็นหลัก ลงทะเบียนเรียนไว้ก่อน เรื่องงานรับทีหลังใช้ตารางเรียนเป็นหลัก งานอื่น ๆ จะตามมาก็หลัง งานอดิเรกก็ไม่มี คือจะทำงานทั้ง 7 วัน เรียน 5 วัน ส่วนเวลาที่เหลือก็จะช่วยแม่ค้าขาย ถ้าเหนื่อยก็ต้องพักผ่อนนอนอย่างเดียว และจะต้องอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนบ้าง

รายได้ในการแสดง

รายได้ไม่สามารถเปิดเผยได้ แต่รายได้ที่ได้จากการแสดงทุกบาททุกสตางค์จะให้คุณแม่เก็บหมดไม่เคยแบ่งแยกไว้ เพราะคิดว่าทำงานให้แม่หมด แล้วแม่ก็ให้เงินมาเป็นอาทิตย์เหมือนปกติทั่วไป ใช้ชีวิตเหมือนกับเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง ไม่มีผู้จัดการส่วนตัวทุกอย่างดูแลตัวเองหมดเพราะรู้สึกว่าได้แล้ว และไม่ได้คิดว่าเราจะทำอาชีพการแสดงนี่อย่างจริงจัง

อนาคต

คิดว่าจะอยู่ในวงการไปเรื่อย ๆ จนกว่าคนดูจะไม่รับ แต่ถ้าจะให้เล่นบทย่อยบทยาวใส ตรงนั้นถ้าดูความเหมาะสมคงเป็นไปไม่ได้อายุ 19 ให้ไปเล่นเป็นพ่อใครจะรับได้ แต่ถ้าอนาคตก็ต้องขอกิจก่อน

การดูแลตัวเองและเวลาที่ให้กับครอบครัว

สำหรับการดูแลตัวเองก็จะออกกำลังกาย กินข้าวปลาอาหารให้ครบหมู่และนอนพักผ่อนให้เพียงพอเวลาให้ครอบครัวก็จะมีให้แม่เป็นส่วนใหญ่เพราะพ่อทำงานต่าง

จังหวัด พี่สาวก็ต่างคนต่างทำงานกันหมด ไม่ได้เจอกันเท่าไร เพราะทุกคนโตแล้วมีภาระหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบ

ทัศนคติเกี่ยวกับสถานภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

คิดว่าพอใจกับสถานภาพตัวเองในขณะนี้ และจะมีคติอยู่ในใจเสมอว่า เราทำดีที่สุดแล้ว ผลจะเป็นอย่างไรค่อยว่ากันอีกที และคิดว่าคนที่ยอมรับเราในจุดนี้ก็มีมากพอสมควร จากของที่ระลึกที่แฟน ๆ ส่งมาให้ในตอนร้องเพลงและเล่นละคร ส่วนที่เจอโหด ๆ ก็มีเขียนจดหมายมาค่าเท่านั้น

คาราที่สนิทสนม

คุณศุทธิดา เกษมสันต์ ณ อุรุขรา หรือนูก (คารานักแสดงนักร้องยอดนิยมในขณะนี้) รู้จักกันตั้งแต่อยู่มัธยมปีที่ 1 โรงเรียนบดินทร์เดชา รู้จักกันอยู่ก่อนเข้าวงการได้ประมาณ 1 ปี เรียนด้วยกันตอนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 3

ทัศนคติในเรื่องการติดยาเสพติด

ปัจจุบันคารามีปัญหาเรื่องการติดยาเสพติด ในส่วนตัวคิดว่าถ้ารู้ว่ามันไม่ดีแล้วยังทำตามคาราก็สมควรติด ทุกคนจะต้องมีความคิดมีวิจารณญาณ คาราแม้จะเป็นผู้นำเยาวชนในหลาย ๆ เรื่องก็จริง แต่ก็นำให้เข้าสู่สิ่งที่ดีเช่น การเล่นกีฬา การทำกิจกรรมเพื่อสังคม ก็สมควรทำตาม ถ้านำในทางที่ผิดก็ต้องรู้จักแยกแยะ

ทัศนคติต่อการไปเที่ยวพักผ่อน

เรื่องเที่ยวของนั้น ไม่ค่อยเที่ยว ไม่มีเวลา ถ้ามีเวลาก็ไปเที่ยวตามประสาวัยรุ่นบ้าง แต่ไม่ใช่เที่ยวทุกวันทุกคืน เที่ยวงานงานการเรียนเสีย ส่วนมากชอบเที่ยวตามธรรมชาติ นั่งไ้ปะสังสรรค์ตามริมแม่น้ำต่างจังหวัด หรือไม่ก็ไปเที่ยวไปเดินคลายความเครียดตามที่ผับประจำก็จะเที่ยวที่ประจำ ๆ เท่านั้น การไปเที่ยวไม่จำกัดว่าไปเป็นกลุ่มเพื่อนหรือไปคนเดียวแล้วแต่อารมณ์ว่าอยู่อารมณ์ไหน มีบ้างที่อยากไปเที่ยวคนเดียวเป็นส่วนตัว

คุณธีรศักดิ์ หรือคุณโก้ เป็นคาราอีกคนหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการแสดงที่คนดูจะรู้สึกอินกับบทที่เขาแสดง แต่การอินกับบทนั้น ส่วนใหญ่จะเกิดเฉพาะตอนที่ละครเรื่องนั้น ๆ ออกอากาศ จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างหนึ่งว่า ถ้ามีตัวกระตุ้นหรือมีข้อแม้ คือในขณะที่ละครที่กำลังออกอากาศแล้วคนดูจะรู้สึกและมีอารมณ์เข้าถึงมากกว่าช่วงที่ละครไม่ได้ออกอากาศและคุณธีรศักดิ์เป็นนักแสดงวัยรุ่นคนหนึ่งที่อยู่ในสูตรสำเร็จของวงการบันเทิงที่เป็นคาราแล้วจะต้องออกเทปเพลง ซึ่งเป็นค่านิยมที่ขอมรับอยู่ในปัจจุบันนี้

การวิจัยแบบสัมภาษณ์ในครั้งนี้ ได้สัมภาษณ์นักแสดงที่เป็นที่รู้จักและขอมรับของผู้ชมละครโทรทัศน์ เป็นนักแสดงบทนำที่เป็นตัวหลักในการดำเนินเรื่อง นักแสดงหลายท่านที่ให้สัมภาษณ์ต่างมีมุมมองและทัศนคติที่แตกต่างกันไป การเข้าสู่วงการละครโทรทัศน์ของแต่ละคนก็จะแตกต่างกันไป นักแสดงรุ่นเก่าจะเข้าวงการด้วยใจรัก และด้วยความพยายามของตนเองในการหาช่องทางวิธีการเข้าสู่วงการบันเทิง มีการฝึกซ้อมรำ หรือมีพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์การละคร ที่ใช้พรสวรรค์ส่วนตัวความชอบส่วนตัวเป็นหลัก สำหรับนักแสดงรุ่นใหม่เข้าสู่วงการละครด้วยการชักชวนของผู้ที่อยู่ในวงการ หรือที่เรียกกันว่า “แมวมอง” จากนั้นจึงมาฝึกแอ็คติ้งการแสดงกันในภายหลัง ซึ่งวงการบันเทิงในปัจจุบันเป็นธุรกิจที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงธุรกิจบันเทิงหลายสาขาเข้าไว้ด้วยกัน เช่น แมวมองก็มาจากธุรกิจโมเดลลิ่ง (ธุรกิจที่รับจัดหานักแสดงเพื่อเป็นนายแบบ นางแบบสปอร์ตโฆษณาต่าง ๆ) วงการนางแบบนายแบบตามนิตยสารต่าง ๆ วงการประกวดนางงาม วงการเพลง คารานักแสดงในยุคนี้สามารถที่จะผันแปรตัวเองจากคารามาเป็นนักร้อง นักร้องมาเป็นคารา พิธีกร หรือไปเป็นผู้จัดละครเป็นต้น เรียกว่าผู้ที่อยู่ในวงการบันเทิงสามารถก้าวเปลี่ยนสลับสถานภาพของการเป็นผู้ให้ความบันเทิงให้แก่ผู้ชมละคร โทรทัศน์ได้ทุกรูปแบบและประกอบอาชีพในวงการบันเทิงได้อย่างหลากหลายมากกว่าสมัยก่อนมาก

นักแสดงแต่ละท่าน ได้แสดงข้อคิดเห็นและทัศนะในการอยู่ในสังคมวงการบันเทิง การประกอบอาชีพอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับวงการบันเทิงเป็นอาชีพหลัก หรือการให้ข้อคิดเห็นในฐานะผู้กำกับการแสดง ทัศนะในการคัดเลือกนักแสดง การปรุงแต่งละครให้น่าดูน่าชมยิ่งขึ้น ซึ่งนักแสดงรุ่นเก่าสามารถที่จะมองและให้ข้อเปรียบเทียบต่อวงการในสมัยอดีตและสมัยปัจจุบัน ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนข้อคิดเห็นของนักแสดงรุ่นใหม่ในการเข้าสู่อาชีพนี้ และผลกระทบที่นักแสดงแต่ละท่าน ได้รับในการแสดงก็จะแตกต่างกันไป การที่คารานัก

แสดงจะได้รับการตอบรับหรือการแสดงออกของผู้ชมละครโทรทัศน์จะมีมากในช่วงที่ละครโทรทัศน์เรื่องนั้น ๆ ออกอากาศ ไม่ว่าจะเป็นผลกระทบในด้านการแสดงออกในความชื่นชมหรือการแสดงอารมณ์โกรธแค้นชิงชัง หรือจะเป็นคำวิพากษ์วิจารณ์ติชมที่สื่อมวลชนให้ข้อคิดเห็นในสื่อต่าง ๆ จากการสัมภาษณ์นักแสดงทุกคนต่างยินดีรับฟังความคิดเห็นติชมนั้น แต่ขอให้อยู่ในกรอบ ให้เป็นข่าวที่ตั้งอยู่บนความจริง และสิ่งหนึ่งที่เป็นกำลังใจในการทำงานของนักแสดงก็คือรางวัลที่สถาบันต่าง ๆ จัดมอบให้เพื่อเป็นการประกันคุณภาพให้กับนักแสดงเหล่านั้น โดยเฉพาะความชื่นชมที่ผู้ชมละครโทรทัศน์แสดงออกทั้งทางบวกและทางลบที่นักแสดงแต่ละบทบาทได้รับจากการแสดงเป็นตัวละครนั้น ๆ ซึ่งนักแสดงบทร้ายบางคนแม้จะได้รับทัศนคติในทางลบจากผู้ชมที่อินกับละครก็ตาม แต่จะมีความรู้สึกที่ดีที่ตนเองสามารถสวมบทบาทนั้นได้อย่างสมจริง จนผู้ชมละครโทรทัศน์บางกลุ่มคิดว่านั้นคือตัวตนที่แท้จริงของนักแสดงบทร้ายเหล่านั้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย